

Catalunya música

revista musical catalana

MAIG 2005
NÚMERO 247
3 EUROS

*La veu tornarà
a regnar al
Festival de
Peralada*

*'Jenufa'
La gran òpera
txeca, al Liceu*

Kiri Te Kanawa

*Figura de la
temporada 2005-06 de l'OBC*

BS

La música es mereix el nostre màxim interès.

Potenciar la cultura és potenciar la creativitat, la convivència, el progrés i tot allò que enriqueix una societat moderna i avançada. Per això, a la Fundació Banc Sabadell, la música ens mereix el màxim interès.

Fundació
BancSabadell

catalunya música

revista musical catalana

247

3a ÈPOCA ANY XXII
MAIG 2005

Consell Editorial: Fèlix Millet (President), Montserrat Albet, Josep M. Bricall, Josep M. Busquets, Josep Caminal, Salvador Cardús, Jordi Casas, Gregori Estrada, Gabriel Ferrer, Joaquim Garrigosa, Joan Guinjoan, Carles Guinovart, Teresa Lloret, Joan Matabosch, Jordi Montull, Ramon Muntaner, Ramon Pla i Jordi Rueda.

Consell de Direcció: Pere Artís (editor), Jaume Comellas (direcció periodística), Albert Mallofré (coordinació amb Catalunya Música) i Lluís Millet (direcció musical)

Disseny: Ferran Sendra

Secretaria de Redacció: Teresa Martínez

Publicitat: Megmar 2001, S.L.
Diputació, 279, 1r 7a
Tel.: 93 487 76 26
08007 Barcelona

Preimpresió: Ormograf, S.A.
Impressió: Agpograf, S.A.
Distribució: Distribarna, S.A.
Dipòsit legal: B-34.432/83
ISSN: 1136-7458

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, ANTONI BATISTA, ROBERT BENITO, CESC, JAUME COMELLAS, JORDI MALUQUER, NÚRIA PELÁEZ, MARC PARERA, EDUARD V. PATSI, SERGI RIERA, JORDI SALAZAR, ALBERT SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-BECH i LLUÍS TRULLÉN

catalunya música/revista musical catalana

Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA

Tel.: 93 295 72 28

Fax: 93 295 72 10

www.palaumusica.org

A/e: revista@palaumusica.org

Palau de la Música Catalana, telèfon d'atenció al client:
902 44 28 82 (de dilluns a dissabte, de 9,30 h a 21 h)

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció.

© de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 2005.

Portada: Kiri Te Kanawa (foto: John Swanell).

EDITORIAL

PANORAMA

Presentació de la temporada 2005-06 de l'OBC

Auditori del Festival de Peralada als jardins del castell

TEMA

MUSICALIA

Jordi Casas Bayer

SCHERZANDO

DISCOS

CONCERTS

- 5** Paraula i música radiofònica
- 6** Temporada OBC 2005-06. Presentació i incògnita per J.C.C.
- 8** Torna el predomini de la veu al Festival de Peralada per J.C.C.
- 10** Una oferta excepcional en la Schubertiada de Vilabertran per J.C.C.
- 12** Joves intèrprets destacats a Santa Cristina d'Aro per RRMC
- 14** La pianista Eulàlia Solé torna al Palau per Núria Peláez
- 16** Mikrokosmos: De crítica musical per Pere Artís
- 17** Tangents: Gurnemanz per Jordi Maluquer
- 20** Lliçó magistral de Magnus Lindberg al Conservatori de Música del Liceu per Sergi Riera
- 21** Crítiques per F. Taverna-Bech, Lluís Trullén, Robert Benito, Jaume Comellas, Jordi Salazar i Albert Suñé
- 29** Picap. Vint anys apostant per la música en català per Marc Parera
- 30** Directors d'orquestra/direccions personals (5). Seiji Ozawa, Orient clàssic per Antoni Batista

- 31** Música clàssica als mitjans de comunicació. La música culta en el gueto de la comunicació
- 32** Música clàssica a la ràdio: l'estat de la qüestió per Marc Parera
- 34** Música culta, la gran absent de la televisió per Núria Peláez

- 37** Jordi Casas Bayer. El director coral més sol·licitat per Núria Peláez
- 40** Han-na Chang i la London Symphony Orchestra; New London Consort amb Philip Pickett; Josep Pons amb l'ONE; Frans Brüggen; Quartour Mosaïques per Lluís Trullén
- 42** Carles Santos, en els dominis llunyans del Liceu *Jemufà*, o la gran òpera txeca, arriba al Liceu per J. Comellas
- 44** Música encreuada per Eduard V. Patsi

- 45** per Cesc

46

48

EL PRIMER PALAU

Cicle de Joves Intèrprets

X Temporada 2005

La Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana organitza la X temporada El Primer Palau, amb la finalitat de donar una oportunitat als joves intèrprets de música clàssica de fer el debut al Palau de la Música Catalana.

Per això obre una

convocatòria

adreçada a instrumentistes de corda, teclat, vent o percussió, cantants, duos amb piano i grups de cambra constituïts de nivell superior o graduats, que no hagin complert els 28 anys el 31 de desembre de 2005 i als cantants que no hagin complert els 31 anys el 31 de desembre de 2005.

Premi especial del 10è aniversari al millor intèrpret: 9.000 €

Els interessats a tenir més informació poden sol·licitar les bases completes d'aquesta Convocatòria al

Palau de la Música Catalana ☎ 93 295 72 20 (Srta. Adriana),

a/e: fundacio_concerts@palaumusica.org o als Conservatoris i Escoles de Música.

Els candidats hauran d'enviar la sol·licitud abans del 31 de maig proper.

patrocina i organitza:

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA

MITSUBISHI
ELECTRIC

D'una manera espontània, fa poc s'ha desfermat una petita polèmica a redós de l'ús suposadament excessiu de la paraula en la programació de Catalunya Música.

La forma ha estat l'habitual en aquests casos: una carta escadussera i inesperada al director d'un mitjà de comunicació, que aconsegueix crear una mica de polèmica i, per efecte taca d'oli, s'escampa, malgrat que tot sigui dit de passada, en aquest cas no excessivament.

No és la nostra intenció jutjar la validesa d'aquest posicionament o la feblesa dels seus arguments; ni tampoc volem crear doctrina sobre quina és la millor mena de model per a un canal radiofònic especialitzat.

El que ens interessa ara és situar el que creiem que constitueix el rerefons més pregon d'aquest tema. La manera com cada afeccionat a la música, i de mane-

ra particular a la música culta, l'assumeix, l'entén, la disfruta, la viu i la concep. Aquest és un àmbit delicat i complex, ja que entra en aspectes de característiques tan diverses com són, en un primeríssim lloc, la sensibilitat individual i després d'altres, com formació, context vivencial, etcètera.

D'acord amb aquesta realitat tan oberta, tanmateix hom podria establir dos grans extrems: en un costat hi ha els qui conceben el

fet musical des de la perspectiva del goig hedonista immediat; els qui cerquen de manera particular una satisfacció per als sentits; per a uns sentits, és clar, refinats, no vulgars, que exigeixen que allò que es percep sigui "gastronomia" —permeteu-nos la insistència— selecta.

A l'altra banda, hi hauria aquell afeccionat que sense renunciar al concepte que acabem d'exposar, va més enllà i pretén que la música li forneixi, ultra goig sensorial selectiu, inquietud intel·lectual; que atïï les seves ànsies d'anar més enllà de la percepció immediata i que així li permeti d'avançar en l'aprofundiment de la veritat i dels misteris més pregons del fet musical.

Aquí hi ha obert un camp de reflexió d'un interès enorme.

Paraula i música radiofònica

Temporada OBC 2005-06

Presentació i incògnita

EL FUTUR DE LA TITULARITAT ARTÍSTICA DE L'OBC VA RESULTAR MASSA PROTAGONISTA EN L'ACTE DE PRESENTACIÓ DE LA SEVA PRÒXIMA TEMPORADA, I AQUEST FET VA DONAR-HI UN CLÍMAX ESAÏT POC AJUSTAT AMB EL TO FESTIU QUE CORRESPON A QUELCOM DE NATURALISTA TAN FALAGUERA COM ÉS SEMPRE L'ANUNCI D'UN GRAN CICLE DE CONCERTS.

per J.C.C.

Noms tan importants com els de Maria João Pires, Kiri Te Kanawa, Truls Mork, Hilary Hahn, Gidon Kremer, Rudolf Buchbinder, Eiji Oue, Josep Pons, Víctor Pablo Pérez, Ros Marbà, Salvador Mas, Lluís Claret, Bella Davidovich, Christopher Hogwood o Sian Edwards, van quedar d'aquesta manera aombrats del paper que els corresponia i mereixen, com a valedors d'una temporada que manté o potser millora l'interès de les immediates anteriors. Una temporada que és fidel a una estructura semblant a l'anterior, o anteriors, amb trenta programes i vuitanta-sis concerts, amb la participació de tres orquestres convidades en règim d'intercanvi: Orquestra del Capítol de Tolosa de Llenguadoc, Orquestra Nacional d'Espanya (ONE) i Orquestra Simfònica de València.

En tot cas hi ha un canvi significatiu, ja que sis dels programes seran oferts quatre vegades, i una addicional en el model d'abonament.

En el pla artístic, estem d'acord amb els tres grans eixos amb què la va definir el titular de l'OBC,

Maria João Pires

Truls Mork

Rudolf Buchbinder

Ernest Martínez Izquierdo: suport a la producció dels segles XX i XXI, notable presència de solistes, i en algun cas directors de prestigi i programació que inclou un aspecte obert quant a èpoques i estètiques, amb vista a esdevenir atractiva per a amplis segments d'aficionats. A això caldria afegir la continuïtat en la felicitat de confrontar compositors sobre el paper de característiques dissemblants: és el cas de Brahms-Sibelius, Mozart-Schubert –que ens permetrà gaudir de l'exuberància orquestral del segon en les seves simfonies més conegudes– o Messiaen-Mahler.

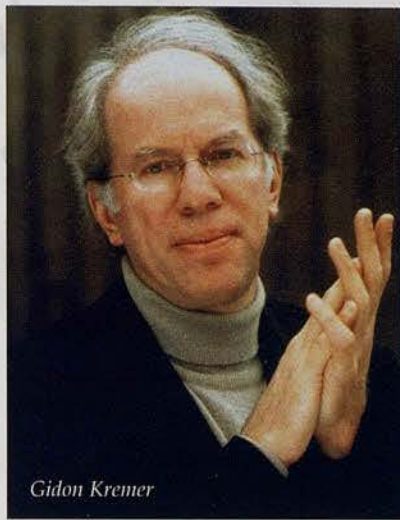
Pel que fa al paper de la composició contemporània, pràcticament la meitat de les obres programades han estat escrites en el segle XX, fet que, en tot cas, no vol dir que totes corresponguin a estètiques avantguardistes.

I aquí cal fer un esment especial al programa número 14, en el qual l'OBC, dirigida pel seu titular, Ernest Martínez Izquierdo, rememorarà l'històric concert que va tenir lloc al Palau de la Música, gairebé a les envistes de l'inici de la guerra civil, en el qual s'oferí l'estrena del *Concert per a violí i orquestra "a la memòria d'un àngel"* d'Alban Berg –amb l'aportació extraordinària de Gidon Kremer–, en un programa gairebé igual, en el qual s'oferirà la *Pasacaglia* de Webern, *Leo* de Gerhard i finalment l'habitual encàrrec de l'OBC, en aquesta oportunitat demanat al sabadellenc Benet Casablanques.

L'estol de noms ja esmentats justifica el segon apartat, el qual comptarà, a més, amb l'habitual

Hilary Hahn

Gidon Kremer

i saludable recurs a solistes de l'Orquestra, Magdalena Barrera i Magdalena Martínez –intèrprets del *Concert per a flauta i arpa* de Mozart–, Larry Passin, Àngel Jesús García –en el gairebé exòtic *Concert* de Kurt Weil–, mentre que l'elogiable quota de suport als joves valors locals en aquesta ocasió raurà en el pianista José Menor, un músic d'unes aptituds notables.

Hom inclou, naturalment, un important actiu d'obres de gran repertori de la mà dels compositors clàssics i romàntics més habituals: Mozart, Txaiovski, Mahler, Beethoven, Mendelssohn, Haydn, Dvorák, Ravel, Dukas, Debussy, Falla, Stravinsky, Borodín, Khatxaturian, Prokófiev, Rimski-Kórsakov, Bruckner, Sibelius –menys present que en anteriors edicions–, Strauss, Liszt i Chopin, amb bona part de les composicions més celebrades: *Així parlà Zarathustra*, *El amor brujo*, *La Creació*, *Bole-ro*, *L'ocell de foc*, *Danses polovt-sianes del Príncep Igor*, *Concerts per a piano i orquestra* de Chopin, Brahms i Beethoven, *El cant de la terra*, *Simfonia "Tità"*, etcètera. Un compositor al qual hom para una atenció preferent és Dmitri Xostakóvitx, del qual el 2006 es commemora el centenari del seu naixement. La seva obra s'escoltarà en quatre concerts, un d'ells per partida doble.

El Cor de Cambra del Palau de la Música –*La Creació* de Haydn– i la Coral Càrmina –*Stabat Mater*

de Rossini– configuren les dues grans *machines* simfonicocorals.

Mozart, amb el seu habitual festival d'inici de cicle, reitera el seu obligat protagonisme –molt compartit amb Schubert–; Beethoven, amb quatre presències molt concentrades a la part final del cicle, i Strauss encapçalen el rànquing dels grans entre els grans.

En la nòmina de compositors catalans, destaca la recuperació de Ferran Sor –dues composicions–, que pot constituir una més que grata sorpresa. Montsalvatge, Homs, el ja esmentat Gerhard i el sorprenent –en el context– Mompou, entre els puntals de la creació catalana del segle XX, comparteixen presència amb Balada, Jep Nuix i Brotons i l'indicat Casablanques.

La referència ja feta dels grans noms de la interpretació –solistes i batutes– no exclou un major aprofundiment en alguns. Pel que fa a la direcció, Ernest Martínez Izquierdo dirigirà set dels trenta

**FERRAN SOR,
UNA
RECUPERACIÓ
SORPRENENT.**

programes, entre els quals els dos de contingut més avantguardista: l'esmentat commemoratiu del setantè aniversari de l'estrena del *Concert* d'Alban Berg i el que està format per obres de Nuix, Messiaen i Berio. A la banda oposada, dirigirà *La Creació* de Haydn.

Aquesta columna majestàtica de l'OBC que segueix essent Franz-Paul Decker dirigirà tres programes, i encara que pugui sorprendre, en cap no hi ha obra de Mahler, però sí de Bruckner, Strauss i Wagner.

Tres concerts, els corresponents al Festival Mozart, seran dirigits per Thomas Zehetmair, alhora també violinista, un nom que sembla més desconegut que important.

Cap altre director convidat dirigeix més d'un concert, i als noms ja coneguts dels nostres Ros Marbà, Salvador Mas, Pons, que ve amb la seva ONE, Giménez Carreras, Brotons, que repeteix amb Xostakóvitx després de l'èxit aconseguit amb aquest compositor la temporada actual, s'hi afegeixen com a especialment rellevants el de la directora anglesa Sian Edwards, Eiji Oue, Christopher Hogwood i Víctor Pablo Pérez.

Superada de llarg la barrera de les 150.000 localitats venudes en la temporada actual –concretament 157.000–, hom aspira a arribar a les 165.000, fet que suposaria un increment de gairebé trenta mil localitats en cinc anys. Una línia ascendent remarcable, especialment si es té en compte la tendència en sentit contrari generalitzada arreu.

Això és més o menys tot. O gairebé tot. Un "gairebé" molt transcendent que passa per la resolució de la crisi apuntada al principi. Sense anar més enllà, apuntem que és d'una enorme importància. I ho és, perquè en el fons no és solament qüestió de persones, sinó de model. Deixem-ho aquí de moment.

Torna el predomini de la veu al Festival de Peralada

EL RETORN DEL PREDOMINI DE LA VEU, I ESPECIALMENT DE LA VEU LÍRICA, I EL FET D'EVITAR ELS ESPECTACLES DE RISC CONSTITUEIXEN DUES DE LES CARACTERÍSTIQUES MÉS REMARCABLES DE LA PROGRAMACIÓ DEL XIX FESTIVAL CASTELL DE PERALADA QUE S'ACABA DE PRESENTAR. EN TOT CAS, ES MANTÉ LA LÍNIA DE PROGRAMACIÓ DE GRAN ESPECTACLE QUE HA DEFINIT AQUEST CICLE DES DELS SEUS ORÍGENS, COM HO DEMOSTRA LA PRESENCIA DE NOMS TAN IMPORTANTS COM LORIN MAAZEL, DANIEL BARENBOIM, JOAN PONS, MARIA GULEGHINA, JAUME ARAGALL, JOSÉ VAN DAM, BARBARA HENDRIKS I LA MARTHA GRAHAM DANCE COMPANY.

per J.C.C.

El cicle oferirà vint-i-quatre espectacles, en més de la meitat dels quals té protagonisme el cant; en dos jazzístic i en dos més de tall popular. En aquest context, s'hi succeeixen òperes de gran repertori, sarsueles, concerts simfonicocorals i propostes inclassificables però amb el cant com a centre.

Cal destacar el paper que ocupa la sarsuela, amb dues produccions de característiques contraposades: una de les més conegudes, *La verbena de la Paloma* de Tomás Bretón, i una altra que ha estat descoberta fa molt poc, *La eterna canción* de Pablo Sorozábal; la primera amb un muntatge de Comediants i producció del Festival de Granada i la segona en una producció del Teatro Español de Madrid.

Els dos títols programats de gran òpera seran servits en propostes sobre el paper no rutilants. *La Traviata* serà una iniciativa i producció de Joventuts Musicals d'Alemanya, amb el suport orquestral de la JONDE i coral del Cor de Joventuts Musicals de Renània del Nord-Westfàlia i un repartiment format per joves valors. L'atractiu particularitzat serà l'energia juvenil que ho presideix tot.

L'altre títol important, *Salome*, s'oferirà en una producció del Teatre d'Òpera Nacional de Polònia,

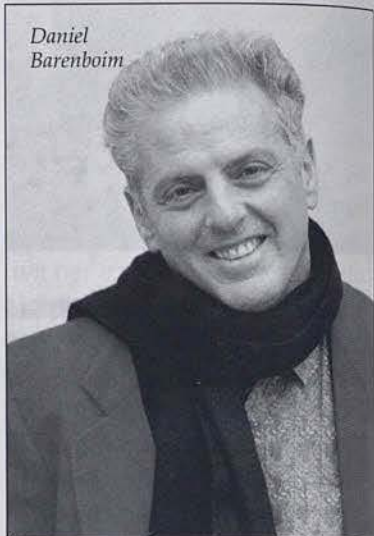
companyia que vindrà al complet.

Com a òpera infantil és qualificada la producció titulada *Joc de mans*, basada en llibret de Valentí Gómez Oliver i Albert García Demestres i música d'aquest que comptarà amb dramatúrgia de Tortell Poltrona i un destacat repartiment vocal –Rosa Mateu, Marisa Martins i Antoni Comas, entre d'altres– i suport de conjunt instrumental sota la direcció de l'expert Miquel Ortega.

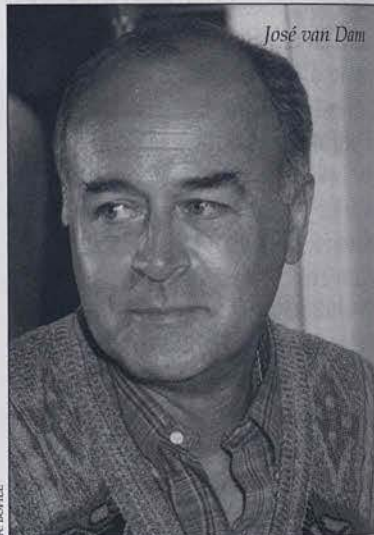
Les grans veus es concentren en dos recitals, de manera particular el que oferiran la soprano Maria Guleghina, Jaume Aragall i Joan Pons, amb l'OBC, que inicia un acord de col·laboració amb el Festival com a orquestra estable, i direcció de l'especialista Marco Armiliato. Serà una vetllada per a amants de l'hedonisme líric. Un altre esdeveniment en aquesta línia serà el recital de caràcter més íntim que oferirà el baríton belga José van Dam a l'església del Carme, en el qual actuarà acompanyat al piano per Maciej Pikuls-

JOSÉ VAN DAM
OFERIRÀ UN PRO-
GRAMA DE LIEDE-
RISME EMINENT-
MENT FRANCÈS.

Daniel
Barenboim

José van Dam

Lorin Maazel

LA MÚSICA
TAMBÉ HOMENAT-
JARÀ CERVANTES
EN EL SEU ANY
COMMEMORATIU.

ki en un programa de liederisme i òpera eminentment francès –Debussy, Poulenc, Ibert, Massenet, Bizet, Gounod, Berlioz, Delibes i Duparc.

Dos importants concerts simfonicorals seran servits per dues agrupacions corals amateurs històriques. L'Orfeó Català serà l'interpret del quart moviment de la *Novena* de Beethoven amb el suport de la Filharmònica Arturo Toscanini i el privilegi de la batuta de Lorin Maazel. I l'Orfeón Donostiarra serà acompanyat per l'OBC en la versió de la majestàtica cantata *Aleksandr Nevski* de Serguei Prokófiev.

Veu coral serà la de la Capella Virelai que dirigeix Jordi Reguant en un programa de títol peculiar, "La música que Cervantes hauria escuchado en la radio", format per temes de l'època cervantina en el context de la commemoració tan insistida a la qual s'afegeix Peralada, i no sols amb aquest esdeveniment, com comprovarem.

Veu també destacada serà la de la soprano nord-americana Barbara Hendriks, que se'ns mostrarà en la parcel·la jazzística lírica amb obres d'Ellington, Gershwin i Porter acompanyada pel Magnus Lindgren Quartet. I veus jazzístiques en el vessant *gospel* seran les de The Blind Boys d'Alabama. I veus, definitivament en el camp de la música popular, seran les de Joan Manuel Serrat i Miguel Bosé.

El concertisme instrumental també ocupa un lloc destacable en l'edició d'enguany del Festival. Ja hem esmentat el concert que dirigirà Ma-

zel amb la simfonia més estimada de totes les de Beethoven, i cal fer-ho d'una manera especialment atenta del concert que dirigirà Daniel Barenboim amb la West-Eastern Divan Orchestra, formada per músics àrabs i jueus, amb la interpretació de la *Simfonia núm. 1, "Tità"* de Mahler.

També és remarcable l'actuació de Jesús López Cobos amb l'Orquestra Sinfònica de Madrid i el pianista Michel Camilo en el *Concert per a piano i orquestra* de Maurice Ravel. L'Orquestra de l'Òpera Nacional de Polònia completarà la seva presència amb un concert simfònic centrat en obra de Wagner amb l'estrena a Espanya de l'*Obertura Polònia*.

L'espectacle que presenta Goran Bregovic i el seu conjunt, titulat *Banda de bodes i funerals*, forma part del capítol d'inclassificables, com així mateix en forma part la versió, en un muntatge *sui generis* basat en la novel·la *El pianista* de Manuel Vázquez Montalbán, amb direcció de Xavier Albertí, ben abonat en el Festival, amb Juan Diego com a narrador i el pianista granollerí Jordi Masó. També resulta difícil classificar *Les mil i una nits*, proposta que ha enginyat Joan Font i Luisa Hurtado, que produeix Comediants amb partitura de Gani Mirzo, escenografia de Frederic Amat, coreografia de Montse Colomé i il·luminació

d'Albert Faura. El tema de partida és el saqueig de la Biblioteca de Bagdad.

Salvador Távora, artista especialment afalagat per Peralada, clourà el festival amb una visió també *sui generis* de *Yerma* –es mostra fecunda i llibertària– que és estrena absoluta i produeix el Festival. Dos dies abans s'haurà produït la visió de *Don Q... pasajero en tránsito*, un espectacle de Rafael Amargo dirigit per Carles Padrissa de La Fura dels Baus. És una visió, també particular, en aquest cas de *Don Quijote* amb música flamenca i suport d'un muntatge audiovisual.

L'ortodòxia del ballet vindrà amb molt més plenes garanties de la mà de la Martha Graham Dance Company, una presència que ens arriba vint anys més tard de la seva anterior actuació, en aquell cas al Grec. Damunt l'escenari dels jardins del castell, algunes de les darreres escenografies d'aquesta companyia cabdal.

Un pressupost de més de 3 milions d'euros, dues tercers parts del qual en concepte de contractació, configuren la part més prosaica de la iniciativa i la presència esperada de més de 30.000 espectadors en constitueixen la part més visible i immediata de la seva justificació.

XIII Schubertiada a Vilabertran

XXV Festival Internacional
de Música de l'Empordà

19 d'agost

OFELIA SALA, soprano
ROGER VIGNOLES, piano

20 d'agost

JERÔME ROSE, piano

26 d'agost

MICHELLE BREEDT, mezzo
WOLFRAM RIEGER, piano

27 d'agost

DETLEF ROTH, bariton
ULRICH EISENLOHR, piano

2 de setembre

QUARTET CASALS
SARAH WILLIAMSON, clarinet

3 de setembre

ORQUESTRA DE CAMBRA
DEL GRAN TEATRE DEL LICEU
LIEDER CÀMERA, COR DE CAMBRA
SYLVIA SCHWARTZ, soprano
ANIOL BOTINES, tenor
MARC PUJOL, baix
KAI KLEUSTEEN, concertino
ANTONI ROS MARBÀ, director

9 de setembre

QUARTET ENSEMBLE ÉLAIOS
ASSUMPTA MATEU, soprano
MITSUKO SHIRAI, mezzosoprano
LLUÍS VILAMAJÓ, tenor
THOMAS RUF, bariton
LIEDER CÀMERA, COR DE CAMBRA
JOSEP VILA, director
FRANCISCO POYATO, piano

11 de setembre

JULIANE BANSE, soprano
WOLFRAM RIEGER, piano
ISAAC RODRÍGUEZ, clarinet

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Museu d'Història
de Catalunya

Diputació de Girona

Ajuntament
de Figueres

"la Caixa"

Mercedes-Benz
GRUPPO FINANZIARIO

info@jmfiqueres.com
www.jmfiqueres.com

JOVENTUTS MUSICALS DE FIGUERES
telèfon: 972 50 01 17 (matins de 9 a 13h)

ENTRADA 902 10 12 12
CAIXA CATALUNYA telenentrada.com

Una oferta excepcional en la Schubertiada de Vilabertran

UNA OFERTA EXCEPCIONAL, BASADA EN LA VEU I EN NOMS DE GRAN RELLEU, PRESIDEIX LA PROGRAMACIÓ DE LA XIII SCHUBERTIADA DE VILABERTRAN, QUE PROMOU JOVENTUTS MUSICALS DE FIGUERES I QUE ENGUANY COMMEMORA TAMBÉ LA VINT-I-CINQUENA EDICIÓ DE CICLES DE CONCERTS EN AQUEST MARC EXCEPCIONAL, QUE VA COMENÇAR, SEMPRE DE LA MÀ D'AQUESTA ENTITAT, COM A FESTIVAL DE MÚSICA DE L'EMPORDÀ.

per J.C.C.

En total s'hi oferiran vuit concerts, que abastaran del 19 d'agost a l'11 de setembre, en sessions de cap de setmana. Quatre estan dedicats al liederisme, un altre serà de caràcter coral, un presidit per un quartet vocal i cor, i finalment un a càrrec d'un pianista i un darrer d'un quartet de corda.

Tot això servit, cal insistir-hi, per un quadre d'interpres d'un altíssim nivell i cotització artística. Cal afegir-hi encara una programació molt selectiva, amb obres d'un gran atractiu, en tots els concerts amb composicions de Schubert, que acaba configurant una proposta de gran importància.

Ofèlia Sala i Juliane Banse, que obren i tanquen el cicle, esdevenen figures especialment destacades en la parcel·la liederística. La soprano valenciana, que acaba d'aconseguir un important èxit en un recital al Liceu acompanyada per un conjunt de violoncels de la Filharmònica de Berlín, actuarà amb un dels pianistes acompanyants més prestigiosos del panorama in-

ternacional, Roger Vignoles. El programa aplega Schubert, amb sis temes inspirats en la nit, Toldrà amb quatre que ho fan en el proper àmbit costaner nord-empordanès i una segona part totalment dedicada a Schumann en dos cicles.

Juliane Banse, una mena d'icona sagrada d'aquest cicle que la va acollir essent una artista emergent i l'ha vist consagrada com a gran figura, oferirà un programa en el qual destaquen per la seva originalitat els *Sis lieder per a soprano, clarinet i piano* de Louis Spohr, que comptarà amb el suport, ultra de Wolfram Rieger, una altra icona sagrada, del clarinetista barceloní Isaac Rodríguez. El concert s'obrirà amb sis temes de

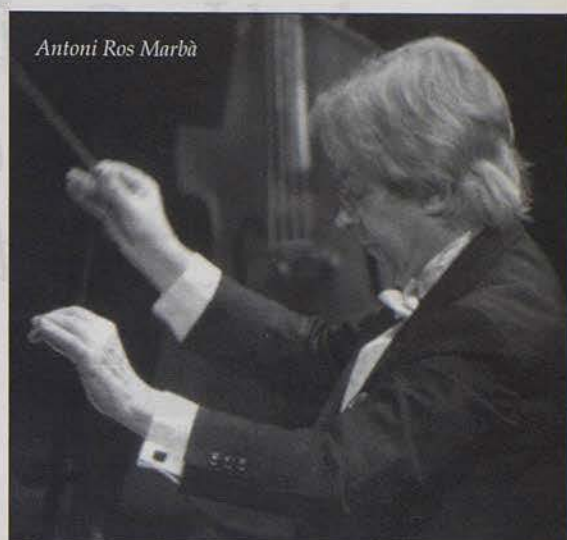
OFÈLIA SALA I
JULIANE BANSE,
PUNTS CULMI-
NANTS DE L'OFER-
TA LIEDERÍSTICA.

Ofèlia Sala

Juliane Banse

Antoni Ros Marbà

Joseph Haydn i ocuparà la seva segona part amb *Tres lieder de "Wilhelm Tell"* sobre textos de Schiller i set més de Schubert.

La mezzosoprano Michelle Bredt i el baríton Detlef Roth completen la representació liederística. Ella de nacionalitat sud-africana, s'ha format a Alemanya, on va ser deixeble de Brigitte Fassbaender. Ha cantat a teatres d'òpera importants, com La Bastille, Staatsoper de Viena, Bayreuth, on va debutar l'any 2000 amb *Els mestres cantaires de Nuremberg*. També l'acompanyarà Wolfram Rieger en un programa totalment dedicat a Schubert centrat en el cicle estacional.

Detlef Roth debuta a Vilabertran amb un programa també totalment dedicat a Schubert, en el qual destaca el cicle *El cant del cigne* sobre poemes de Ludwig Rellstab i Heinrich Heine. És un jove cantant alemany que ha actuat sota la direcció d'Inbal, Neeme Järvi, Cambreling, Herreweghe, Guschlauber, Sinopoli, Sawallisch, etcètera. I amb formacions com el Concertgebouw d'Amsterdam i la Filharmònica de Berlín.

Antoni Ros Marbà és un nom especialment destacat del cicle, ja que dirigirà un programa molt atractiu centrat en la *Missa en Sol major* de Schubert i del qual forma part una obra recentment descoberta d'Arnold Schönberg que

de ben segur és la primera vegada que es podrà escoltar a Catalunya i molt probablement a tot l'Estat. L'acompanyarà el cor Lieder Càmera amb tres joves cantants, la soprano Sylvia Schwartz, el tenor Aniol Botines i el baix Marc Pujol amb el suport de l'Orquestra de Cambra del Gran Teatre del Liceu.

La veu també serà protagonista del concert que protagonitzarà el Quartet Ensemble Élaïos, format per la soprano Assumpta Mateu, la mezzo Mitsuko Shirai, el tenor Lluís Vilamajó i el baix Thomas Ruf, novament amb el Cor Lieder Càmera que dirigeix Josep Vila i el pianista Francisco Poyato. El programa, que començarà amb quartets vocals de Schubert i de Brahms, té el màxim interès en el cicle *El pelegrinatge de la rosa* de Robert Schumann.

La parcel·la estrictament instrumental serà a càrrec del pianista Jerome Rose i del Quartet Casals amb la clarinetista Sarah Williamson. Rose és un pianista nord-

Wolfram Rieger

americà d'un notable prestigi que ha actuat amb les principals formacions europees -Filharmònica de Berlín i de Munic- i nord-americanes, i amb directors com Solti, Sawallisch, Mackerras, Comissiona, etcètera. El programa comença amb la *Sonata núm. 19* de Schubert i tres composicions de Chopin, i en la segona part amb les *25 Variacions i Fuga sobre un tema de Händel* de Brahms.

El Quartet Casals, una formació de trajectòria excepcional en el nostre món cambrístic, actuarà acompanyat per la clarinetista anglesa Sarah Williamson en el bellíssim *Quintet per a clarinet i quartet de corda* de Brahms que ocupa la segona part del concert. En la primera, el programa està format per sengles quartets de corda de Mozart, el K. 80, i de Schubert, el "*Rosa munda*".

ROS MARBÀ
DIRIGIRÀ EL
CONCERT DE
MAJOR AMBICIÓ I
FORMAT.

Joves intèrprets destacats en el cicle del Fòrum de Santa Cristina d'Aro

UN TOTAL DE QUINZE CONCERTS CONFIGUREN LA PROGRAMACIÓ DEL FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA DE CAMBRA PROMOGUT PEL FÒRUM DE SANTA CRISTINA D'ARO QUE VA COMENÇAR EL DIA 2 D'ABRIL I ACABARÀ EL 29 D'OCTUBRE.

per RRM

Juntament amb el vessant concertístic, el Festival acull també un cicle de conferències que pronunciarà el conegut musicòleg i realitzador de Catalunya Música Joan Vives, sobre la figura de Joan Sebastian Bace. Hom hi farà un recorregut per quatre etapes cabdals de l'existència del compositor alemany. Aquest cicle es completarà amb un concert amb data per determinar.

També hi haurà una exposició de dibuixos de Cesc publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" a la Sala d'Exposicions de la Caixa de Santa Cristina d'Aro.

En el pla estrictament concertístic, el cicle es caracteritza per l'atenció a joves intèrprets alhora dipositaris ja d'històrics acadèmics i distincions de gran solvència. És una aposta que si bé té el risc de no jugar sobre les garanties que sobre el paper ofereixen les grans figures, té l'al·licient de descobrir valors joves, intèrprets amb capacitat d'aportar noves maneres de veure la interpretació musical, d'oferir propostes de programes que fugen del tòpic i a la fi una frescor i vitalitat enormement gratificants.

Pràcticament tots els concerts es mouen en aquest àmbit, excepte l'actuació del duo format per la violinista Yamei Yu i el pianista Wolfram Rieger –prou conegut a casa nostra per les seves modèliques actuacions com a acompanyant de cantants–, ambdós noms de notable relleu. També és el cas del pianista Ivan Martín, malgrat que es tracta d'un músic jove però ja amb un històric remarcable i extens, que el dia 27 de juliol actuarà i dirigirà l'Or-

Trio Mediterran

questra Internacional de Cambra en un programa monogràfic sobre Bach. Per problemes d'espai d'escenari, excepcionalment tindrà lloc a l'església de Sant Feliu de Guíxols en col·laboració amb el Festival de la Porta Ferrada.

El cicle el va obrir el duo format per la jove violinista Jennifer Pike –primer premi del BBC Joves Intèrprets–, que actuà acompanyada al piano pel seu pare, Jeremy Pike. Els seguirà el dia 7 de maig el Quartet Ebène –primer premi de l'ARD Munic 2004–, amb un programa Haydn, Mozart, Schubert.

El pianista Lluís Granés és un jove músic català que va aconseguir el primer premi juvenil del Concurs de Piano Infanta Cristina; oferirà el tercer concert, que precedeix el que protagonitzaran els guanyadors del Concurs de Conservatoris de Catalunya. Es tracta d'un concert amb una especial dedicació a la promoció de futurs intèrprets.

El Trio Narziss und Goldmund –vio-

lí, violoncel i piano– precedirà l'esmentat d'Ivan Martín i posteriorment actuarà el Quartet Arcus, una jove formació que en poc temps va aconseguir el primer premi del XV Concurs Paper de Música de Capellades i el primer accésit del cicle El Primer Palau 2004.

El Trio Mediterran, formació insòlita de clarinet, piano i violoncel, permetrà el retrobament amb la clarinetista Laura Ruiz, guanyadora del Primer Palau 2003. Oferiran un programa totalment dedicat a Brahms. Aquest concert precedirà l'actuació esmentada de Yamei Yu i Wolfram Rieger, alhora prèvia de la corresponent de la Jove Orquestra Athenea, conjunt instrumental gironí jove que interpretarà un programa format per obres de Francis Poulenc.

El violinista aragonès Jordán Tejedor, primer accésit del Primer Palau 2003, actuarà formant duo amb Albert Atenelle en un programa molt exigent i atractiu.

Ja a les acaballes del cicle, el dia 8 d'octubre actuarà el pianista Pedro Casals –primer premi dels Joves Concertistes XII Concurs de Piano Infanta Cristina. El cicle el clou la clarinetista menorquina Ona Cardona Curcó, guanyadora del Concurs de Conservatoris d'Espanya. Actuarà amb el pianista Roger Sans-Guimerà.

Tots els concerts tindran lloc a l'església parroquial de Santa Cristina d'Aro a les nou del vespre.

UNA APOSTA A
FAVOR DEL TALENT
CONSOLIDAT DE
JOVES INTÈRPRETS.

XIX Festival Castell de Peralada

JULIOL - AGOST 2005

Presentat per:

LA VANGUARDIA

gasNatural abertis

Fundació
BancSabadell

Casinos de Catalunya
GRUP PERALADA

CATALUNYA
RÀDIO

DISSABTE 9 DE JULIOL, 22.30 H
Concert inaugural - Auditori Jardins del Castell

1 XII GRAN CONCERT DE MÚSICA CATALANA

CORAL SANT JORDI, COBLA LA PRINCIPAL DE LA BISBAL,
COBLA FLAMA DE FARNERS

DIVENDRES 15 DE JULIOL, 22 H - Auditori Jardins del Castell

2 LA VERBENA DE LA PALOMA, DE BRETON

ISABEL MONAR, LLOLL BERTRAN, JESÚS CASTEJÓN, JOSÉ ANTONIO LÓPEZ
COR DE LA GENERALITAT VALENCIANA (FRANCESCO PERALES, direcció)
SIMFONIETA PORTAFERRADA - PERALADA
ALVARO ALBIACH, direcció musical - JOAN FONT, direcció d'escena
JORDI BULBENA, escenografia i vestuari - ALBERT FAURA, llums
Producció del Festival Internacional de Música y Danza de Granada

DISSABTE 16 DE JULIOL, 22 H - Auditori Jardins del Castell

3 LORIN MAAZEL, SIMFONIA NÚM. 9 CORAL, DE BEETHOVEN

OFFED CATALA (JOSEP VILA i CASANAS, direcció)
ORQUESTRA FILHARMÒNICA ARTURO TOSCANINI
LORIN MAAZEL, direcció musical

DIUMENGE 17 DE JULIOL, 22 H - Auditori Jardins del Castell

4 BARBARA HENDRICKS CANTA A ELLINGTON, PORTER

MAGNUS LINDGREN QUARTET - BARBARA HENDRICKS, soprano

DIVENDRES 22 I DISSABTE 23 DE JULIOL, 22 H

5 MARTHA GRAHAM DANCE COMPANY

Últimes coreografies

DIUMENGE 24 DE JULIOL, 22 H - Auditori Jardins del Castell

6 THE BLIND BOYS OF ALABAMA

LES VEUS DEL GOSPEL

DIVENDRES 29 DE JULIOL, 22 H - Auditori Jardins del Castell

7 GULEGHINA, ARAGALL, PONS

MARIA GULEGHINA, soprano - JAUME ARAGALL, tenor - JOAN PONS, bariton
ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA i NACIONAL DE CATALUNYA (OBC)
MARCO ARMILATO, direcció musical

DISSABTE 30 DE JULIOL, 22 H - Auditori Jardins del Castell

8 ORFEÓN DONOSTIARRA - OBC

Corees: ROMEU i JULIETA i ALEXANDER NEVSKI, de PROKÓFIEV
ORFEÓN DONOSTIARRA (JOSÉ ANTONIO SAINZ ALFARO, direcció)
ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA i NACIONAL DE CATALUNYA (OBC)
ENEST MARTÍNEZ-IZQUIERDO, direcció musical

DIUMENGE 31 DE JULIOL, 21 H - Auditori Jardins del Castell

9 JOC DE MANS, DE GARCÍA DEMESTRES

ROSA MATEU, MARISA MARTINS, ANTONI COMAS i altres
CONJUNT INSTRUMENTAL - MIQUEL ORTEGA, direcció musical
TORTELL POLTRONA, dramaturgia

DILLUNS 1 D'AGOST, 22 H - Auditori Jardins del Castell

10 DANIEL BARENBOIM: SIMFONIA NÚM. 1, DE MAHLER

WEST-EASTERN DIVAN ORCHESTRA
DANIEL BARENBOIM, direcció musical

DIMARTS 2 D'AGOST, 21 H - Església del Carme

11 JOSÉ VAN DAM

Música de DUPARC, DEBUSSY, POULENC, IBERT, DELIBES, BIZET i altres
JOSÉ VAN DAM, baix-bariton - MACIEJ PIKULSKI, piano

DIMECRES 3 I DIJOUS 4 D'AGOST, 22 H

Auditori Jardins del Castell

12 LA TRAVIATA, DE VERDI

Producció JOVENTUTS MUSICALS D'ALEMANYA
JOVEN ORQUESTA NACIONAL DE ESPAÑA (JONDE)
YAKOV KREIZBERG, direcció musical - MANFRED WEIB, direcció d'escena

ANY DEL LLIBRE I LA LECTURA

DIVENDRES 5 D'AGOST, 21 H - Església del Carme

13 EL PIANISTA, DE VÁZQUEZ MONTALBÁN

Obres de CHOPIN, LAMOTE DE GRIGNON, SATIE, FALLA, MOMPOU i altres
Amb JUAN DIEGO i JORDI MASÓ - XAVIER ALBERTI, direcció d'escena

DIUMENGE 7 D'AGOST, 22 H - Auditori Jardins del Castell

14 LA ETERNA CANCIÓ, DE SOROZÁBAL

ENRIQUE BAQUERIZO, AMANDA SERNA, FRANCISCO VAS, MILLÁN SALCEDO
SIMFONIETA PORTAFERRADA - PERALADA
MANUEL GAS, direcció musical - IGNACIO GARCÍA, direcció d'escena
CECILIA H. MOLANO, escenografia - JAVIER ARTIÑANO, vestuari
JUAN GÓMEZ-CORNEJO, llums - ÀNGEL FACIO, revisió del text
Producció Teatro Español Madrid

DILLUNS 8 D'AGOST, 22 H - Auditori Jardins del Castell

15 SERRAT ÍNTIM

JOAN MANUEL SERRAT, veu - RICARDO MIRALLES, piano

DIMARTS 9 D'AGOST, 22 H - Auditori Jardins del Castell

16 JESÚS LÓPEZ COBOS i MICHEL CAMILO

Obres de STRAUSS, RAVEL i ALBÉNIZ-FERNÁNDEZ ARBÓS
ORQUESTRA SINFÒNICA DE MADRID
MICHEL CAMILO, piano - JESÚS LÓPEZ COBOS, direcció musical

DIMECRES 10 D'AGOST, 22 H - Auditori Jardins del Castell

17 MIGUEL BOSÉ

DIJOUS 11 D'AGOST, 21 H - Església del Carme

18 LA MÚSICA QUE CERVANTES HABRÍA ESCUCHADO EN LA RADIO

Obres d'ARAÑÉS, RIBERA, MILÁN, ROMERO, ORTIZ,
VALDERRABANO, PISADOR, NARVÁEZ, CABEZÓN i anònims
CAPELLA VIRELAI

DIVENDRES 12 D'AGOST, 22 H - Auditori Jardins del Castell

19 LES MIL I UNA NITS, DE COMEDIANTS

DE JOAN FONT i LUISA HURTADO - GANI MIRZO, música i direcció musical
JOAN FONT, direcció d'escena - FREDERIC AMAT, escenografia
ALBERT FAURA, llums - MONTSE COLOMÉ, coreografia

DISSABTE 13 D'AGOST, 22 H - Auditori Jardins del Castell

20 KARMEN AMB FINAL FELIÇ, DE BREGOVIC

BANDA DE BODES I FUNERALS
GORAN BREGOVIC, guio i música - MILOŠ RADOVIC, direcció d'escena

DIUMENGE 14 D'AGOST, 21 H - Església del Carme

21 FRANCESCA CANALI

FRANCESCA CANALI, flauta - MELANI MESTRE, piano

DILLUNS 15 D'AGOST, 22 H - Auditori Jardins del Castell

22 SALOMÉ, DE STRAUSS

EILANA LAPPAINEN, PAWE WUNDER, ANNA LUBANSKA,
MIKOLAJ ZALASINSKI, ADAM ZDUNIKOWSKI
ORQUESTRA DE L'OPERA NACIONAL DE POLÒNIA
JACEK KASPSZYK, direcció musical - MARTIN OTAVA, direcció d'escena
JAN ZAVARSKY, escenografia - DABA SVOBODA, vestuari
MARTIN OTAVA, llums - ELWIRA PIORUM, coreografia
Producció Teatre Nacional de Polònia

DIMARTS 16 D'AGOST, 22 H - Auditori Jardins del Castell

23 WAGNER SIMFÒNIC

Obres: OBERTURA POLÒNIA i selecció de les òperes MESTRES CANTAIREs,
L'ANELL DEL NIBELUNG, TRISTAN i ISOLDA i PARSIFAL
ORQUESTRA DE L'OPERA NACIONAL DE POLÒNIA
JACEK KASPSZYK, direcció musical

DIJOUS 18 D'AGOST, 22 H - Auditori Jardins del Castell

24 DON Q... PASAJERO EN TRÁNSITO, DE RAFAEL AMARGO i LA FURA DELS BAUS

CARLES PADRISSA (LA FURA DELS BAUS) i RAFAEL AMARGO, direcció d'escena
RAFAEL AMARGO, coreografia
ALBERT FAURA, llums - FRANC ALEU i JUAN ESTELRICH, audiovisual
FLAVIO RODRIGUES i CAMARÓN DE PITITA, música flamenca

DISSABTE, 20 D'AGOST, 22 H - Auditori Jardins del Castell

25 YERMA MATER, DE TÁVORA

Inspirat en YERMA DE FEDERICO GARCÍA LORCA
SALVADOR TÁVORA, idea, concepte escènic i direcció
LA CUADRA DE SEVILLA

VENDA D'ENTRADES
ServiCaixa
902 33 22 11
servicaixa.com

A PARTIR DE L'1 DE JUNY

CASTELL DE PERALADA
INFORMACIÓ: 972 53 82 92
www.festivalperalada.com

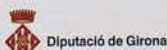
Línia aèria oficial:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

La pianista Eulàlia Solé torna al Palau després de quinze anys

DESPRÉS D'UNA LLARGA TRAJECTÒRIA COM A INTÈRPRET —VA FER EL SEU PRIMER RECITAL ALS CATORZE ANYS—, SEMBLAVA QUE EULÀLIA SOLÉ HAVIA DECIDIT CANVIAR ELS ESCENARIS PER LES AULES. MOLT CENTRADA EN LA SEVA TASCA DOCENT COM A PROFESSORA DE PIANO A L'ESCOLA SUPERIOR DE MÚSICA DE CATALUNYA (ESMUC), SOLÉ TORNARÀ A ACTUAR AQUEST MES DE MAIG AL PALAU DE LA MÚSICA, EN EL CICLE ELS DIUMENGES AL PALAU, UN ESCENARI ON PORTA QUINZE ANYS SENSE DONAR UN CONCERT I QUE JA TROBAVA A FALTAR.

per NÚRIA PELÁEZ

Nascuda a Barcelona en el si d'una família d'arrelada tradició musical, Eulàlia Solé va començar estudiant piano al Conservatori Superior de Música de Barcelona amb Pere Vallribera. Ja des de molt jove va començar la seva activitat com a intèrpret: als catorze anys oferí el seu primer recital, i als quinze va interpretar les *Variacions simfòniques* de César Frank i el *Concert núm. 5 per a piano i orquestra* de Beethoven. Porta molts anys, doncs, als escenaris, però com ella mateixa reconeix, *"si el que realment t'agrada és interpretar, mai et canses, tot i que de vegades et pot avorir anar d'un lloc a l'altre"*.

Després d'anys de formació amb mestres internacionals, va obtenir a París el Diploma Europeu del Conservatoire Européen amb el primer premi amb la unanimitat del jurat, i des de llavors ha actuat a les principals sales de concerts espanyoles i internacionals donant recitals de piano sol, i també amb grups de cambra i amb orquestra. Amb un repertori que comprèn des del barroc fins a la música contemporània, Solé ha col·laborat amb alguns dels més prestigiosos directors i orquestres europees, i actualment

compagina la seva carrera d'intèrpret i concertista amb la tasca docent com a professora de piano a l'ESMUC. El proper 8 de maig serà la protagonista d'un dels Diumenges al Palau, en què interpretarà obres de Soler, Schubert i Bach.

-Què suposa per a vostè tornar a actuar al Palau?

-Aquest concert, per a mi és una gran alegria. El Palau de la Música és un escenari que em porta molts records, perquè ja hi anava des de ben petita.

-Durant la seva carrera ha anat combinant la feina d'intèrpret amb la de docent. ¿Sent la necessitat de desenvolupar ambdues facetes?

-Durant catorze anys vaig donar classe al Conservatori de Badalona, i després ho vaig deixar per tenir més temps per a mi i sentir-me més lliure. Així vaig estar uns quants anys, malgrat que continuava fent algunes classes

particulars a casa, però després vaig sentir una altra vegada ganes de seguir en la pedagogia, i quan es va crear l'ESMUC em vaig presentar a les proves de professors, i vaig entrar-hi. Trobava a faltar la docència, perquè crec que és bo compaginar-la amb la feina d'instrumentista. Quan arribes a una certa experiència, és bo compartir-ho i transmetre tot el que has anat aprenent, i el que encara vas aprenent, perquè una persona mai no acaba d'aprendre.

-Actualment hi ha molts alumnes que estudien piano. ¿Hi ha lloc perquè tots visquin de la seva feina?

-Jo penso sincerament que si treballen amb ganes i assoleixen un nivell, tots poden viure de la música. Hi ha molts camps, no només el pianista solista, també hi ha el pianista que acompanya cantants, el que fa cambra, el pianista pedagog... Crec que hi ha feina per a tothom sempre que hi hagi un nivell. En aquest sentit, considero que és molt important que el pedagog ajudi els seus alumnes a tenir un criteri. La tasca d'un pedagog no és només ensenyar els seus deixebles a tocar el piano, sinó també a tenir un criteri que els permeti ser autòsuficients i continuar treballant i aprenent per ells mateixos.

-Vostè va estudiar durant tres anys a París sota la direcció de Christiane Sénart, amb Alicia de Larrocha i a Positano (Itàlia) amb Wilhelm Kemff, a més de diplomarse al Conservatori Luigi Cherubini de Florència. Com l'han influenciat els seus mestres?

-Molt bé. Jo he tingut sempre grans músics que m'han ajudat, no sols grans tècnics, sinó grans músics. Això és bàsic, que t'aju-

"Tornar a tocar al Palau de la Música, per a mi és una gran alegria",
RECONeix SOLÉ.

din a formar-te el teu propi criteri musical, i no només a aprendre la tècnica, perquè la tècnica és necessària però al capdavall tan sols és un mitjà que et possibilita expressar el que vols.

-¿Creu que el grau de mercantilització que viu actualment la música clàssica i el gran nombre de músics que surten cada any dels conservatoris ha fomentat la competitivitat entre els intèrprets?

-Sí, s'ha creat una competitivitat que crec que necessàriament s'hauria de canviar, perquè en la música no pot haver-hi competitivitat. Simplement hi ha música, i cadascú té la seva pròpia manera d'interpretar-la, però considero que la competitivitat no és bona en cap camp. Per desgràcia, estem en una societat totalment competitiva, en tots els àmbits, i això és el que crec que hem d'intentar canviar en la mesura de cada un de nosaltres.

-De quina manera es pot canviar?

-És un canvi a tots els nivells. Ha de començar perquè cada un de nosaltres intentem fer la nostra feina el millor que puguem, sense pensar tant en l'entorn. La meua opinió és que allò que fem ho fem per oferir-ho, no per ser millor que l'altre. Si tots, cadascú en el seu àmbit, féssim el mateix, aquesta competitivitat terrible que hi ha al món podria canviar.

-Des del seu paper de professora de futurs intèrprets, ¿com es planteja la tasca docent per prevenir aquesta competitivitat?

-És molt difícil, però crec que en tot cal intentar predicar amb l'exemple. En la mesura que els meus deixebles veuen que jo intento no viure amb aquesta competitivitat, ells d'alguna manera ho poden rebre. Però també insisteixo molt que, es faci el que es faci, cal intentar tenir un gran nivell en tot, però per a un mateix i per oferir-ho, no per ser millor que un altre. La meua màxima és que hem de fer el que fem de la millor manera que ens sigui possible.

-En aquest context tan competitiu, ¿cal que els intèrprets tinguin un representant, per poder destacar?

-Crec que cal tenir algú que s'ocupi de les coses vers l'exterior, sobretot si l'intèrpret vol treballar la seva música a fons, perquè no es pot fer tot a la vegada. Penso que és important que cadascú faci la seva feina. Si jo vull tocar el piano totes les hores que pugui, no puc estar pendent de fer coses burocràtiques, enviar cartes, fer contactes... Prefereixo desentendre'm d'aquesta feina, perquè la meua feina és tocar. És natural que cadascú faci la feina que se li dóna més bé: hi ha persones que són representants o secretàries, i d'altres que són instrumentistes, artistes...

-Com veu l'actual panorama musical?

-N'hi ha molts que són pessimistes, però jo sóc optimista. Som en un moment molt important en el món en general, i també en un moment molt crític. Però precisament la música és molt útil per sensibilitzar l'esperit de les persones, i per això cal fer-la i fer-la amb optimisme, perquè, com diuen, "la música amansa les feres", i és que la música pot servir per a moltes coses.

LA PIANISTA
COMPAGINA LA
TASCA D'INTÈRPRET
AMB LA DOCÈNCIA A
L'ESMUC.

VI CURS INTERNACIONAL DE DIRECCIÓ D'ORQUESTRA

VI CURSO INTERNACIONAL DE
DIRECCIÓN DE ORQUESTA
VI INTERNATIONAL ORCHESTRAL
CONDUCTING COURSE

ANTONI ROS MARBÀ

ORQUESTRA SIMFÒNICA
DEL VALLÈS
IGUALADA

2005

Del 9 al 23 de juliol
Del 9 al 23 de julio
From the 9th to the 23rd of July

Escola Mpal. de Música
Conservatori de Grau Mitjà
d'Igualada

"Mestre Joan Just i Bertran"

Passeig Verdaguer, 84-86
08700 IGUALADA (B)- España
Tel. 659679111 (de 9'30h a 12'30h)
Fax 938055490
E-mail: a8055427@centres.xtec.es
www.aj-igualada.net/escolamusica

NOTICIARI

MIKROKOSMOS

De crítica musical

Lector impenitent de diaris, confesso que la secció de la crítica musical és una de les meves preferides. I sovint hi enyoro la competència i el to que hi donaven noms com els de Xavier Montsalvatge, Josep Casanovas, Enric Gispert o Oriol Martorell.

Recordo com J. Casanovas deia que les condicions imprescindibles per ser crític eren una sòlida formació musical i uns notables coneixements humanístics i comunicatius i una qualificada sensibilitat expressiva. I dubto que la majoria dels crítics actuals tinguin aquestes condicions (vaja, n'estic cert!).

Si em permeten, els dono un consell: no es fiïn d'un comentari crític que comença explicant la vida i trajectòria de l'autor. Ja veuran que, després de moltes giragonses, arriba al final sense haver emès una valoració raonada.

Tinc molt present la sorpresa amb què un famós director d'orquestra i cor m'explicava que un dels seus cantaires tenia una notòria dificultat per afinar; i com, poc temps després, aquell cantaire fou nomenat crític de música d'un rotatiu del nostre país.

Potser ja és hora que en les matèries curriculars universitàries hi hagi l'assignatura de crítica musical, impartida en col·laboració entre els conservatoris i la mateixa universitat. I també caldria diferenciar molt bé qui pot ser crític de música i qui de ballet, perquè hi ha qui creu que ho pot fer tot, quan són camps prou distints que exigeixen preparació i tractaments diversos.

Crec que fóra una de les moltes maneres de millorar un aspecte del fet musical.

per PERE ARTÍS

XXXVIII Festival de Música Antiga

Fabio Biondi, protagonista destacat

Fabio Biondi, el prestigiós violinista i director italià, serà una de les figures més destacades de l'edició d'enguany del Festival de Música Antiga que promou la Fundació "la Caixa".

En un context darrerament un pèl deflacionari de protagonisme musical d'aquesta institució –recordem que enguany ha mancat la tradicional versió de la *Passió segons sant Mateu*–, aquest festival manté ferma la seva aposta per una programació de gran interès i amb algun aspecte innovador. I a més ho fa tot reivindicant la seva essència més pregona, en centrar-se en repertori medieval i renaixentista, tot deixant de banda certes tendències a obrir l'espai temàtic a repertoris clàssic i romàntic que s'havien observat en edicions pretèrites.

En el terreny apuntat de la innovació se situa la proposta titulada "Carta blanca a...", en la qual hom cedeix un espai a un artista convidat i alhora la responsabilitat de bastir, a la seva manera, un conjunt de propostes artístiques. En aquesta primera edició serà Fabio Biondi i el seu conjunt Europa Galante l'encarregat de dur a terme la iniciativa, que inclourà tres programes diferents de música barroca més un altre de familiar. El primer es titula "França vista des d'Itàlia, Itàlia vista des de França", amb obres de Leclair, Mascitti, Vivaldi i Couperin. El segon compta amb la col·laboració del contratenor Jordi Domènech i estarà format per obres de Sammartini, Händel, Giacomelli, W. F. Bach, Hasse, Vivaldi i Telemann. I en el tercer s'oferirà *Les quatre estacions* de Vivaldi, obra que centrarà així mateix el concert familiar; i també composicions de Corelli Geminiani i Locatelli.

El Festival oferirà un total de quinze concerts i hi prendran part conjunts i solistes tan destacats com

Fabio Biondi

Micrologus, que el va obrir el passat 27 d'abril a Sant Felip Neri, i La Folata, Zefiro Baroque Orchestra, L'Arpeggiatta, Mala Punica, Accentus Austria, Flanders Recorder Quartet, Jos van Immerseel, Begoña Olavide, Pedro Memelsdorff, etcètera.

La majoria dels concerts tindran lloc a CaixaForum, però també a Sant Felip Neri. Paral·lelament tindrà lloc aquesta manifestació de característiques tan individualitzades i amb un clar component de divulgació popular que és el Fringe i que es concentra el dies 30 d'abril i 1 de maig a diversos espais del Barri Gòtic: concretament a la plaça de Sant Felip Neri, al pati del Palau Centelles i al pati de l'Acadèmia de les Bones Lletres.

El Festival ofereix igualment manifestacions paral·leles, com un curs monogràfic dedicat a música medieval i renaixentista dirigit per la doctora Maricarmen Gómez Muntané i que comptarà amb el suport dels professors Dinko Faris, Gilles Dulong i Janw M. Hardie. També s'oferiran classes magistrals en col·laboració amb l'ESMUC de clavicèmbal i *fortepiano* a càrrec de Jos van Immerseel. **RRMC**

Comença la VI edició de la Fira de Música al Carrer de Vila-seca

El dia 6 de maig comença la VI edició de la Fira de Música al Carrer de Vila-seca, que durant tres dies ofereix una intensa programació repartida en cinc escenaris. Aquesta Fira manté l'objectiu de continuar consolidant-se com a plataforma musical de referència per a la temporada d'estiu i com a lloc de contacte entre els diversos programadors i músics.

La Fira també vol ajudar a crear i a consolidar noves xarxes de comunicació i de relació entre programadors, artistes i empreses de *management* i fomentar la incorporació de nous programadors a les xarxes de fires de contractació ja existents. També vol crear vincles professionals entre zones dels Països Catalans poc comunicades artísticament. Per això, la Fira organitza la Jornada Tècnica, que vol esdevenir un punt de trobada i intercanvi d'idees entre els professionals vinculats a l'àmbit cultural i musical.

Els estudiants de música també hi tindran el seu habitual i important paper amb la Trobada d'Escoles de Música, on escoles de música de Catalunya són convidades a trobar-se els dies de la Fira per treballar artísticament amb les noves formacions creades per a l'ocasió.

Enguany, i per primera vegada, la Fira al Carrer té el suport de la Xarxa de Músiques a Catalunya de la Federació de Joventuts Musicals.

III Fòrum Internacional de Música Barcelona Ciutat

Del 10 al 20 de juliol de 2005 tindrà lloc la tercera edició del Fòrum Internacional de Música Barcelona Ciutat, dedicada al piano com a instrument solista i que organitza l'associació JPC Iniciativa Musical, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. El Fòrum inclourà concerts, classes magistrals, conferències, fòrums de debat i diverses modalitats de concurs.

Els concerts, amb una programació centrada en el piano, tindran lloc a diversos escenaris de Barcelona i seran acompanyats des d'àmbits diferents: el piano solista clàssic (amb un recital de Diane Andersen), el piano a quatre mans (amb un concert a càrrec del Duo Pridonoff), el piano en el repertori de cambra (amb un concert a càrrec del pianista Jun Kanno i el quartet de corda suïss Terpsichordes), el piano en el repertori de jazz (a càrrec de Luiz de Moura Castro i el conjunt De Músics Big Band), i el piano contemporani com a recurs teatral (amb l'espectacle *Leonardo Da Vinci, un geni entre fogones* a càrrec de la pianista Ludovica Mosca i l'actor Màrius Hernández). Els alumnes dels cursos del Fòrum també oferiran concerts, d'entrada lliure, als centres cívics de Barcelona.

Als Fòrums de debat i conferències, hi seran convidats prestigiosos pianistes, compositors, editorials, discogràfiques, estudis de gravació, afinadors i restauradors d'instruments. El concurs de piano comptarà amb dues modalitats: piano solista i piano a quatre mans. Els premis consisteixen en una actuació el 18 de juliol en el marc de la programació de concerts del Fòrum i lots de discos i partitures.

Els cursos d'especialització de piano (amb un màxim de 60 alumnes actius) seran impartits per Luiz de Moura Castro, Jun Kanno, Michiko Shoji, Diane Anderson, Eugène Pridonoff i Elisabeth Pridonoff.

Aquesta iniciativa compta amb la direcció artística de Carme Passolas, presidenta de l'Associació JPC Iniciativa Musical, directora artística de l'Estiu Musical als Pirineus i directora del Conservatori Municipal de Música de Sabadell.

Per a informació més detallada: <www.forummusicabcn.com> o JPC Iniciativa Musical, tel/fax: 93 412 05 82.

TANGENTS

Gurnemanz

Molts s'han referit a la darrera producció de *Parsifal* com la de Plácido Domingo, tot volent remarcar l'esdeveniment que significava el retorn del tenor espanyol al Liceu i el fet que s'hagi implicat en un rol difícil del qual fa una molt bona interpretació. Estem d'acord amb aquests continguts, però pensem que si bé l'actuació de Plácido Domingo va ser així, qui va fer una creació extraordinària del seu paper va ser Matti Salminen com a Gurnemanz.

Gurnemanz és un rol bastant ingrat. Molta presència escènica i el fet que li toqui narrar el drama que viuen els cavallers del Grial fan que sovint l'actuació sigui monòtona. Hem vist grans veus fent aquest personatge i, si bé des del punt de vista sonor hi ha hagut poca cosa a dir, moltes vegades el seu recitat no ha acabat de captar l'interès del públic. Gurnemanz és una mena de prior fidel, estricte, amb una certa incapacitat per adonar-se del rerefons de les coses, com per exemple que el jove Parsifal serà el salvador que esperaven, però en canvi demostra una gran autoritat moral que el fa insensible als encants de l'ambivalent Kundry i la té controlada al servei de la seva causa. Matti Salminen, amb tota una vida de cantant ja a l'escena —està ja al punt dels homenatges com el que li acaben de fer al seu país—, ha arribat a perfilar tant la psicologia de Gurnemanz que cada paraula, cada frase tenen el seu accent i el seu sentit. Mai havíem vist en escena tan ben encarnada aquesta figura complexa plena de rigor i al mateix temps d'indulgència i bonhomia.

Matti Salminen ens ha donat nits per recordar tot encarnant personatges com Sarastro, rei Marke, Borís Gudonov, Khovanski. La seva veu, potent i natural alhora, només te parió amb la del seu mestre i predecessor Matti Talvela, amb qui havia coincidit a Barcelona en alguna representació. Aquestes personalitats artístiques aliades amb les forces de la natura —entenguem-ne condicions físiques i vocals excepcionals— donen aquesta comptada llista d'interprets irrepetibles.

per JORDI MALUQUER

Mor Sergiu Comissiona, el director que ho pogué ser de l'OBC

PAU BARCELÓ

El passat dia 5 de març va morir a Oklahoma el director d'origen romanès Sergiu Comissiona. La causa va ser un infart de cor. Havia nascut a Bucarest l'any 1928, ciutat al conservatori de la qual es va formar i on va fer les primeres passes professionals a partir del 1946, en què va debutar amb l'Orquestra de la Ràdio Romanesa. Entre 1948 i 1955 va ser titular de l'Orquestra de l'Estat de Romania i el 1956 va guanyar el Concurs de Besançon. Dos anys més tard i durant dos anys més va ser titular de l'Òpera de Bucarest, fins que el 1959 va desplaçar-se a Israel, país del qual va adoptar la nacionalitat, on dirigí la Simfònica de Haifa i posteriorment fundà l'Orquestra de Cambra d'Israel.

L'any 1969 es va instal·lar als Estats Units, tot adoptant-ne posteriorment la nacionalitat; abans havia estat titular de la Simfònica de Göteborg. Entre 1970 i 1984 va ser director de la Simfònica de Baltimore, on deixà una gran petja, càrrec que compartí amb el de director de l'Orquestra de Cambra Holandesa entre 1982 i 1987. Posteriorment va ser director de la Filharmònica d'Hèlsinki i entre 1990 i 1998 de la Simfònica de RTVE en el que probablement va ser la millor època d'aquesta formació. També dirigí l'American Symphony.

A Barcelona havia actuat sovint, de manera particular com a invitat de l'Orquestra Simfònica Barcelona i Nacional de Catalunya, aleshores Orquestra Ciutat de Barcelona. Els qui tinguin bona memòria recordaran que durant un cert temps es va especular amb la possibilitat que assumís la direcció de la nostra orquestra. Era l'època posterior a la mort d'Eduard Toldrà.

Les actuacions de Sergiu Comissiona portaven sempre el segell d'un gran rigor. Era un director segur, d'una gran solvència i això feia que quan ell dirigia el nivell de prestació de la nostra Orquestra visqués una millora considerable. Mestre dels de la vella escola, dels grans conegedors d'un repertori ampli, també va sentir inquietud per la música dels nostres dies i particularment la del país, i per això va programar, quan era al capdavant de la Simfònica de RTVE, obres de Brotons, Llanas i Israel David Martínez, entre d'altres. **RRMC**

Presentació de l'obra pianística de Joaquim Homs

Tal com va anunciar la "Revista Musical Catalana", el dia 10 de març es va celebrar a la Sala d'Orquestra de l'ESMUC la presentació del darrer i últim disc dedicat a l'obra pianística de Joaquim Homs, enregistrat pel pianista Jordi Masó per a la discogràfica Naxos-Marco Polo. El número fort de la sessió va ser l'explicació del mateix pianista i també professor de l'ESMUC de l'obra d'Homs, amb il·lustracions musicals que van dibuixar un arc des de les seves primeres obres, com *Nou apunts*, fins a les darreres *Remembrances*. L'amenitat del discurs i la qualitat de l'execució van fer d'una simple presentació discogràfica un acte exquisit.

La sessió va estar molt ben organitzada i després de la benvinguda donada per Montserrat Urpí, cap de la biblioteca de l'ESMUC, va parlar Domènec González de la Rubia, president de l'Associació Catalana de Compositors, tot presentant igualment el número 7 de la revista "Música d'Ara", dedicat a Joaquim Homs; així, en va explicar la gènesi, la demo- ra i les incidències, una de les quals és que per error va quedar fora del número una interessant aportació de l'estudiós Ignacio J. Valdés Huerta sobre música i ciència. González va fer un panegíric de l'obra de Joaquim Homs, que va ser president d'honor de l'ACC, editora precisament de la publicació.

Després va parlar Marta Cureses, musicòloga i directora de cultura de la Universitat d'Oviedo, que va posar l'accent en dos conceptes: l'exili interior que va sofrir Joaquim Homs i el molt que es va fer a Catalunya en els anys de postguerra, que als catalans ens semblava poc però que davant el desert cultural en aquest àmbit a la resta de l'Estat, cal valorar-ho.

Va cloure l'acte, en una al·locució modèlica, Pietat Homs, que va recórrer l'evolució de l'interès per la música del seu pare fins a sentir-se amb l'imperatiu d'ajudar a difondre-la, atès que, quan va morir Joaquim Homs, encara hi havia moltes obres inèdites i moltes d'altres incompreses. Va agrair al clarinetista Oriol Romaní i a Jordi Masó la seva contribució a divulgar l'obra del compositor, ja que la seva aportació ha estat modèlica tant en termes de difusió com de claredat interpretativa.

A la Biblioteca hi havia, al mateix temps, una exposició de documents relacionats amb Homs, que es va clausurar l'11 de març. **JMB**

Música catalana inhabitual en el cicle Nous Repertoris

Un total de set concerts configuren la sisena edició del cicle Nous Repertoris-Música XXI que es desenrotlla entre els dies 5 d'abril i 17 de maig a l'auditori de l'SGAE. Les sessions són en dimarts. Es tracta d'una proposta promoguda pel nouat Gremi d'Editorials de Música de Catalunya en col·laboració amb Joventuts Musicals de Barcelona i la Fundació Autor de l'SGAE.

La finalitat primordial és oferir un mostrari d'obra de cambra de compositors catalans editada a casa nostra, de programació rara o inhabitual; si és que, gairebé per definició, ja no és prou inhabitual en les programacions concertístiques del país el conjunt de la producció musical autòctona. Hi ha, per tant, un intent de recuperar i divulgar la nostra música i de valorar-la i promoure'n la perpetuació en el producte editat. Aquest cicle va néixer de la iniciativa de dues editorials i ara és assumit pel gremi esmentat, nascut fa poc més d'un any, en la que és la sisena edició.

Obres i, en algun cas, també compositors marginats tenen oportunitat de mostrar-se dignament de la mà d'un estol de conjunts bàsicament integrats per músics joves —un objectiu complementari del cicle—, que en garanteixen unes versions de notable qualitat.

Hom podrà escoltar composicions de Taverna-Bech, Boliart, Delfí Colomé, Puértolas, Rodríguez Picó, Turull, Montsalvatge, Blai Soler, Benguerel, Homs, Brotons, Blancafort, Besses, Albert Guinovart, Maria Rosa Ribas, Antoni Sebastià, Antoni Velasco, Benejam, Adolf Ventas, Fleta Polo —que serà objecte d'un programa monogràfic amb motiu del seu setanta-cinquè aniversari—, Joan Comellas, Jordi Sabatés, Josep Cercós, Narcís Bonet, Cervelló, López de Sa, Joaquim Salvat i Nin-Culmell.

Entre els intèrprets hi ha dos conjunts de solistes de l'OBC —quartet de corda i violí i sextet de corda—, el Blyth Ensemble amb percussió —conjunt que dirigeix Blai Soler—, alumnes de l'ESMUC, alumnes del Conservatori Superior del Liceu, alumnes de l'Escola de Música de Barcelona i el duo de saxòfon-piano Joan Martí-Imma Jorba. **RRMC**

CONVOCATÒRIES

XXV CURS INTERNACIONAL D'INTERPRETACIÓ L'ORGUE A LA PENÍNSULA IBÈRICA. Tindrà lloc entre els dies 17 i 23 de juliol a Montblanc i serà impartit per Josep M. Mas i Bonet i José Luis González Uriol. S'hi treballaran obres d'Aguilera de Heredia, Ximenez, De Sola, Nassarre i Bruna (amb González Uriol) i de Cabezón, Correa de Arauxo, Cabanilles i Soler (amb Mas i Bonet). La data límit d'inscripció és el dia 15 de juny de 2005. Per a més informació: M. Mas, Raval de Santa Anna, 64, àtic, 43201 Reus. Tel./fax: 977.77.37.99. A/e: jmmasbonet@teleline.es.

VIII CONCURS INTERNACIONAL DE CANT LUIS MARIANO. Se celebrarà entre els dies 14 i 16 de juliol de 2005 a Irun. Hi poden participar les cantants femenines entre 18 i 32 anys i els cantants masculins entre 20 i 35 anys. S'atorgaran tres premis: 9.000 euros, 4.500 euros i 3.000 euros, més un premi especial de 3.000 euros a una jove promesa. La data límit d'inscripció és el dia 31 de maig de 2005. Les bases es poden consultar per Internet: <www.irun.org/micros/luismariano2005>. Més informació: Fundació Municipal de Música d'Irún. Villa Mª Luisa-Mendibil. Ap. 41. 20302 Irún. Tel.: 943.61.77.31. Fax: 943.61.43.64. A/e: conservatorio@irun.org.

CURS D'INTRODUCCIÓ A L'ÒPERA. Organitzat per l'Escola d'Estiu del Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya, tindrà lloc del 4 al 15 de juliol de 2005 i serà impartit per Robert Benito. El curs tractarà dels elements bàsics per entendre i gaudir de l'òpera, tot fent un recorregut per la seva història, els seus intèrprets i els títols més representatius del gènere líric. Per a més informació i inscripcions, tel.: 93.517.04.28; Internet: <www.edlcat.es>.

26è PREMI INTERNACIONAL DE COMPOSICIÓ FREDERIC MOMPÓU. Convocat per Joventuts Musicals de Barcelona, hi poden prendre part tots els compositors l'edat dels quals no superi els 35 anys el dia 31 de desembre de 2005. Enguany la convocatòria és per a obres per a sextet de piano, flauta, oboè, clarinet, violí i violoncel. S'atorgarà un premi de 5.000 euros més l'edició de la partitura i l'estrena de l'obra. La data límit de presentació d'obres és el dia 31 d'octubre de 2005. Per a més informació: JJMM de Barcelona. Premi Frederic Mompou. Pau Claris, 139, 4t 1a. 08009 Barcelona. Tel.: 93.215.36.57. A/e: jmb@jmbarcelona.com. Internet: <www.jmbarcelona.com>.

XI CONCURS INTERNACIONAL DE PIANO RICARD VIÑES. Organitzat per l'Ajuntament de Lleida, tindrà lloc del 7 al 10 de juliol a Lleida, hi poden prendre part els pianistes de qualsevol país de la Unió Europea (o estrangers no comunitaris residents en un país de la Unió) fins a 27 anys (categoria A) i fins a 18 anys (categoria B) el dia 31 de desembre de 2005. S'atorgaran tres premis a cada categoria d'entre 2.700 euros i 675 euros (A) i 675 euros i 350 euros (B), a més d'altres recompenses addicionals. La data límit d'inscripció és el dia 31 de maig de 2005. Per a més informació i contingut de les proves: Conservatori Professional Municipal de Música de Lleida. Concurs Ricard Viñes. Sra. Puri Terrado. Pl. Mossèn Cinto Verdaguer, s/n. 25004 Lleida. Tel.: 973.22.25.08. Fax: 973.22.19.92. A/e: ricardvines@paeria.es. Internet: <www.paeria.es/auditori/cricardvines>.

V CURS INTERNACIONAL DE MÚSICA DE TARRAGONA. Tindrà lloc del 8 al 17 de juliol de 2005 al Conservatori de Tarragona i serà impartit per: Endeillon String Quartet (música de cambra), Barry Douglas (piano), Isabel Vilà (violí), Rivka Golani (viola), Cristoforo Pestalozzi (violoncel), Thomas Martin (contrabaix), Magdalena Martínez (flauta), Àlex Garrobé (guitarra), Ana Luisa Chova (cant), Miquel Bernat (percussió), Joao Cunha (classe magistral de bateria), Agustí Charles (composició i anàlisi) i Carlos del Egido (reeduació postural). La data límit d'inscripció és el dia 20 de juny. Per a més informació: Conservatori de Música de Tarragona. Cavallers, 10. 43003 Tarragona. Tel.: 977.23.58.30. A/e: cmtgna@musica.altanet.org. Internet: <www.cmusicatgna.altanet.org>.

II COLÒNIES MUSICALS. Organitzades per l'Escola Luthier i dirigides per Alicia Alcalay i Jordi Palau, tindran lloc del 2 al 9 de juliol de 2005 al Mas Puig Francó de Camprodon. S'hi poden inscriure's fins al 26 de juny de 2005 nois i noies a partir de 6 anys que estiguin cursant el grau elemental d'instrument o vulguin iniciar-se en la música. Informació: Escola Luthier. Balmes, 53, pral. 08007 Barcelona. Tel.: 93.323.22.46.

Quarta temporada de concerts del Cor Vivaldi

Amb seu oficial a l'Auditori Wintertur de L'illa Diagonal (19 h), a Barcelona, el passat 10 d'abril, amb el concert de primavera, va començar la quarta temporada de Les Quatre Estacions del Cor Vivaldi amb l'estrena mundial de l'òpera en dos actes de Salvador Brotons *El mercader de somnis*, amb llibret de Raül Contel (basada en una narració curta de Carmen Posadas), composta expressament per al cor.

El Cor Vivaldi-Ipsi-Petits Cantors de Catalunya, fundat i dirigit per Òscar Boda, seguirà el seu cicle amb el concert de l'estiu, el 17 de juliol, dedicat al jazz, en què comptarà amb obres i arranjaments d'autors diversos per a cor i trio de jazz. La proposta de la tardor, el 30 d'octubre, inclourà obres de Fauré i coetanis, i interpretaran el *Requiem en Re menor, op. 48* (en versió per a cor de noies de Desmond Ratcliffe) i la *Messe des pêcheurs de Villerville* del compositor francès, juntament amb motets de Massenet, Franck i Delibes, entre d'altres.

Finalment, el concert d'hivern, el 18 de desembre, i per no trencar la tradició, vindrà configurat per obres nadalenques, amb una important presència d'obres de l'interessant compositor i arranjador americà Kirby Shaw.

Gira americana de l'Orquestra de Cadaqués

Entre els dies 9 i 23 de març l'Orquestra de Cadaqués va fer una gira americana que la va dur a actuar en el Festival de Música de Santo Domingo (República Dominicana) i al Kravis Center de Florida.

La presència al primer país va ser en qualitat de formació convidada del festival esmentat. Cada any aquest esdeveniment hi convida una formació internacional, que hi actua com a resident. Aquesta ha estat la primera vegada que s'hi ha convidat una orquestra espanyola. L'Orquestra de Cadaqués va oferir dos concerts en solitari i dos més juntament amb l'Orquestra Sinfònica Nacional de la República Dominicana.

En els concerts en solitari va actuar amb el guitarrista José María Gallardo del Rey i la cantant Esperanza Fernández. En la programació va incloure música espanyola, amb els arranjaments fets per Jesús Rueda d'*Iberia* i d'Albert Guinovart de *Goyescas* i també *Sortilegis* de Xavier Montsalvatge. També va oferir *El amor brujo* de Falla i el *Concierto de Aranjuez* de Rodrigo, i obres de Ravel, Falla i Lalo. La direcció va ser de Philippe Entremont, director amb el qual l'Orquestra l'any 2002 va fer una gira per onze països asiàtics. A Florida també va oferir obres d'Arriaga i de Schedrin.

Lliçó magistral de Magnus Lindberg al Conservatori de Música del Liceu

AMB MOTIU DE L'ESTRENA A BARCELONA DEL *Concert per a piano i orquestra* DE MAGNUS LINDBERG, AMB EL COMPOSITOR MATEIX AL PIANO COL-LABORANT AMB L'OBC, EL MÚSIC FINLANDÈS VA OFERIR UNA CONFERÈNCIA AL CONSERVATORI DEL LICEU, ACOMPANYAT PEL DIRECTOR TITULAR DE L'OBC, ERNEST MARTÍNEZ IZQUIERDO, I PEL DIRECTOR ACADÈMIC DEL CONSERVATORI, BENET CASABLANCAS.

per SERGI RIERA

En aquest acte acadèmic va compartir amb els assistents la seva visió de la música i el món que l'envolta des del doble vessant de creador i intèrpret.

No oblidem que Magnus Lindberg és un pianista excel·lent de gran capacitat tècnica, i és aquest vessant d'intèrpret el que l'ha posat en contacte amb tot tipus de música i li ha permès interpretar obres de Zimmermann, Pierre Boulez o Stockhausen, una música realment complexa de tocar. També ha estat influenciat pel seu treball amb els ordinadors des que pels voltants del 1975 va entrar a l'estudi de música electrònica d'Estocolm. Va rememorar les dificultats de treballar amb les eines informàtiques quan va escriure *Kraft* (1985), ja que al principi dels anys vuitanta no existia programari domèstic, i el compositor va haver d'aprendre a crear els seus propis programes per poder investigar sobre el *tempo* i la combinatòria rítmica.

Una gran part de la producció de Magnus Lindberg és simfònica pel fet que la força sonora d'una orquestra és difícil de substituir. L'escriptura orquestral li permet treballar amb l'espai i amb una massa sonora amb què pot arribar més lluny que amb un conjunt de cambra. Luciano Berio deia que l'orquestra és un gran cor. Això significa que s'ha d'entendre la natura dels registres dels instruments i equilibrar les diverses seccions de l'orquestra és tot un repte.

La forta personalitat de la seva música, l'exuberància orquestral i el virtuosisme que desprenen les seves obres són els trets que més atrauen Ernest Martínez Izquierdo, el qual manté uns estrets lligams professionals amb el compositor i amb Finlàndia (recordem que va ser director de l'Helsinki Philharmonic Orchestra i de la Finish Radio Symphony Orchestra). Va ser el mateix director qui va pro-

posar a Lindberg de col·laborar en la interpretació del seu *Concert per a piano*.

Davant la dificultat i la complexitat d'aquesta obra, el compositor va tenir la temptació de simplificar la seva escriptura, però ho va considerar poc honest i finalment ha decidit interpretar-la íntegrament sense revisions ni abreu-jaments.

Lindberg es considera afalagat per la comparació que fan alguns crítics de la seva producció més tardana amb la de Sibelius. Com a bon finlandès, ha crescut escoltant la música de Sibelius, i d'ell l'atrau, sobretot, la seva última etapa i l'evolució del material sonor, com *Tapiola*. En aquest punt, tant Martínez Izquierdo com Magnus Lindberg van defensar la figura del músic finlandès, víctima del seu temps, perquè mentre ell va seguir la tradició simfònica anterior, continuant el llegat deixat per Mahler, la resta de compositors estaven interessats en la recerca d'altres aspectes sonors. I amb molta ironia, Lindberg ens recordà que Pierre Boulez va criticar en el seu temps molt ferotgement la música de Sibelius i que ara, en canvi, en dirigirà la *Quarta Simfonia*.

A mitjan segle XX hi havia la sensació d'haver trencat amb la tradició anterior, però ara cada cop són més els compositors joves que estan tornant a escriure pensant en els instruments, que miren enrere, cap a la pràctica anterior i, a més, tornant a fer aparèixer la figura del compositor com a intèrpret.

El fet de comprendre és, per a Lind-

berg, com tocar un instrument: cal la pràctica quotidiana i el treball diari per veure sorgir idees noves. El seu treball amb l'ordinador a la recerca de nous materials el compara amb el treball d'un musicòleg a la recerca de noves troballes. És un diàleg per comprendre nous materials. S'interessa més per les densitats i proporcions que no pas per les qüestions melòdiques, i va recordar que la melodia en Wagner és un efecte col·lateral de l'harmonia.

Martínez Izquierdo va remarcar l'èxit que la bona planificació i la bona gestió dels recursos han fet que Finlàndia, un país la població del qual no arriba als sis milions i que fins a cert punt es podria comparar amb Catalunya, un país sense tradició musical respecte dels països centreeuropeus, tingui actualment una escola de música reconeguda internacionalment, la Sibelius Academy, i compti amb més de vint orquestres professionals.

La idea que Magnus Lindberg vol proposar amb el seu *Concert per a piano i orquestra* és fugir del tractament del piano com a instrument de percussió, tan pròpia del segle XX, i aproximar-se més als seus aspectes sonors, jugant amb el diàleg de les textures orquestrals. El concert té tres moviments, però lluny d'ésser els tres del concert clàssic ("Allegro", "Andante" i "Presto"), són tres parts d'una estructura dramàtica. El primer moviment és un diàleg entre l'orquestra i el solista virtuós. En el segon moviment es planteja un efecte contrari: l'absorció del pianista, que està en plena efervescència, per part de l'orquestra que, en el tercer moviment, assumeix el paper de conductor. Per tant, el paper del piano és oposat al clàssic, com el fet que la cadència apareix al final del segon moviment.

Magnus Lindberg va recomanar la coneixença de tot tipus de música, perquè així hom té més material on escol·lir. Més que inventar coses noves, s'ha de saber utilitzar el que es té més a mà. Però, sobretot, va insistir en la necessitat de ser honest amb el públic i la importància de posar-se en el seu lloc per escoltar des d'un punt de vista diferent.

Perquè, al capdavant, si no hi ha públic, si no hi ha ningú que l'escolti, el compositor no pot expressar-se.

Magnus Lindberg parla amb l'atenta mirada d'Ernest Martínez Izquierdo i de Benet Casablanca.

Profunditat wagneriana amb Franz-Paul Decker

Temporada OBC. Orfeo Català (J. Vila, direcció). Nadine Secunde, soprano. Paul Frey, tenor. Dir.: Franz-Paul Decker. Wagner. L'Auditori. 5 de març de 2005.

per F. TAVERNA-BECH

Amb la presència de Nadine Secunde, soprano, i Paul Frey, tenor, uns cantants d'inquestionable categoria i ben identificats amb les essències de la lírica wagneriana, el sempre admirat Franz-Paul Decker va oferir-nos unes bellíssimes versions del tercer acte de *Lohengrin*, fragments del primer acte de *Parsifal* i la tercera escena del primer acte de *La valquíria*.

D'alguna manera, el conjunt de les obres presentava una visió, no antològica, però sí il·lustrativa i sublimada del pensament sonor wagnerià centrat en els seus dos pols més extrems de l'amor. És a dir, de l'amor entès com a nexa entre l'esperit humà i la idea de la divinitat i un més enllà inconegut. I, per altra banda, amb l'amor reduït a la manifestació més instintiva, com és la perpetuació de l'espècie. Així Parsifal i Lohengrin, mantenint-se sempre dins d'una terminologia laica, poden emparentar-se amb l'esperit i les idees del cristianisme (la redempció per la via del dolor, i també la renúncia als béns terrenals), mentre Siegmund (fill de Wotan!) i Sieglinde, per la seva part, són impel·lits a engendrar Siegfried, el qual ha de retornar la força i el poder als déus del Walhalla (en altres termes: l'Olimp hel·lènic en versió germànica). Tanmateix, ni Siegfried, descendent directe del totpoderós Wotan, ni Lohengrin, que ho és del redimint Amfortas, assoliran els seus objectius, amb la qual cosa les idees de Wagner vénen a concordar amb el pessimisme de la filosofia de Schopenhauer, tan plenament romàntica i conseqüència de tot el que va ésser trasbalsat de manera profunda per l'esperit de la Revolució Francesa.

En tot cas, calia aquesta digressió per posar en relleu la il·lació d'un programa musi-

cal, quant a continguts i idees, com el que ens proposava Decker en contraposar Siegfried i Parsifal, que malgrat la seva absència venien a representar dues perspectives de l'Home: la creativitat i la superació, per la via del dolor, de la temporalitat.

Realment, escoltar concerts amb aquesta mena de suggeriments no resulta freqüent, més aviat els programes que s'ofereixen a l'oïent, malgrat una certa voluntat monogràfica, són com una mena de tirallonga malgirbada d'estils i estètiques que vénen condicionades per compromisos amb solistes, directors i compositors. D'aquesta manera, cal destacar com a veritable privilegi el que ens oferí Decker amb el seu concert dedicat a Wagner, ja que hi prevalgué la idea sobre el possible i estricte lluíment d'uns cantants.

La música amb la qual Wagner il·lustra tots aquests episodis sempre resulta impressionant per la seva bellíssima coloració simfònica i un lirisme d'apassionant sentiment humà. Aquestes qualitats suren amb una intensitat especial quan el director sap trobar la manera de crear entre els músics de l'orquestra una mena d'estat contemplatiu en què els temes i els detalls de la partitura adquireixen la seva capacitat evocadora. Certament, Decker té aquesta facultat màgica que atorga a cada leitmotiv la seva profunda significació arquetípica i amb magistral concepció simfònica i per mitjà d'un gest que sempre orienta i dona vida.

Veritablement, la música de Wagner per acció de Franz-Paul Decker es converteix en veritable missatge, i quan a més compta amb uns cantants de la categoria de Nadine Secunde i Paul Frey, diríem que l'espectacle adquireix nivells apoteòsics.

Especialment Nadine Secunde va expressar amb in-

tensa emoció i una veu de bellíssimes coloracions, mai artificioses i sempre magníficament calibrades, el paper d'Elsa. La seva interpretació s'ajustà al caràcter de la jove princesa. Per la seva part, Paul Frey no desentonà com un tenor de veritable tradició wagneriana amb la seva veu de noble ressonància i admirable eloqüència lírica i personificà amb notable identitat Lohengrin.

També l'Orfeo Català i el seu director, Josep Vila, van arrodonir l'èxit de la versió dels fragments de *Lohengrin* i *Parsifal* amb unes intervencions magníficament resoltes i admirable conjunció vocal tant en l'afinació com en el fraseig. Tot i que a vegades el

gest de Decker semblà desentendre's de la seva intervenció, els cantants van saber mantenir el seu nivell.

La lectura de Decker va superar amb brillantor aquestes possibles dificultats, en agilitar el ritme i també en posar especial èmfasi en la rica paleta orquestral amb la qual Wagner descriu l'esclat de la primavera que amb els seus efluvis per igual afecta els dos joves protagonistes. La col·laboració tant de Nadine Secunde com la de Paul Frey resultà decisiva perquè la trobada amorosa dels dos germans tingués veritable força emotiva i l'escena es desenvolupés amb suggestiva calidesa.

Ben poca novetat

Nous Sons'05. Grup Instrumental Barcelona 216. Dir.: Nacho de Paz. Obres de Magnus Lindberg. L'Auditori. 16 de març de 2005.

per F. T.-B.

L'evidència de la crisi que pateix la creació musical en aquests anys de canvi de segle podria exemplificar-se sense problemes amb l'hora d'audició dedicada a les obres del compositor finès Magnus Lindberg. Així, recordant i evocant la majoria de sonoritats i formulacions més fàcilment assimilables i llargament explotades en el decurs del segle XX, ara Lindberg, en l'entrada de la nova centúria, les presenta novament com una de les propostes més suggestives i dignes d'estudi. En tot cas, en les partitures de Lindberg, escrites amb veritable coneixement tant de la instrumentació com de les tècniques de la instrumentació, hi reconeixem la qualitat d'un producte realitzat amb la més acurada perfecció i un profund coneixement de les maneres amb les quals pot agilitar-se i desenvolupar-se una obra musical. Amb tot, si hi aprofundim,

és a dir, s'exigeix a la lectura uns nivells d'anàlisi que superin la simple complaença en l'atractiu d'unes sonoritats o bé de la seducció d'unes fórmules rítmiques, serà difícil que en els pentagrames de Lindberg trobem aquella sensació d'entrar en un món inèdit com el que se suscita quan s'escolta qualsevol obra de Webern o, entre d'altres, de Bartók.

En definitiva, amb un ideari estètic quasi absent o bé en el millor dels casos manifestat sense gaire convicció, Lindberg ens repeteix sense cap mena d'emoció una cosmologia sonora que d'aquí a pocs anys esdevindrà centenària.

El grup instrumental Barcelona 216, actualment una extensió més dels músics que participen en l'OBC, va donar una puntual versió de la música de Lindberg que el jove Nacho Paz dirigí amb excés de moviments paral·lels i atenció, gairebé exclusiva, al desenvolupament rítmic de les obres.

Franz-Paul Decker,
de nou a Barcelona

F. BARCELÓ/ARNDT

Maderna, homenatjat per Boulez

Nous Sons'05. OBC. Magnus Lindberg, piano. Dir.: E. Martínez-Izquierdo. Boulez, Lara Tejero, Lindberg. L'Auditori. 18 de març de 2005.

per F. T.-B.

Probablement, Boulez serà una figura del nostre temps que es recordarà més pels seus escrits i sobretot, d'una manera especial, per les magistrals versions que ha fet com a director de la música de Debussy, Ravel, com també de Webern, Messiaen i Varèse. En canvi, sigui per la seva matemàtica formulació, la síntesi que realitza entre espai i temps –dos elements de naturalesa irreconciliable– i el fet d'atorgar la supremacia del curs musical a factors no tan fàcils de discernir com poden ésser la valoració del timbre, o bé la resonància del fenomen harmònic –aquesta solament assolible pels qui estiguin dotats d'un sentit auditiu privilegiat–, la seva música s'obrirà camí de manera molt lenta.

Aquesta és la idea que va romandre en el nostre ànim després d'escoltar la versió d'E. Martínez-Izquierdo que va oferir de *Rituel in memoriam Bruno Maderna* de Pierre Boulez a l'Auditori amb l'OBC com a cloenda del Festival de Músiques Contemporànies.

L'obra, dedicada al record de Maderna en la commemoració del trentè aniversari de la seva mort, va ésser escrita el 2003. El plantejament, com sempre ocorre en les partitures de Boulez, resulta interessant: l'orquestra està dividida en vuit grups ben definits pel que fa al timbre i al ritme i cadascun està

dirigit autonòmadament pel percussionista de cada grup. A la vegada, l'obra està dividida en quinze parts amb dos temps (lent i moderat) que el director general, dins d'un ritme canviant, ha de sincronitzar... El resultat no és altre que un curs que per manca de perspectiva en l'audició crea una atmosfera més monòtona que obsessiva i gairebé sense sorpreses.

En altres moments hem manifestat la inquietud que suposa la manca de novetats que es produeixen en l'audició de les obres noves. Segurament, aquest no és el cas de *Hopscotch* del vallisoletà Francisco Lara. Inspirada en la novel·la *Rayuela* de Cortázar, la partitura de Lara també té, com l'original del novel·lista, distintes opcions de lectura, que en el cas plantejat pel músic i mitjançant el treball del director es poden resseguir i interpretar en cinc maneres diverses i en cinc ordres inversos.

En una altra nota hem parlat de la música de Magnus Lindberg; precisament de la seva música i en aquesta vetllada ell personalment com a pianista va interpretar el *Concert per a piano i orquestra* que dirigeix E. Martínez-Izquierdo. Breument diríem que no oferí cap sorpresa, si no és la insistència obsessiva d'un *tutti* que gairebé sempre tapava el piano i un desenvolupament presidit per la presència monòtona d'una elaboració motívica d'escàs interès.

Enyorant els originals de Mozart

Nous Sons'05. Trio Kandinsky. Pärt, Schnittke. L'Auditori. 9 de març de 2005.

per F.T.-B.

Podríem dir que, interpretativament, el Trio Kandinsky està més enllà del bé i del mal, perquè haver assolit la fusió idònia de tres instruments ben diferenciats com són el violí, enaltidor carismàtic del més brillant lirisme; el violoncel, amb la seva vocació indefugible de proporcionar la base i el suport al discurs sonor; i el piano, que contrastant

amb aquests dos instruments de corda mai no deixa de costat la pulsació, essencialment rítmica, del fluir musical, en el cas dels tres membres del Trio Kandinsky assoleix una categoria i un nivell altament exemplars. També s'ha dit que el piano, que tan bé concorda amb la sonoritat dels vents, difícilment harmonitza de manera tan idònia amb els instruments de corda. I tanmateix si existeix un trio emblemàtic

Monteverdi va sonar molt bé

Cambra Coral. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Jordi Reguant, clavicèmbal. Ferran Quiroga, llaüt, vihuela, guitarra barroca, tiorba. Dir.: Jordi Casas Bayer. Música en temps del Quixot. Petit Palau. 31 de març de 2005.

per LLUÍS TRULLÉN

Música anglesa, espanyola i italiana, en la seva major part composta els primers anys del segle XVII, i amb el títol de "Música del temps del Quijote" va configurar el programa que el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, el clavicèmbal·lista Jordi Reguant i Ferran Quiroga al llaüt i a la vihuela entre altres instruments, van oferir en la temporada Cambra Coral que se celebra al Petit Palau.

Amb un notable èxit de públic, el concert va estructurar-se en tres parts diferenciades, dedicada la primera a composicions angleses bé instrumentals, bé corals de Johnson, Dowland i Gibbons entre altres autors; la segona dedicada a la música de Lluís del Milà, a música del *Cançoner de Medinaceli* i de Diego Pisador; i la tercera part –la que interpretativament va tenir els moments més destacats– dedicada a la de Claudio Monteverdi, i més concretament a algunes de les seves obres recollides en el llibre *Quart* i

Cinquè. Fou un concert estructurat amb la combinació de música instrumental i coral, fet que atorgava gran dinamisme i vistositat i en què obres tan delicades com *The Silver Swan* de Gibbons tenien com a contrapunt moments summament dinàmics, com *La jácara* o *La perra mora*, clars referents cervantins. Moments de gran bellesa assolits en la interpretació de la música de Monteverdi com *Sfogava con le stelle* en la qual el Cor va mostrar una gran sensibilitat. A més, les complexitats polifòniques de *Che più vi poss'io o Io mi son giovinnetta* van corroborar el gran treball d'un Cor de Cambra capaç d'assolir grans resultats en diversitat d'obres d'estètiques contraposades.

El treball dels dos solistes instrumentals va resultar esplèndid, tant en les obres de Robinson, Cesario Gussago o Giovanni Gabrieli, i la seva aportació va atorgar una pinzellada de color summament delicada a aquest concert caracteritzat pel seu alt grau de refinament musical, tant pel que fa a l'elecció de les obres com en la seva interpretació.

és paradoxalment i precisament el trio format per violí, violoncel i piano! Veritablement, per equilibri entre els tres instruments, per la unitat que manifesten en els seus respectius criteris interpretatius i per l'elegància eloqüent, diríem que amb el Trio Kandinsky es demostra que corda i piano s'agermanen de meravella.

No posarem, doncs, objeccions a les lectures que van oferir els membres del Kandinsky;

totes van manifestar emotivitat, treball d'alta orfebreria per atorgar contingut a la matisació, i brillant capacitat per crear bellesa en la sonoritat. Tanmateix, ni les temptatives mozartianes d'Arvo Pärt, ni l'historicisme d'Schnittke van resultar un repertori de suficient dignitat per mereixer l'atenció que els dedicaren el violinista Farran James, la violoncel·lista Amparo Lacruz i el pianista Emili Brugalla.

Plenitud romàntica en el Txaikovski de V. P. Pérez

Concerts Simfònics al Palau. OSV. Carmen Yepes, piano. Dir.: Víctor Pablo Pérez. Txaikovski: *Concert per a piano i orquestra, op. 23. Simfonia núm. 2, "Petita Rússia"*. Palau de la Música Catalana. 19 de març de 2005.

per LL.T.

Carmen Yepes.
Darrera, Víctor
Pablo Pérez

Si una batuta espanyola ha obtingut un èxit incontestable en el decurs dels darrers anys, ha estat sens dubte la de Víctor Pablo Pérez; el seu treball al capdavant de les orquestres de Tenerife i de Galícia ha assolit un reconeixement unànime amb un seguit d'èxits i guardons que avalen aquesta sèrie de triomfs.

En el seu cicle de Concerts Simfònics al Palau, l'Orquestra Simfònica del Vallès va comptar amb la figura del director burgalès, en un programa en què a més participava la pianista asturiana Carmen Yepes, guanyadora de l'edició de l'any 2001 del primer premi del Concurs Internacional de Piano Ricard Viñes i que actuava com a solista del sempre espectacular però alhora temut *Concert per a piano* de Txaikovski.

Yepes va demostrar que és una pianista d'una solidesa tècnica certament evident, que pot resoldre amb seguretat els temibles esculls que constantment apareixen en una de les obres més complexes del repertori romàntic, i que a més té l'afegit d'una demanda expressiva de primer ordre. Una versió summament clara, diàfana quant a transparència sonora de l'articulat, refinada en els passatges del segon moviment i dotada d'una sonoritat brillant en els passatges més radiants plens de conjunts harmònics i d'acords de gran vistositat concertats en els dos "Allegro" van fer que el públic gaudís d'un concert que per la multitud de referències que en posseïx tot melòman, converteixen la interpretació en un repte afegit per al solista.

Yepes va superar la prova, com també l'Orquestra, sàviament dirigida per Víctor Pablo Pérez, un director que no deixa lloc a l'especulació, en qui cada entrada queda perfectament definida amb un gest precís, i que bé fos en el decurs de l'obra concertant com en la meravellosa *Simfonia "Petita Rússia"* demanà a l'orquestra unes sonoritats que van configurar una atmosfera plena de sensibilitat romàntica.

Actuació llargament esperada

Els Diumenges al Palau. European Union Chamber Orchestra. Lourdes i Lluís Pérez-Molina, duo de pianos. Matthias Wollong, concertino director. J. Ch. Bach, Mozart, Haydn. Palau de la Música Catalana. 13 de març de 2005.

per F.T.-B.

Sincerament, ens hauria plagut que la presència del duo de pianos format per Lourdes i Lluís Pérez Molina hagués merescut la presència d'una orquestra que, com a mínim, estigués situada al nivell musical suficient per donar autèntica rèplica a la imaginativa i emocionada intervenció d'aquest duo de pianistes barcelonins absolutament equiparables, si no és que els superen en qualitat i rigor, a altres duos de prestigi internacional.

Sembla que a l'hora de valorar els nostres artistes se'ns apodori un cert complex de fer el ridícul i abaixem el llistó de la nostra valoració a nivells que no s'ajusten a la realitat, i en canvi, aquest mateix complex ens fa ignorar en moltes ocasions que el que se'ns ofereix no està ni tan sols en la zona dels mínims exigibles. Massa ocasions hem vist entusiasme davant d'actuacions que eren pura pallassada i tanmateix s'han valorat com la més exquisida de les actuacions...

Lourdes i Lluís Pérez Molina tenen una llarga trajectòria artística, s'han format amb prestigiosos professors d'Hongria i Nova York, i tanmateix tot el seu bagatge solament ha servit perquè al cap de molts anys accedissin a tocar al Palau tres vegades i que fos en aquesta tercera que es pre-

sentessin per primera vegada com a solistes d'un concert amb orquestra. Veritablement, és difícil d'entendre que en una ocasió tan decisiva el conjunt encarregat de donar la rèplica orquestral fos un simple conjunt de perfectes virtuoses, sota el nom ampol·lós d'European Union Chamber Orchestra, juntament amb Matthias Wollong, un insípid concertino, els quals solament van limitar-se a executar un programa sense cap mena de problemes i demostrar aquell nivell que només tenen els grups que s'improvisen com a pur exercici musical –en altres paraules, l'anomenat *bolo*.

Ben cert, estem en deute amb els germans Pérez Molina. Van oferir una versió memorable del *Concert per a dos pianos en Fa major K. 242* de Mozart. En la seva precisa i subtil pulsació, l'esperit del genial salzburguès brillà amb tota la seva suggestiva màgia, en la qual, simplicitat melòdica s'agermana amb la complexitat d'una expressió que aprofundeix en el sentiment i la reflexió, en què l'acte de la creació és la via que ens permet sublimar les nostres idees. D'alguna manera, tot el que els germans Pérez Molina van comunicar va quedar una mica inèdit per la manca d'un conjunt cambrístic que solament devia estar pendent de prosseguir la seva gira.

El plaer de la cambra ben feta

per ROBERT BENITO

Entre la variada i eclèctica programació de concerts organitzats al Palau Robert, en la qual es combina qualitat musical amb diverses causes solidàries, va destacar el programa indicat en la fitxa que es detalla, ofert pels tres excel·lents instrumentistes de què consta el trio LOM.

Dos compositors tan intensos com Beethoven i Xostakóvitx van ser els triats per reforçar aquests sentiments de passió i rebel·lió que els va caracteritzar, tant en vida com damunt el paper pautat. La pri-

Trio LOM. D. Ligorio, piano. J. Orpella, violí. J. Mor, violoncel. Beethoven, Xostakóvitx. Palau Robert. 9 de març de 2005.

mera obra va ser el *Trio en Do menor, op. 1, núm. 3*, en què un Beethoven jove trencà amb el classicisme per obrir-se a una nova dimensió de la música de cambra, plena del dramatisme d'obres posteriors i que vam poder percebre en cada cop d'arc dels instruments de corda i sobretot en el protagonis-

me del piano de Ligorio, en el qual es barreja virtuosisme amb qualitat musical.

La segona part del programa va ser per a la música del segle XX russa amb dos tríos de Xostakóvitx, desaparegut fa trenta anys i el centenari del naixement del qual celebrarem l'any que ve, i esperem que amb concerts de la seva extensa integral. Als disset anys va escriure el *Trio núm. 1, op. 8* i malgrat que peca de molta influència del tardoromanticisme, va resultar interessant per l'elegància d'execució, tot i que el veritable *tour de force* va ser el *Trio núm. 2, op. 67*, en què es va posar de manifest tota la cruïlla de la música d'aquest compositor i alhora moments

de gran lirisme i fina ironia que tants problemes li va provocar amb el règim comunista. Un viatge de sofriment és la idea d'aquest trio, que en les expertes mans i instruments del Trio LOM va arribar a fites d'una qualitat digna de professionals que mereixen ser programats en cicles de primer ordre. Així ho va reconèixer el públic que literalment omplia de gom a gom el recinte i que va aconseguir arrencar alguna peça més d'aquests joves instrumentistes.

Si alguna cosa es pot dir de les interpretacions escoltades, aquestes són veritat, lliurament i qualitat musical. Músics grans que toquen música de petit format amb gran qualitat.

Feliç maridatge d'orgue i cobla

Cobla, Cor i Dansa al Palau. Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Juan de la Rubia, orgue. Josep Serra, Ramon Serrat, Antoni Català, Joan Lluís Moraleda, Henry Purcell, Manuel Oltra. Palau de la Música Catalana. 12 de març de 2005.

per F.T.-B.

Es pot dir que amb el cicle Cobla, Cor i Dansa, el Palau de la Música Catalana assoleix en tota la seva dimensió el significat d'ésser la llar de la música que es crea a les nostres terres. I ben cert que la comesa ha estat una acció altament positiva, ja que el repertori tant d'obres com de compositors no ha manifestat solament interès, sinó que també ha evidenciat la necessitat de posar en solfa un seguit de músiques dignes d'ésser escoltades i valorades, que, igualment com tantes i tantes creacions sonores d'altres contrades de més tradició musical que la nostra, mereixen ser interpretades, ja que constitueixen un patrimoni cultural de la nostra terra.

Així es va constatar en el concert de la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona en què en aquesta ocasió se centrà en un context no habitual de la música d'arrel religiosa, com també en l'inici d'una nova via concertant en la història de la cobla, com és el de la conjunció de l'orgue –amb tota la seva llarga història en la música– i la cobla, un conjunt relativament modern, sorgit de la vena popular a mitjan segle XIX amb el propòsit d'ampliar el repertori llable i la seva composició instrumental.

La conjunció, en cert sentit, venia a unir dos vessants de la música: la de base popular amb la diguem-ne culta i bé pot dir-se que el maridatge resultà ben positiu. L'austeritat expressiva de l'orgue es complementa magníficament amb l'extraversió lírica de la cobla i viceversa, l'impuls de l'expressió popular, per la presència de l'orgue sembla prendre aires més aristocràtics. D'alguna manera, Joan Lluís Moraleda amb la seva *De materia orgànica* ens ha obert un nou horitzó en el qual els nostres compositors poden trobar innombrables possibilitats per expressar el seu pensament. La partitura *De materia orgànica* va tenir

una excel·lent acollida i s'hi manifesta el tremp creatiu de Moraleda per escriure una música personal i exigent quant al desenvolupament orquestral que atrau pel seu desplegament d'interessants contrastos de timbre, mai capciosos i sempre sotmesos a la necessitat expressiva del discurs musical.

Igualment, el concert va posar en relleu la noblesa del pensament creatiu de Josep Serra amb la innegable bellesa austera de la seva *Marxa solemnia*. I també constituí un veritable plaer escoltar la sardana *Pregària* de Ramon Serrat, escrita amb aquella economia que solament és a l'abast dels grans compositors, per expressar amb simplicitat i tensa emoció el sentiment espiritual. I cal considerar com a important l'aportació de la *Glossa del ball de la moixiganga* que va escriure Antoni Català, pàgina de poètica coloració que evoca amb tota la seva profunda significació el contingut ancestral de la festa.

Una altra feliç troballa la constituí la versió realitzada per Jordi León de la música de Purcell. Veritablement, l'audició en la cobla d'un violoncel, flauta, tres clarinets i percussió converteix la *Funeral Music for Queen Mary* en una partitura d'alt interès cambrístic i que aporta interessants novetats quant a vessant combinatori de la instrumentació.

El recital, magníficament interpretat per la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona, va finalitzar amb una altra obra cabdal per a la història de la nostra música. Es tractava de *Mortis saltatio* (Dansa de la Mort) de Manel Oltra, una suite en vuit moviments en la qual la cobla també està acompanyada amb dos clarinets, flauta, violoncel i percussió. Una música, com tantes altres de Manel Oltra, que voldries tornar a escoltar, ja que com tota bona música, s'intueix que en cada nova audició hi trobaràs noves idees per emocionar-te i commoure't.

Atemptat a l'ordre públic líric

Lírica de Barcelona. Juan Diego Flórez, tenor. Vincenzo Scalera, piano. Mozart, Cimarosa, Gluck, Rossini, Bellini, Ayarza de Morales, Chabuca Grande i Donizetti. Palau de la Música Catalana. 7 de març de 2005.

per J. COMELLAS

Un recital d'un tenor tan encimbellat com és el peruà Juan Diego Flórez, que acabi amb una de les àries més ensucrades de la història de l'òpera –*Una furtiva lagrima*– i amb la que conté més Do de pit seguits –*A mes amis*–, constitueix un autèntic atemptat a l'ordre públic líric. I com no podia ser altrament, la cosa es va perpetrar en forma d'una resposta exultant del públic, que va convertir l'atapeït Palau en una autèntica caldera bullent de plaer, lliurada sense reserves a l'exhibició d'aquest cantant.

Flórez és un artista que, més o menys, ho té tot. Una veu de tenor lleuger excepcionalment bella, una musicalitat exquisida, una tècnica que li permet afrontar amb comoditat els problemes més compromesos i una estampa en què conflueixen joventut i simpatia natural.

Només hi faltava un pro-

grama generós en motivacions per arribar als resultats que hom va assolir. Centrat en àries d'òpera, amb l'intercalat de tres temes populars del seu país, el recital ens va mostrar les facultats del cantant només en el terreny líric, al marge per tant del lied. I quan va deixar aquest món –les esmentades cançons populars–, la cosa va funcionar menys brillantment. I no és que no hi esmercés bones dosis de bon gust, però a la fi, com acostuma a passar massa sovint en cantants operístics quan deixen el seu àmbit propi, no l'abandonen del tot, i així de tant en tant apareixen pinyols sense sentit, com el que va cloure la tan bonica cançó *La flor de la candelera*, que va acabar amb un pinyol que hauria corsecat la seva autora, Chabuca Grande.

Com també va ser excessiu el final de "J'ai perdu mon Eyryduce" d'*Orphée et Eurydice*. En tot cas, *peccata minuta* en un conjunt simplement exultant.

Noves promeses en la Schubertiada

VIII Schubertiada a L'illa Diagonal. Sylvia Schwartz, soprano. Gary Matthewmann, piano. Mozart, Schubert, Wolf, Guridi. Auditori Winterthur. 8 de març de 2005.

per R. BENITO

El segon concert de l'edició de la Schubertiada de Barcelona d'enguany ens ha regalat la presència de dos joves intèrprets, la soprano Sylvia Schwartz i el pianista Gary Matthewmann.

Anglesos de naixement, ens van oferir un recital ple de subtilitats en el qual es barrejaven des de cançons populars com les tres de Mozart que van obrir el concert fins a les sis *Cançons castellanes* de Guridi que el van tancar. I el més interessant i aconseguit va ser la part central dedicada al lied alemany, amb nou brillants exemples del bon fer del vienès compositor del gènere per excel·lència, Schubert, i del seu continuador en la segona meitat del segle XIX, Wolf, del qual van oferir una selecció del *Cançoner italià*.

Ambdós intèrprets van acompanyar el millor de si en aquest recital, per bé que el resultat, sent més que correcte, es va inclinar més cap a la lectura pianística que vers la tècnica vocal de la cantant. El jove G. Mat-thewmann va saber extreure del seu instrument una gamma d'intencions, dinàmiques i expressió més rica i aconseguida que la soprano establerta a Madrid, la veu dolça de la qual va mostrar algunes mancances en l'atac d'aguts, amb la seva dificultat d'afinació i de suport, que van fer que algunes frases musicals no fossin tan perfectes com caldria. No obstant això, ho va suplir amb una gran musicalitat en cadascun dels *lieder* germànics, de caràcter tan canviant, amb un gran domini de l'alemany que li va valer els aplaudiments del públic i oferir diferents bisos després del llarg programa executat.

Refrescant però no rupturista Elisir d'amore

L'elisir d'amore de Gaetano Donizetti. Llibret de Felice Romani. Mariella Devia. Raúl Giménez. Víctor Torres. Simone Alaimo. Cristina Obregón. Orquestra i Cor del Gran Teatre del Liceu. Dramatúrgia: Mario Gas. Direcció musical: Daniele Callegari. Gran Teatre del Liceu. 18 de març de 2005.

per J. COMELLAS

Un dels riscos més perillosos que corre una enèsima versió d'un títol com *L'elisir d'amore* és voler reinventar-se l'obra, ja sigui des de pressupòsits dramàtics o musicals. I, en sentit oposat, un altre risc és perpetuar una imatge estàtica, arcaica i rutinària. Aquests dos pols esdevenen referents d'una mateixa realitat de superació no fàcil.

Hom parteix del fet que es tracta d'una obra molt ben construïda, perfecta morfològicament parlant, molt ben estructurada, en què cada cosa es troba al seu lloc i en el moment més adequat i que funciona com una màquina de rellotgeria precisa. La base rau en un llibret modèlic en habilitat teatral, que subministra i dosifica la tensió interna amb gran ofici de llibretista. Felice Romani juga de manera mestri-vola un joc d'ambigüitat entre la comèdia amorosa i el vodevil, recurrent en part a matèria emparentada, ni que sigui de segon o tercer grau, amb la Commedia dell'arte. La resta ho posa Donizetti, i espero que això no soni a heretgia en el sentit de menystenir el valor de l'aportació del compositor. No es tracta d'això, sinó de fer notar la comoditat amb la qual va poder treballar. En aquest sentit, el gran mèrit

del músic bergamasc fou el de la coherència, el de proporcionar una música que encaixa amb tota idoneïtat amb el difícil equilibri de gèneres, fent ús de la seva generosa inventiva melòdica intel·ligentment emprada aquí en funció de les exigències del llibret.

Mario Gas, com a autèntic home teatre que és, ha sabut aprofitar un material tan delitós. Ara, en la revisió de la proposta ja vista els anys de l'exili al Victòria, tornem a trobar la seva aguda mirada, les seves guipades d'ull, la capacitat per incorporar-hi lleus gags que enriqueixen l'acció; en definitiva, una intel·ligent capacitat per recrear espectacle operístic, però alhora sense pertorbar l'essència de l'obra.

En aquest sentit, es pot dir que resol amb nota aquell doble risc a què m'he referit al principi; i això no és un mèrit gran o petit, sinó el mèrit en termes absoluts. Potser blasmaríem la tendència de l'escenògraf habitual de Gas, Marcelo Grande, a una monumentalitat que aquí, malgrat afavorir el moviment escènic, ofereix una imatge de pesantor que no encaixa amb el context lleuger de l'obra.

Pel que fa als intèrprets, en general van excel·lir més en la parcel·la vocal que en l'actoral. Amb massa anys al damunt per fer creïbles físicament els seus Adina i Nemo-

rino, i unes capacitats teatrals no excessives, Mariella Devia i Raúl Giménez vocalment van fer aportacions de notable envergadura, especialment ella, una artista important. No va ser així el cas de Víctor Torres, un Belcore de veu engolada i fosca, mentre que Simone Alaimo

va repartir grans dosis de l'histrionisme vital tan agraït que exigeix el seu Dulcamara. Tampoc no va inventar res Daniele Callegari, i prou se li ha d'agrair. La seva va ser una versió ben travada, amb un *tempo* més aviat viu però no incòmode per als cantants, en un tot ben equilibrat.

Òpera a la italiana d'un lleidatà

Elena i Constantino (òpera en dos actes, versió de concert) de R. Carnicer. Llibret: L. Tottola, R. Rosique (Elena). R. McPherson (Constantino). M. Cantarero (Anna). L. Regazzo (Carlo). S. Pirgu (Edmondo). I. Santamaría. D. Menéndez. Orquestra i Cor del Teatro Real. Dir.: J. López Cobos. Teatro Real (Madrid). 14 de març de 2005.

per R. BENITO

La recuperació d'obres líriques de compositors espanyols és un dels projectes més vàlids del col·leu de la plaça d'Orient madrilenya. Seleccionar una obra de qualitat és tasca a la qual s'han dedicat amb cura especialistes, musicòlegs i editors, i presentar-la amb cantants de gran categoria també és un fet que cal agrair al Teatre. D'aquesta forma els resultats han estat més que satisfactoris, tant amb *Celos aun del aire matan* presentada fa tres anys, *Ildegonda* la temporada passada, com ara amb aquesta partitura del lleidatà Ramon Carnicer (1789-1855) del qual celebrem el seu 150è aniversari i que a Catalunya està passant desapercebut.

L'òpera, estrenada al Teatre de la Santa Creu de Barcelona el 1821, està influenciada per l'estil rossinià, però amb algunes novetats que la fan molt interessant —un duo de trompa i corn anglès, per exemple— i demostren la gran vàlua del compositor, que en el seu temps va tenir diverses responsabilitats en institucions de gran prestigi musical del començament del segle XIX. La interpretació d'Elena va recaure en la soprano andalusa Ruth Rosique, per malaltia d'Isabel Rey, i malgrat algunes notes agudes molt justes i petites desafinacions, va imprimir

caràcter al seu paper. El tenor Robert McPherson va reeixir en el difícil rol de Constantino, amb agilitats precises i timbre atractiu. No obstant això, el millor va venir de la veu de Mariola Cantarero i Lorenzo Regazzo; ella una soprano de sobrats mitjos i exquisit gust i ell un baix de tècnica depurada i so homogeni. El jove tenor albanès Saimir Pirgu també va tenir una interpretació destacada, tot frasejant amb elegància i intenció. La direcció de Jesús López Cobos, de rutinària a brillant, en alguns moments va oferir massa decibels i desfasaments amb el cor, i amb una Orquestra Sinfònica de Madrid millor que fa pocs anys.

Si bé és una òpera el llibret de la qual, del napolità Tottola (1765-1831), no deixa de ser típic i tòpic de la seva època, va interessar diversos músics, com Myer (mestre de Donizetti), amb estrena a Nàpols; Carlo Coccia, que la va fer a Lisboa, i Carnicer, que en va fer la seva versió i l'estrenà tant a Barcelona com a Madrid amb gran èxit de públic i crítica.

Donem novament felicitacions a l'equip del Real per aquesta tasca de recuperar, publicar i oferir obres més enllà del centralisme que tants li atribueixen, alhora que altres coliseus no compleixen aquest deure envers el nostre patrimoni.

El violoncel de Maisky commogué el Petit Palau

Música de Cambra al Petit Palau. Mischa Maisky, violoncel. Karin Lechner, piano. Bach: *Sonata núm. 3 BWV 1029*. Schubert: *Sonata "Arpeggione"*. Stravinsky: *Suite italiana*. Falla: *Siete canciones populares españolas*. Bartók: *Danses populaires romaneses*. Petit Palau. 3 de març de 2005.

per LL.T.

Personalitat musical de primer ordre, referència per antonomàsia del violoncel, una humanitat avalada per una trajectòria vital que sempre ha sabut sobreposar-se a les més terribles adversitats, un artista que en definitiva ha manifestat en la seva persona no només una prodigiosa qualitat interpretativa sinó un model d'humanitat que sempre sembla quedar reflectit en les seves recreacions, Mischa Maisky actuava al Petit Pa-

lau acompanyat al piano per Karin Lechner en un programa en el qual transcripcions de cèlebres obres de Bach, Schubert, Stravinsky, Falla i Bartók van integrar un recital en què novament el violoncel·lista nascut a Rússia va demostrar el seu talent interpretatiu.

Certament, les recreacions de les obres de Bach i de Schubert van caracteritzar-se per una sonoritat àmplia, en determinats moments més properes a una sonoritat brillant i eloqüent que no a una visió més reflexiva, però sem-

pre dotades d'un segell propi inqüestionable: refinament en el fraseig, dicció clara en les meravelloses frases de la *Sonata* de Schubert, riquesa de matisos i, per sobre de tot, un gust per la varietat de dinàmiques que conferia a la versió de la cèlebre *Arpeggione* una visió plena de color, de subtils, de contrastos sempre plantejats amb eloqüència. Aquesta exuberància interpretativa va quedar manifestada en el decurs de la versió de la *Suite italiana* d'Stravinsky, en una versió plena de color, de riquesa de matisos, de vitalitat en què la tarantella, l'ària o el *finale* ens transportaven al món neoclàssic de Pulcinella.

Més discutible resulta l'adaptació per a violoncel i piano de les *Siete canciones po-*

pulares españolas de Manuel de Falla, en què la força de la veu queda en nombrosos passatges excessivament mitigada. Maisky va mostrar-se extraordinari en la versió de les *Danses populaires romaneses*, virtuós, captivador, vital, amb una lectura en què el piano de Lechner i la profunda sonoritat del violoncel de Maisky ens van acostar cap a un món on el color, el gust per la melodia popular i la fortaleza dels ritmes van permetre gaudir de tota l'essència del millor Maisky.

A. ROELL

Bernius plantejà una Passió plena de rigor tècnic

Euroconcert. Barockorchester Stuttgart. Kammerchor Stuttgart. Bach: *Passió segons sant Mateu*. Palau de la Música Catalana. 14 de març de 2005.

per LL.T.

La *Passió segons sant Mateu* de Bach comporta uns al·licients que traspassen el mer fet musical. Un dels emblemes musicals de tots els temps, una obra cabdal de la cultura occidental i, en definitiva, una composició en la qual cadascun dels corals, dels cors, de les àries i els recitatius continua captivant-nos per la seva perfecció musical i per l'escriptura del seu text.

Un dels primers encerts de la interpretació realitzada pel conjunt Barockorchester Stuttgart i Kammerchor Stuttgart dirigit per Frieder Bernius va ser la distribució en dues orquestres i dos cors clarament definits per plantejar-nos una versió que va comptar amb nombrosos punts d'interès. D'una banda, la lectura de Bernius va centrar-se en l'objectivitat, en una certa manca emocional —a causa, en certa manera, de l'elecció d'uns *tempi* tendents a la rapidesa—, però en tot

moment respectuosa fins al més mínim amb tots els detalls de la partitura.

Uns solistes vocals que van resoldre el seus rols amb correcció, especialment les veus femenines de Joanne Lunn i Elisabeth Jansson i un Jan Kobow que va afrontar els esculls que planteja el complex rol d'Evangelista amb notòria qualitat tècnica, van tenir com a complement un treball dels dos cors certament esplèndid; majestuós, refinat, detallista, meticulós en els cors i summament refinat en els corals, va proporcionar els moments més emotius de la versió.

L'orquestra, amb uns solistes que van demostrar un altíssim nivell tècnic —cal esmentar el gran treball del baix continu—, va corroborar un profund coneixement de la partitura, sempre enfocada per Bernius com un discurs narratiu dels esdeveniments de la Passió, amb objectivitat i en determinats moments, però, amb una certa manca d'emotivitat.

La quinta essència del piano lisztia

Cicle Hammerklavier 2005. Alessandro Ambrosoli, piano. *Estudis d'execució transcendental* de Franz Liszt. Ateneu Barcelonès. 6 de març de 2005.

per JORDI SALAZAR

Els dotze *Estudis d'execució transcendental* de Franz Liszt ha esdevingut una de les fites més apassionants de la història del piano. La seva extrema dificultat ha convertit l'obra en propietat exclusiva dels intèrprets més atrevits, o sigui que resulta francament difícil poder escoltar-la íntegrament en una sola vetllada. Cal dir, d'altra banda, que la partitura constitueix la quinta essència de l'estil lisztia, ja que els elements melòdics s'hi complementen amb un tractament espectacular dels aspectes més accessoris, amb la qual cosa són aquests darrers els que prenen veritable importància en el traçat general de l'obra.

El cicle Hammerklavier 2005 ens ha ofert l'oportunitat de gaudir d'aquests magnífics *Estudis* de la mà d'un jove intèrpret italià, Alessandro Ambrosoli, que ha dedicat els darrers anys de la seva carrera a estudiar-los amb rigor. Deixeble dels seus compatriotes Giorgio Costa i Franco Lerda, i també del prestigiós pianista rus Lazar Berman —recentment traspasat—, Ambrosoli posseeix una tècnica impecable, molt adequada per al repertori més vir-

tuós. No debades el pianista ha trobat en Liszt el seu principal reptat interpretatiu.

En el seu concert, Ambrosoli va executar els *Estudis* amb una total comoditat, prescindint de la partitura, i donant a cadascuna de les peces els matisos més adients: desimboltura i vigorositat en les parts més ràpides, reconcentració i profunditat en les més meditatives. El recital, d'altra banda, va representar per al pianista un gran èxit davant el públic barceloní. Un públic, hem de remarcar-ho, nombrós i entusiasta, que es deixà seduir des de bon principi per un intèrpret que sap connectar ràpidament amb l'audiència.

I en termes més globals, podem dir que el cicle Hammerklavier ha posat punt i final a la seva primera temporada amb un balanç més que satisfactori, atès que els seus programadors han aconseguit bastir un certamen en el qual s'ha combinat un repertori atractiu amb intèrprets de marcada solvència. Esperem que amb vista a l'any proper puguem gaudir d'una nova edició del cicle, malgrat les dificultats que al nostre país existeixen pel que fa a la continuïtat d'iniciatives com aquestes.

Els Mountain Passages de Dave Douglas & Nomad arriben al cim

XXIV Festival Internacional de Jazz de Terrassa. A la Nova Jazz Cava i a l'Auditori Municipal. Del 24 de febrer al 20 de març de 2005.

per ALBERT SUÑÉ

Tot esperant les seves noces d'argent, que se celebraran el març de 2006, el Festival Internacional de Jazz de Terrassa tirà endavant la seva vint-i-quatre edició. Una edició que va respondre a les expectatives que s'havien creat. És a dir, hi hagué una programació coherent i engrescadora, que es ratificà exitosa pel que fa als seus resultats. De fet, en els sis concerts als quals vam assistir hi hagué qualitat i ganes d'agradar. Per tant, el públic va poder eixir de la Nova Jazz Cava o del nou Auditori Municipal gairebé sempre amb el somriure als llavis.

Parlem de l'Auditori perquè allà es va oferir la primera actuació. La nova sala, no gaire gran, de mides perfectes per a segons quins concerts, ofereix un pendent en baixada fins a l'escenari. I la seva acústica és magnífica. Tant, que no hauria calgut col·locar cap micro enlloc.

En aquest nou espai, es presentà l'anglesa Gillespiana Be Bop Orchestra. Tal com el seu nom indica, en teoria aquests nois havien d'interpretar temes que féu sentir Dizzy Gillespie dins l'ona del nou estil que creà juntament amb Charlie Parker. Però la formació només entrà a fons en el *be-bop* en els dos últims. Perquè els altres foren una bona capbussada en el *swing*.

Aquesta és una orquestra que dirigeix l'arranjador i saxo alt Peter Long. La formen quatre trompetes, dos trombons, cinc saxos, piano, contrabaix, bateria i percussió. Sobtadament, per tant, que només hi hagués dos trombons en comptes de tres o quatre, que són els normals en una banda d'aquestes característiques. De tota manera, encara que dos trombons més haurien ajudat a curar la coïxesa melòdica de l'orquestra, aquesta es comportà admirablement.

Perquè Long, un pallasso a l'hora de moure's per l'escenari i dirigir-se al públic, és, en canvi, un excel·lent aglutinador de músics. Ho diem perquè la formació sonà compacta, magnífica quant a so, amb especial menció per a les trompetes, no gens cridaneres i, en canvi, molt ben conjuntades i modulades. Malgrat que no hi havia un bateria gaire inspirat, no es pot dir que per aquí vingueren els desencerts. Que foren d'alçada pel que fa a l'estrella convidada, el trompetista Lew Soloff, ex-component del grup de *jazz-rock* Blood, Sweat and Tears i de l'orquestra de Gil Evans, entre altres formacions de renom. És a dir, no era pas un nouvingut i, a més, el seu currículum no deixava indiferent ningú.

Però Soloff que, això sí, demostrà una gran tècnica a l'hora de fer sonar la trompeta i el fiscorn, i d'extreure'n sons inaudits, no es va saber posar en la pell del concert. Tot el que va dir fou insípid, poc swingant, divagador. Va fer l'efecte que era allà com a reclam i prou. És clar que, si aquest reclam hagués funcionat, no hi tindríem res a dir. Però s'entestà a anar només a la seva, i com que, pel que semblava, no havia assajat gens amb la banda, el resultat fou que més d'un es preguntà "què hi fa aquí aquest bon home?"

Una llàstima. Que pagà l'orquestra de Long, la qual no en tenia cap culpa, ja que va fer molt bé el que havia de fer. Perquè, a part del que hem comentat, pràcticament tots els músics actuaren com a solistes i demostraren —uns més que altres, això sí— que se sabien prou bé la lliçó.

L'altre desencert fou que el *be-bop* brillà molt poc. La qual cosa va fer un flac favor a l'orquestra. ¿Actua també de reclam el nom de l'estil inventat per Gillespie i Parker? De totes maneres, en aquest cas concret podem afirmar que fou un bon *be-bop*, rà-

Dave Douglas

pid, efectiu, ben tocat i ben harmonitzat.

El millor concert als quals vam assistir el protagonitzà Dave Douglas & Nomad. És a dir, un combo format per aquest trompetista de New Jersey; Myron Walden, saxos, clarinet i clarinet baix; Rubin Kodheli, violoncel; Marcus Rojas, tuba; i Tsyhawn Hodge, bateria i percussió. O sigui, una formació realment atípica.

Com atípica va ser la música que oferí, bàsicament la que conté el seu últim CD, *Mountain Passages*. Però fou una música que barrejà diversos estils amb una coherència, una qualitat, una cohesió i una bellesa extraordinàries. Mai no fou una música avorrida ni repetitiva. Perquè en tots els temes hi hagué frescor i delicadesa. Sense deixar de banda la puixança i la grapa. A més, els cinc homes es revelaren uns solistes excel·lents, principalment els tres bufadors. Amb menció especial per a un Douglas net com una patena, concret, de so exquisit, de fraseig rotund i d'idees sempre noves i vivificants. En alguns moments, recordà un músic que de segur l'ha influenciat: Lester Bowie.

Dave Douglas sempre s'ha mostrat com un tipus trencador. I ho ratificà, i amb nota ben alta, a la Nova Jazz Cava. De l'escenari eixiren sons de *free jazz*, de folk, de música de cambra, de *blues*, de *swing*, sons orientals... Una cascada musical de diferents colors però sempre amb un substrat jazzístic inapel·lable. I aquest fou el gran mèrit del combo. Perquè en cap moment va fer la sensació que aquells cinc homes, malgrat tocar en un festival de jazz, es volien convertir

simplement en uns "festivalers".

Un altre concert excel·lent va anar a càrrec d'un pianista que no para de venir a Catalunya: Bruce Barth. L'havíem sentit a l'estiu en el Bel-Luna Jazz Festival, a la tardor en el Festival de Barcelona, i ara en el de Terrassa. Però en aquest darrer, no actuà només amb els seus dos acompanyants habituals —esplèndids, com sempre: Doug Weiss, contrabaix, i Montez Coleman, bateria—, sinó que ho va fer amb quatre bufadors de categoria: Scott Wendholt, trompeta; Luis Bonilla, trombó; Tim Armacost, saxo tenor; i Brad Leali, saxo alt.

A vegades, quan a un trio s'hi afegeixen uns quants metalls i fustes, es pot notar que no hi ha gaire entesa perquè manquen assajos. Però Bruce Barth comandà i agombolà un septet impecable, de transicions modèliques, de seguretat aclaparadora, i en què destacà per la seva puixança extraordinària el trombó de Luis Bonilla.

Naturalment, el líder també hi va dir la seva. Emparat en les seves proverbiales solidesa i saviesa, catapultà amb mà mestra tot el grup. Barth, un devot del *blues*, imbuí d'aquest esperit gairebé tots els temes que s'interpretaren. Foren uns *blues* fondos, densos però no gens enfargats, executats primorosament, i amb tot el *feeling* necessari per tal d'arribar ben endins.

Com a teloner actuà un quartet de la casa: el format per Llibert Fortuny, saxo alt; Jon Robles, saxo tenor; David Mengual, contrabaix i Juanma Nieto, bateria. El combo es presentava sota la premissa "De Tristano a Monk", dos dels grans pia-

nistes del món del *bop*. Però de piano no n'hi hagué. I ningú no el va trobar a faltar.

Perquè tant Fortuny com Robles iniciaren una dansa que s'anava entortolligant al voltant de la música d'aquells dos autors. Com si volguessin donar a entendre que es podia anar tanquillament de Tristano a Monk malgrat que foren dos pianistes d'estil diferent. La proposta no feia mal a ningú i, de fet, aquest entortolligament ajudà que tot transcorregués amb un segell realment innovador i vivificant.

En primer lloc, perquè Fortuny va estar superb. Ja fa temps que el saxo alt català viu un gran estat de forma. Que ratificà amb escreix a la Nova Jazz Cava. El seu fou un discurs serè, de fraseig llarg i modulad, de gran inventiva, d'extraordinari poder de comunicació. Al seu costat, Robles no desentonà gens. Es convertí en un molt bon company de diàlegs i estigué atent i expressiu. Mengual tampoc no afluià i, en canvi, Nieto fluïxegà massa. Amb un bateria més agressiu, la cosa hauria arribat encara més amunt.

Com que Bruce Barth havia contemplat l'exhibició de Fortuny, el convidà a pujar a l'escenari en la cloenda del seu concert. I el saxo alt autòcton es tornà a lluir. Davant l'admiració dels seus escadussers companys de viatge.

I ja que parlem de bateries, aprofitem l'ocasió per esmentar Rodney Green, el *drummer* del combo Steve Nelson + Mulgrew Miller Trio. De fet, Green substituï el bateria titular, Karrlem Riggins. I ho va fer anant a la seva i eixordant a tort i a dret. Precisament, a causa d'aquest escàndol, l'excel·lent Nelson va haver de picar més fort del normal el seu vibràfon per fer-se sentir en segons quins moments. I això ho diem pensant que Green és un bateria de molt bona tècnica!

Aquest fet condicionà el concert. Molt bo, d'altra banda. Perquè hi va haver molt bona entesa entre Miller i Nelson, un vibrafonista a l'estil de Bobby Hutcherson, de prou força, amb els braços ben estesos sobre el teclat, no gens encongits,

amb la qual cosa pot frasejar a gran velocitat. Però és un fraseig en el qual no es perd ni una nota. Totes van dins. Preclar en idees i sensacions, Nelson agradà molt.

Aspecte extensiu també a Miller. Aquest és un pianista que ja havíem sentit diverses vegades a Catalunya. I sempre havia obtingut una nota altíssima. Doncs bé, continua igual. Amb aquella tècnica proverbial, depurada, que li permet modular a la perfecció. El seu magnífic lirisme de base se sap transmutar en moviments curulls de *feeling*, amb giragonses i oscil·lacions d'una seguretat a prova de bomba. Pletòric tant en el *bop* com en el *swing* o el *blues*, fou agombolat, igual que Nelson, pel bon contrabaix Terrick Hodge.

El darrer concert que comentem, "Tribut a Elvin Jones", anà a càrrec d'un sextet comandat pel trompeta Eddie Henderson, que incloïa Steve Davis, trombó; Joe Ford, saxo tenor; Larry Willis, piano; Miguel Angel Chastang, contrabaix, i Al Foster, bateria.

De fet, aquest darrer, que també visita assíduament Catalunya, no va voler posar-se en la pell del gran *drummer* desaparegut l'any passat. Sempre ha sentit predilecció per la seva figura, però no el va voler imitar en l'estil. No va ser, en aquest cas, un Jack DeJohnette que, en la seva recent revisitació de la música dels combos de Jones, sí que es va apropar, i molt, al bateria de Michigan.

I així, anaren sorgint, al costat de temes del mateix pianista del grup, Larry Willis, d'altres que feren famosos el mateix grup d'Elvin Jones, i els combos de Miles Davis o John Coltrane. Però malgrat la gran correcció de les interpretacions, hi mancà grapa. Henderson fou el millor, però sense assolir cap moment especialment emocionant. El seu curt fraseig, molt semblant al de Davis, no va acabar d'arribar a bon port malgrat l'esforç de Willis, el del madrileny Chastang, i el sempre efectiu i vivificant suport de Foster. L'esmentat Davis estigué un xic desigual i Ford va ser el més fluïx.

El Melos Klavier Quartett en record de Wilhelm Melcher

Música de Cambra al Petit Palau. Melos Klavier Quartett. Mozart: *Quartet amb piano en Sol menor, K. 478*. Schumann: *Quartet amb piano en Mi bemoll major, op. 47*. Brahms: *Quartet amb piano núm. 1 en Sol menor, op. 25*. Petit Palau. 16 de març de 2005.

per LL.T.

El primer violí del cèlebre Melos Quartett, Wilhelm Melcher, moria pocs dies abans que el prestigiós Quartet iniciés una nova gira concertística en el seu llarguíssim historial. Lluny de suspendre les actuacions, Ida Bieler, Hermann Voss i Peter Buck van decidir reclamar la pianista Nina Tichman per oferir el que havia de ser després de quaranta anys la darrera gira d'un conjunt que en la seva trajectòria s'ha erigit com punt de referència obligat del panorama cambrístic amb desenes i desenes de concerts celebrats arreu del món –del Japó fins a Amèrica del Sud, d'Europa al Canadà– i que posseïa els més destacats premis discogràfics i una gratitud constant de la crítica i del públic.

En la seva actuació a la sala del Petit Palau, el Melos Klavier Quartett va interpretar tres obres excepcionals del repertori del gènere, com són els *Quartets en Sol menor* de Mozart, el celeberrim de Schumann i l'excelsional *Quartet op. 25* de Brahms. La transparència clàssica de Mozart va permetre gaudir d'una versió lluminosa, clara, diàfana en

la dicció, amb una lectura plena de claredat expressiva, tot accentuant el que comporta el diàleg instrumental com a secret per assolir la naturalitat instrumental. D'una versió plena de naturalitat, els Melos van endinsar-se en el romanticisme de Schumann; temperament, vehemència, virtuosisme i fortaleza expressiva van envoltar la versió, en què la brillant tonalitat de Mi bemoll major va permetre fruit de la tècnica musical dels interpres.

Estrenada el novembre de 1861, la *Sonata* de Brahms esdevé una obra plena de sensibilitat, en què en el decurs de la gran forma, la vitalitat, el misteri i la música amb caràcter hongaritzant ens transporta vers una de les obres més brillants de tota la producció cambrística brahmsiana. Interpretació plena de contrastos, que aprofundia amb claredat en cadascun dels caràcters, a moments apassionada, en d'altres d'una poètica sumament íntima, van mostrar tota l'essència que aporta aquesta obra mestra, punt i final de la trajectòria artística dels Melos a la nostra ciutat, amb el record inesborrable de la figura de Wilhelm Melcher.

Picap

Vint anys apostant per la música en català

PICAP VA ESTAR D'ANIVERSARI. L'ANY PASSAT SE CELEBRAREN ELS VINT ANYS DE CREACIÓ D'AQUEST SEGELL DISCOGRÀFIC QUE, PRINCIPALMENT, HA APOSTAT PER LA LLENGUA CATALANA. SAU, MARIA DEL MAR BONET O LLUÍS LLACH SÓN ALGUNS DELS ARTISTES AMB OBRES PUBLICADES A PICAP. JOAN-CARLES DOVAL, PRESIDENT D'AQUESTA DISCOGRÀFICA, ENS REPASSA AQUESTS VINT ANYS.

per MARC PARERA

-Quin és el balanç que fa vostè dels vint anys de creació de Picap?

-Des del punt de vista de donar a conèixer nous artistes que han aconseguit un gran èxit, com són Sangtrait, Sau, Pep Sala, i també amb èxit notable, com en Joan Amèric, Roger Mas, és un balanç positiu. Però si sumem que han treballat amb nosaltres i hi han confiat els artistes més importants del país, com són Raimon, Maria del Mar Bonet, Marina Rossell, Xavier Cugat, Gato Pérez, Lluís Llach, Eugenio, Dyango..., crec que podem estar altament satisfets.

-I si en els aniversaris es demanen de sigs: quin és el que demanaria Picap?

-Demanaria que l'elevat consum de música del qual gaudim actualment fos majoritàriament de pagament, ja que d'una altra manera el futur dels productors de la música enregistrada és inexistent. I també demanaria una més gran consciència i voluntat de suport a la música catalana dels professionals dels mitjans de comunicació i dels nostres responsables polítics.

-Els mitjans de comunicació alerten del perill que corre el català en l'ús social. Com afecta això la música?

-Hi afecta d'una manera directa. El fet que les noves generacions es relacionin amb percentatges tan elevats en llengua castellana fa que creixi un menyspreu per a la nostra llengua i tot el que comporta i, això, afecta, i molt, la nostra música.

-¿Es compleix la Llei del 25% de música en català?

-No s'ha complert mai, però el més

greu d'això és que no coneix ni un sol director de ràdio que tingui voluntat de complir-ho en un futur... Francament, crec que o bé s'apliquen sancions, o que retirin la Llei; almenys deixaran de fer el ridícul.

-¿S'hauria d'aplicar també una llei per fer sentir música clàssica?

-La música clàssica té uns circuits molt determinats. Ara bé, jo crec que és més positiu programar de tant en tant alguna obra clàssica dins de la programació normal que no pas el fet de tenir emissores monogràfiques que únicament escolten els convençuts... I hi ha molt pocs professionals que en un programa magazín incloguin uns minuts de clàssica.

-Quines barreres ha de superar encara la música en català per ser més ben rebuda?

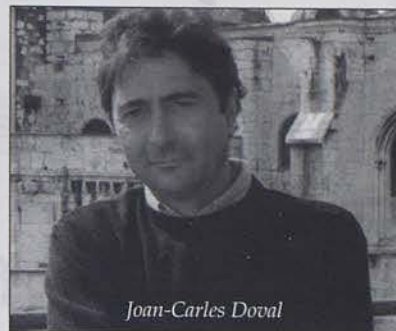
-El prejudici d'alguns programadors (de ràdio, televisió i de concerts i festes majors) provincians, acomplexats i plens d'autoodi. Que les nostres institucions s'adonin de la importància que té per a un país la seva música, que és un dels pilars de la nostra cultura. I com que de qualitat no en falta, si som capaços de donar-ho a conèixer amb naturalitat, els nostres artistes poden arribar a un públic molt més ampli i poden ser uns bons exportadors de llengua i cultura, com ja ho són la Maria del Mar Bonet, la Dharma, en Raimon i alguns altres.

-Cantautors, rap, rock, heavy. ¿Hi ha algun gènere en què la música catalana no hagi acabat de quallar?

-No ha acabat de quallar en la música dance. S'han fet molts intents, però potser dispersos i cap no ha aconseguit un èxit considerable, però en la resta de gèneres hi tenim gran figures.

-¿Topa amb alguns problemes Picap per editar música en català?

-El problema és de mercat, els cos-

Joan-Carles Doval

tos de producció són els mateixos en fer-ho en una llengua minoritària o bé una llengua de grans majories, i el potencial de clientela és infinitament més baix, i tal com he dit abans, això s'acompanya per un vertader problema de mitjans de comunicació. Especialment si parlem d'artistes novells, cada dia és més complicat poder-los donar a conèixer al gran públic.

-Coneixem grans cantants com Lluís Llach o Maria del Mar Bonet. Com és el nou planter?

-Esplèndid. En cançó d'autor tenim autèntiques joies, com són els Túrnez & Sesé, Albert Fibla, Quim Vila, Víctor Gioconda, etc. En pop i rock tenim noves aportacions, com són The Companys, Inèdits, Entregirats. En jazz, en Miquel Amat, Eduard de Negri... En tots el gèneres tenim grans talents que tenen molt a dir; estem vivint un bon moment de creació i de nous i bons intèrprets.

-Com tracten els mitjans de comunicació la música en català? ¿I la clàssica?

-Com ja he dit abans, la música en català la tracten malament i, la clàssica, directament no la tracten... (menys els especialitzats).

-Quina creu vostè que és la clau de l'èxit de Picap?

-En primer lloc no estic segur d'aquesta afirmació. I, en segon lloc, puc dir que som un equip de gent jove i experimentada que hi posem molta il·lusió, vocació i que creiem fermament en la feina que estem fent.

-Com veu el futur de la música en català? ¿Hi ha espai per a l'originalitat?

-Naturalment que hi ha espai per a l'originalitat, i el futur, com sempre, és incert..., però jo confio en la nova generació de catalans, que espero que sabran valorar-ho molt millor que l'actual, i que al final la música que es fa als Països Catalans s'imposarà per qualitat.

"No s'ha complert mai la Llei del 25 % de música en català"

Directors d'orquestra/direccions personals (5)

Seiji Ozawa, Orient clàssic

QUAN UNA CONEGUDA MARCA JAPONESA DEL MERCAT MOTO- RÍSTIC VA DECIDIR CONSTRUIR PIANOS, VAN ESTUDIAR A FONS ELS MILLORS CUES CENTREURO- PEUS I VAN FER ELS SEUS AL MÉS APROXIMADAMENT SEM- BLANTS QUE VAN PODER. EL RESULTAT VA SER UN ALTRE PIANO I UNA ALTRA QUALITAT, PERÒ MOLT ALTA I MOLT MÉS ASSEQUIBLE A CAPACITATS AD- QUISITIVES POSTERIORES A L'IM- PERI AUSTROHONGARÈS. ERA UNA MENA DE *prêt a porter* DE L'ALTA COSTURA.

per ANTONI BATISTA

Quan la seriositat oriental s'en- fronta a la música europea, la fórmula emprada té la mateixa base. Un estudi minu- ciós i intentar la màxima fidelitat, en aquest cas als compositors, això és el que fa amb èxit Seiji Ozawa, nascut a la Manxúria japonesa ara fa exactament setanta anys. Avui ha dirigit i gravat amb les millors orquestres del món i la seva titularitat amb les de Boston i l'Ò- pera de Viena el confirma com un dels *top ten* dels pòdiums.

Ozawa, vestit de carrer, és invisible. Una persona minúscula i senzilla que vesteix senzillament, d'esport. És simpà- tic i afable, i comunica tant, que se'l pot entendre fins i tot en el seu anglès pe- culiari. Quan canvia el llenguatge ver- bal pel musical, aleshores creixen totes les complicitats de la sintonia. Viu la música, la somatitza, però sense es- tridències gimnàstiques. No és físic, el seu exercici, és mental, molt d'acord amb la seva tradició cultural. Intenta ficar-se dintre del compositor, com la mítica serp del budisme penetra l'inter- ior de les persones. "*La concentració és importantíssima en aquest ofici*", sentència.

El seu mètode de treball comença amb una seriosa anàlisi de la partitura. "*Vull arribar a entendre què es el que el compositor volia.*" Quan la tècnica de l'estudi ha deixat el seu pòsit, el cer- vell continua funcionant, donant voltes a l'obra que té entre mans en cada mo- ment, llevat dels temps de descans; des- connexió total per aconseguir un re-

lax total que li permeti encarar la més exigent de les reflexions. Diríem que se situa en la línia Toscanini, doncs, i que detesta els *traduttore traditori*. Per treu- re's importància, assegura que això no és tan difícil si és té la sort que ell ha tingut de treballar amb les millors or- questres del món.

Sí que admet diferències de sonori- tat. Parla de tres eixos: Orient, Europa, Amèrica del Nord, tot i que admet que són espais molt amplis que també in- clouen diferències substancials, sobre- tot pel que fa a Europa: sona diferent Londres que Berlín, i Barcelona i Ro- ma s'assemblen més que el que sepa- ra les altres dues. Ozawa, però, encara fila més i més prim: cada orquestra és diferent, encara que sigui del mateix país... Feina seva és, en tots els casos, aconseguir que les versions no es per- din tant en els accents locals com per amagar la identitat de la música que te- nen als faristols –recorden el Falla de Foster? *Sorry*.

Els seus autors predilectes són Bach i Mozart; una altra cosa és que el seu repertori sigui amplíssim, que tingui una feblesa especial pels romàntics i que, com a bon estructuralista, com- parteixi la passió intel·lectual per po- der desxifrar correctament Mahler. Del seu ofici, una admiració molt especial per Bernstein, el gran seductor del qual els parlaré un altre dia. Ozawa va tre- ballar molt amb Bernstein, i bo és re- cordar, ara que és ell qui arriba a la se- tantena, que els setanta de Bernstein van ser celebrats amb un macroconcert que va dirigir Ozawa. "*Lenny era un geni* –diu el mestre, perdent la mirada enlaire–. *Tenia tants i tants talents, que al final li eren un problema: composi- tor, pianista, director, pedagog... Fins i tot era un bon orador! Però el més im- portant és que era una gran persona. Lenny era un col·lega, i això en aquest*

món de tantes vanitats no és fàcil."

Ozawa no té res de vanitos. Al con- trari, diu que és molt important seguir el que fan els altres directors, escoltar les seves versions... "*Els músics vivim de l'oïda, mal aniria que no ens escol- téssim els uns als altres!*" Això sí, fa broma: "*Un director dolent fa que una orquestra bona es converteixi en do- lenta.*"

Els últims temps, Ozawa dirigeix cada cop més sense batuta, a- mà, com els directors de cor, com si volgués humanitzar la mecànica dels instruments. En cap cas, però, no perd l'orientalíssim sentit de la precisió, sobretot en temps i dinà- miques. Els seus assaigs insisteixen en la quadratura dels compassos, aques- tes petites cèl·lules que massa sovint s'oblida que fan la suma que forma el teixit. Quan ens referim al so, abans de la frase hi ha la vocalització de les pa- raules; i això, transportat a música, a voltes o es minimitza o se'n prescin- deix, almenys des de l'aproximació ana- lítica... Sabem molt de com es fraseja, però no gaire de com es vocalitza.

Això vaig capir en sortir d'un assaig de Seiji Ozawa a l'Albert Hall de Lon- dres, quan encara no havia canviat la indumentària de carrer per la pega- llarga. Feia Brahms, n'haviem parlat perquè estava en plena fase intros- pectiva, estava xopant-se de Brahms. L'estudiós Harold Schonberg va escriure d'Ozawa: "*Cal esmentar un altre aspecte sorprenent del període que s'inicia al final de la Segona Gue- rra Mundial i que compromet els directors actuals. Dos d'ells són orien- tals –Zubin Mehta, de l'Índia, i Seiji Ozawa, del Japó– i són els dos primers en la història que impressionen l'ob- servador pel seu caràcter de grans talents.*"

MÚSICA CLÀSSICA ALS MITJANS DE COMUNICACIÓ

La música culta en el gueto de la comunicació

El paper preponderant dels mitjans audiovisuals en el teixit comunicacional genèric fa que tota aportació o tot oblit seus assoleixin una transcendència sobredimensionada. I això, òbviament, també val pel que fa a la música, del tipus que sigui.

En aquest sentit, referint-nos a la música culta, camp específic propi d'aquesta Revista, hom constata una realitat que ofereix aspectes bàsicament insatisfactoris. Immergits com estem en un ideari genèric procliu alhora a la banalització i a l'especialització, hom observa una tendència a considerar-la com un producte selectiu, que justament per aquesta raó es considera que no interessa —que ja és considerar— als segments més amplis de la societat, dels quals, en conseqüència amb aquest tipus d'ideari, cal marginar-la.

Aquest plantejament de mica en mica ha assolit carta de naturalesa fins a arribar a l'extrem que la música culta és pràcticament l'única que el pateix. La compensació ha estat situar-la en compartiments estancs, o sigui tancats, impermeables, dels quals

esdevé impossible de sortir i només dintre dels quals es pot entrar en contacte. Compartiments estancs que tant poden dir-se canals especialitzats com horaris impossibles. Aquesta és una dinàmica que s'ha anat agreujant els darrers temps de manera acusada.

Per això cada dia és més difícil trobar la música en els canals radiofònics o televisius, tant se val, en igualtat de condicions amb altres branques de la música. Som, doncs, en un procés d'aïllament o, si es vol, de gueto que constreny la projecció de la música de contingut més transcendent, en el que en última instància esdevé una discriminació injusta. Per exemplificar-ho, mentre qualsevol manifestació de música popular, en els seus nombrosos vessants, rep atenció en els programes generalistes de més audiència, això pot passar molt més difícilment amb manifestacions de música culta.

Aquest és l'objectiu que ens ha empès a programar el Tema d'aquest mes; i les dificultats que hi hem trobat per anar més enllà del que hem pogut fer-ho, confirmen plenament el context que acabem de dibuixar.

Música clàssica a la ràdio: l'estat de la qüestió

NOMÉS CAL PARAR L'ORELLA A PROP DE LA RÀDIO PER COMPROVAR UN PARELL DE FETS. D'UNA BANDA, LA MÚSICA CLÀSSICA NO APAREIX EN MOLTES EMISSORES. DE L'ALTRA, S'ACOSTUMA A CONCENTRAR EN CANALS TEMÀTICS, COM CATALUNYA MÚSICA O RADIO CLÁSICA, O BÉ L'HORARI D'EMISSION QUEDA RELEGAT A FRANGES HORÀRIES APARTADES.

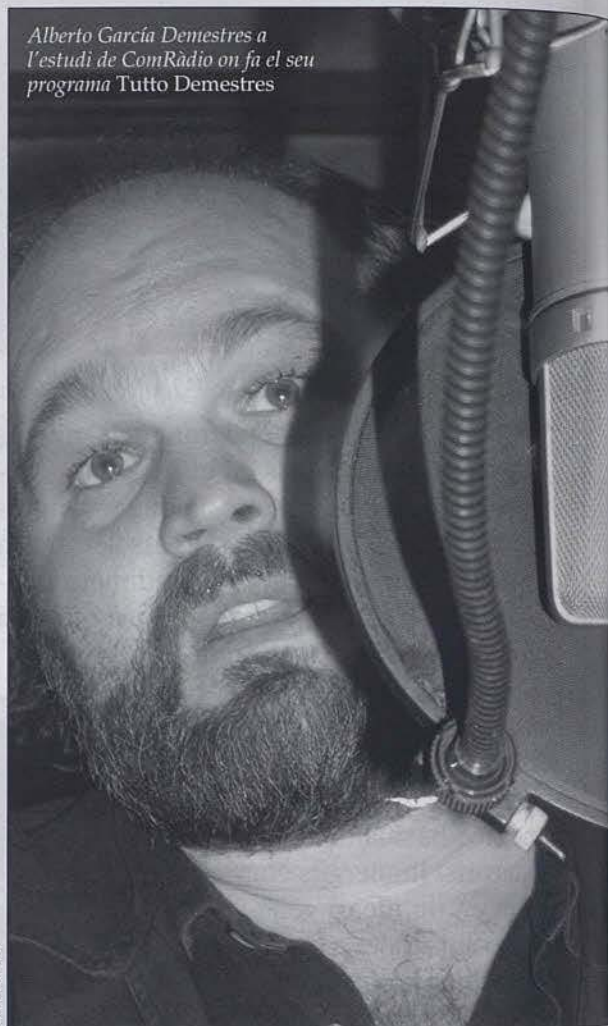
per MARC PARERA

Per aquests motius, quan un s'adona de l'existència del programa *Tutto Demestres* pensa que, si bé el tema no està per tirar coets, almenys és esperançador veure que encara hi ha gent que vol aportar el seu granet de sorra i que, a més, se'n surt molt bé.

La clau del programa és com es fa: de manera natural i trencant el prototip que la música clàssica és quelcom d'inaccessible. Qui tira el programa endavant és Alberto García Demestres i ell mateix defineix la seva tasca de la manera següent: *"Personalment intento desmitificar i presentar la música clàssica de la manera més natural possible. Recordem que la música clàssica l'han feta persones com vostè i jo, persones amb necessitats semblants a les de qualsevol altra persona; això sí, posant una gran dosi d'emoció personal en el que fan."*

Altres indicacions que el programa va bé són els premis que organitza. S'anomenen Premis Tutto i, entre d'altres, tenen una dotació econòmica de 2.500 euros per al primer premi, i també concerts a llocs diferents. La resposta ha estat molt bona. Garcia Demestres ens comunica que *"en una setmana més de mil dues-centes persones entre missatges per correu electrònic i trucades han donat suport a joves intèrprets de música clàssica"*. Però també s'ha de dir que ComRàdio els ajuda, *"no només organitzant els premis, sinó emetent les actuacions dels joves instrumentistes en tots els*

Alberto García Demestres a l'estudi de ComRàdio on fa el seu programa Tutto Demestres

horaris dues vegades al dia i, penjant-ho a Internet. La promoció que es fa d'aquests joves és enorme".

I, aleshores, per què costa tant de donar cabuda a la música clàssica? El cap de programes de ComRàdio, Josep Maria Francino, ens apunta alguns motius quan sosté que *"no és la música de consum i la majoria de les emissores ho són. Per això és més fàcil escoltar aquestes músiques en els circuits públics"*. Garcia Demestres afirma, però, que *"existeix una gran por del programador. L'etiqueta que porta penjada la música clàssica d'avorrida, de conservadora, d'alguna cosa que no entendràs si no n'ets un entès, de música repres-*

CAL ACABAR
AMB L'ETIQUETA
D'AVORRIDA QUE
S'ATORGA A LA
MÚSICA CULTA.

EVA GUILLEMET

sora que t'obliga a estar en silenci i estàtic, no facilita que el programador, al qual se li exigeix una quota de mercat, es decideixi per aquest tipus de producte abans que per un altre amb el qual preveu que obtindrà un èxit assegurat”.

Les conseqüències d'aquest fet no semblen gaire bones: “Les mateixes que la majoria de músiques que no es mouen en els circuits comercials”, anuncia Francino. Demestres opina sobre això que “les conseqüències que comporta aquesta negació no són cap altres que l'empobriment en l'aspecte sensitiu”.

Potser per això no ens ha de sorprendre veure com la música clàssica queda concentrada en canals temàtics. “Som un món en el qual es creen espais a partir de temes específics: museus d'art, editorials dedicades a la novel·la negra, dedicades al còmic i un llarg etcètera”, apunta Demestres. Francino, però, veu l'especialització temàtica com una característica més de la ràdio d'avui dia quan sosté que “cada dia anem més a la ràdio especialitzada i temàtica, pel que fa a la música. No parlo d'emissores de programació generalista. Els invents d'emissores musicals eclèctiques que s'han provat no han funcionat. L'oient no vol sorpreses. Posa una emissora per sentir el que sap que li donaran. Si més no, el tipus de música”.

Qui diria ara fa cinquanta anys que es podria sentir una obra de Wagner a la ràdio al punt del

un gran estupor dels oients i segurament la por s'apoderarà de la gran majoria dels ancians i temeraran que s'hagi produït un cop d'Estat.”

Tot això fa pensar que s'està constrenyent la música clàssica. ¿Seria adequat parlar de gueto? “No sé si és la paraula gueto la correcta. En qualsevol cas, tampoc és la música del segle XXI i això es nota en la proporció del seu consum (no m'agrada aquesta paraula per parlar de música) en relació amb les músiques que circulen habitualment en emissores, discoteques o sales de concerts”, afirma Francino.

Per a Demestres, en canvi, el fet que la música clàssica pugui ser un gueto és sinònim, com a mínim, d'existència. “Un gueto, encara que sigui un espai limitat, és un espai i, per tant, una forma d'existència, de supervivència, de progressió. Ara bé, del gueto a l'extermini hi ha un pas i no crec que això arribi a succeir.”

CADA VEGADA
MÉS ES VA CAP A
LA RÀDIO
ESPECIALITZADA I
TEMÀTICA.

El futur de la música clàssica no està gens clar, per als dos entrevistats. “No és massa clar, amb canals temàtics –diu Francino–. No ho sé, tampoc vull plantejar-m'ho. Vull ser positiu i imagino ràdios públiques en les quals es pugui gaudir de música de qualitat, no només de música clàssica, parlo de Música, i n'hi ha molta.”

migdia? Com reaccionaria ara la gent? “Segurament de la mateixa manera que si en una emissora de música clàssica posesin a la mateixa hora un concert d'en David Bisbal. Els oients, a part de pensar que els programadors s'haurien tornat bojos, tancarien la ràdio”, diu Francino.

Demestres ironitza: “Si és un fet aïllat, està clar que hi haurà

Música culta, la gran absent de la televisió

UNA DE LES REIVINDICACIONS MÉS ARREL·LADES ENTRE ELS AFICIONATS A LA MÚSICA CLÀSSICA ÉS COMPTAR AMB ALGUN ESPAI DEDICAT A AQUEST ART EN ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ AUDIOVISUAL, ESPECIALMENT LA TELEVISIÓ, QUE S'HA CONSOLIDAT COM EL MITJÀ MÉS POPULAR I ACCESSIBLE PER A TOTS ELS PÚBLICS. MALGRAT AIXÒ, SEMBLA QUE DE MOMENT ELS PROGRAMES DEL COR I LA "TELEPORQUERIA", ENCAPÇALADA PER *Gran Hermano* I TOTES LES SEVES IMITACIONS, OCUPEN MASSA ESPAI EN LA GRAELLA COM PER DEIXAR LLOC A L'ANOMENADA "MÚSICA CULTA". I, QUAN ACONSEGUEIX FER-SE UN LLOC EN LA PROGRAMACIÓ, RESTA TAN AMAGADA EN HORARIS INTEMPESTIUS QUE NI TAN SOLS ELS AFICIONATS LA PODEN SEGUIR.

per NÚRIA PELÁEZ

Durant la taula rodona "Música i mitjans de comunicació", esdevingué el passat mes de novembre en el marc de les celebracions del centenari de la "Revista Musical Catalana", diversos crítics musicals es van mostrar d'acord que la manca de públic i lectors, juntament amb l'absència de voluntat política i una educació musical precària configuren un panorama molt incert per a la presència de la música clàssica en els mitjans. La televisió és probablement el mitjà on és més palesa aquesta situació, perquè en els canals generalistes resulta pràcticament impossible trobar cap programa especialitzat d'aquest tipus de música. L'oferta actual de plataformes digitals multicanal permet gaudir, amb pagament previ, de canals televisius monogràfics de tot tipus de temes, fins i tot de música clàssica, com és el cas del Canal Clàssico, que emet des de les 8 del matí fins a les 2 de la matinada. Però, en les emissions en obert, l'oferta és pràcticament inexistent.

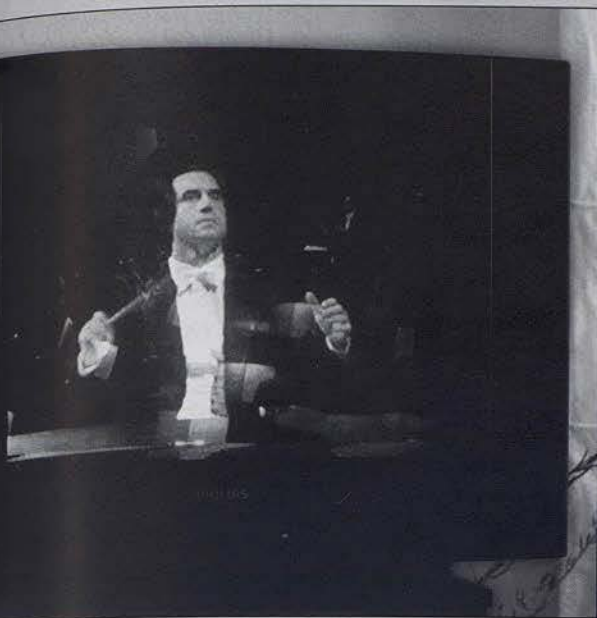
A Catalunya, només el Canal 33, canal públic de Televisió de

Catalunya (TVC), emet els dissabtes al matí un programa de música clàssica que barreja producció pròpia amb retransmissions de concerts enregistrats a Catalunya i d'altres comprats als mercats internacionals. Anteriorment, la cadena havia emès un programa informatiu sobre actualitat musical catalana, però la tendència actual és no dedicar programes específics a la música clàssica, sinó incloure-la en altres programes que tracten de diversos estils, com el programa *Nydia*, també del Canal 33.

El cap de programació d'aquesta cadena, Francesc Fàbregas, considera que TVC *"és una de les televisions més riques d'Europa en qüestions musicals"*, però reconeix que *"la música clàssica no és tan popular, i surt amb una mica de desavantatge en comparació amb altres estils, com la cançó o el pop-rock, i per això de vegades sembla que te'n oblidés"*. A més, Fàbregas considera que *"en general, tota la música en televisió és excoient, perquè, per la seva naturalesa, és més aviat radiofònica, i per posar-la a la televisió s'ha de vestir molt; per això s'han de trobar noves fórmules"*.

Les televisions públiques, com la mateixa Televisió de Catalunya o bé Televisión Española, per la seva condició de "servei públic" haurien de ser les primeres a incloure la música clàssica en la seva programació, ja que, en principi, no estan tan sotmeses a les exigències d'audiència dels canals privats i poden dedicar més espai a temes i audiències menys majoritaris. Així, en els Principis generals de la programació que regeixen el funcionament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) —que inclou TVC i Catalunya Ràdio, entre d'altres— es recorda que aquestes emissores públiques han de vetllar per la *"promoció de la llengua i la cultura catalanes"*, en què, evidentment, també s'inclou la música. En aquest sentit, el cap de programació de Canal 33 considera que *"TVC és una de les poques televisions que assumeix les seves obligacions de responsabilitat pública, però Catalunya és molt rica, hi ha molts tipus de música, i a més de la música hi ha altres segments, com la dansa i el teatre. Som una tele-*

ELS ESCASSOS
PROGRAMES DE MÚSICA
CLÀSSICA ACOSTUMEN A
ESTAR AMAGATS EN ELS
HORARIS MÉS INTEMPE-
STIUS DE LES GRAELLES
TELEVISIVES.

EVA GUILLAMET

visió molt oberta, però tothom voldria que féssim programes específics de cada disciplina i cada estil. Per això també hi ha programes de tipus contenidor per no oblidar-se de ningú, i programes de tipus magazín, o els informatius, que també fan una tasca en aquest sentit, encara que sigui més informativa”.

Les comptades vegades en què els melòmans tenen ocasió de veure música clàssica per la petita pantalla, molt sovint han de matinar o programar el vídeo per enregistrar un concert, perquè habitualment aquest tipus de programes resten marginats en la franja de matinal o a primera hora del matí dels caps de setmana. Fàbregas defensa aquesta política de programació explicant que “els espectadors es queixen que fan els concerts molt d'hora, però és que és una molt bona hora per al públic que hi pugui estar interessat”. Tot i això, la veritable raó sembla més aviat econòmica: “Com més tard es facin els programes, més competència hi ha. Ens diuen que no posem concerts a les deu de la nit, però és que a aquesta hora hi ha una competència molt feroç.” Els serials o els partits de futbol, els reis del prime-time televisiu –la franja horària entre les nou i les dotze de la nit, aproximadament– poden ser seguits a Catalunya per gairebé un milió de persones, mentre que un concert “el poden veure unes trenta mil persones, que és una audiència important, tot i que la gent normalment l'engega i el té com a acompanyament, no crec que ningú s'estigui una hora allà mirant el concert davant el televisor”.

En l'esmentada taula rodona “Música i mitjans de comunicació”,

EL FUTUR DE LA MÚSICA CLÀSSICA PER TELEVISIÓ PODRIA PASSAR PER DONAR-HI UN ENFOCAMENT MÉS PLANER I DIVULGATIU, ADREÇAT A UN PÚBLIC MÉS JOVE.

el responsable de programació de Catalunya Música, Àlex Robles, va considerar que, contràriament a l'opinió generalitzada de molts professionals, la televisió pot ser un mitjà adequat per retransmetre música clàssica, però presentant-la de manera diferent de com s'ha fet fins ara. Una de les claus podria ser buscar nous segments de públic, ja que tradicionalment l'anomenada “música culta” ha interessat més els oients i espectadors madurs que no pas els joves. Conscient d'això, el cap de programació del Canal 33 ja està pensant en noves fórmules que permetin incloure la música clàssica en la graella, tot assegurant-li un mínim d'audiència. En aquest sentit, Fàbregas reconeix que “la programació és un procés, no pots estar sempre fent el mateix, i crec que ara és el moment de donar un pas endavant. Ara estem en un procés de donar un tomb a la música clàssica, per tractar-la des de la perspectiva de la divulgació –explica el cap de programació de Canal 33–, ja que em faria il·lusió buscar una manera d'apropar-la al públic, potser a un segment més jove”. De la mateixa manera que els teatres cada vegada fan més concerts familiars i per a nens, o fins i tot òperes específicament adreçades al públic infantil, Francesc Fàbregas considera que “els nens són molt importants” i per això “en la programació infantil, com el Club Super3, la música clàssica ja és un tema present, i ja estem treballant perquè en els propers mesos surtin temes de música clàssica adreçats al públic infantil”.

Aquest plantejament d'intentar apropar la música clàssica al gran públic –no només als nens– des d'una perspectiva divulgativa, i amb un llenguatge planer accessible per a tothom, té com a principal inconvenient, segons Fàbregas, l'oposició dels puristes, poc partidaris d'un tractament que tregui la música clàssica dels seus esquemes i escenaris habituals. Un cas similar seria el del programa *Silenci?*, que emet el Canal 33 sobre tendències avantguardistes en diverses disciplines artístiques, i que, tot i el gran èxit de crítica obtingut –recentment va ser guardonat amb el Premi Blanquerna de Comunicació–, ha rebut, segons el cap de programació de la cadena, crítiques airades de determinats sectors. Tot i això, aquest nou tipus de tractament podria aportar a la música clàssica un interès més gran del públic i, per tant, la garantia de no continuar sent la gran absent de les graelles televisives.

ARMANDE
 ARMANICOLLEZIO
 BOSSHUGOBOS
 BURBERRY
 CALVINKLEIN
 CANOVA'SOLL
 CAROLINAHERRER
 CERRUT
 DIO
 EMIDIOTUO
 ERMENEGILDOZEGNA
 FAÇONNABLE
 GANNI
 HACKETT
 MCGREGOR
 LACOSTE
 LLOYD
 LOEWE
 PALZIL
 PAUL&SHARP
 POLORALPHLAUREN
 ROBERTOVERINO
 SIRBONSE
 VERSACECLASSIC
 TIMBERLAND
 TOMMYHILFGE

No sents curiositat
per conèixer les últimes
novetats de les

MARQUES INTERNACIONALS

Vols saber com són les seves noves
 creacions? Les línies estan
 inspirades en els diferents estils d'home.
 Una moda amb nom propi, dissenys
 originals... El que és més exclusiu.

Membre d'honor de la
 Fundació Orfeo Català-Pla
 de la Música Catalana

OVI-
 XOTE
 IV CENTENARIO

www.elcorteingles.es

JORDI CASAS BAYER

JORDI CASAS BAYER HA ESDEVINGUT, ELS DARRERS ANYS, UN DELS DIRECTORS DE MÚSICA CORAL MÉS DESTACATS DEL PANORAMA NACIONAL. AQUEST CATALÀ QUE VA INICIAR-SE EN LA MÚSICA AMB L'ESCOLANIA DE MONTSERRAT I QUE DIRIGEIX EL COR DE CAMBRA DEL PALAU DE LA MÚSICA DES DE 1990, GAUDEIX D'UN GRAN RECONeixEMENT A MADRID. ACTUAL DIRECTOR DEL COR DE LA COMUNITAT DE MADRID, EL SEU RECENT NOMENAMENT COM A TITULAR DEL COR DEL TEATRO REAL EL CONSOLIDA COM UN DELS DIRECTORS MÉS PRESTIGIOSOS -I ACTIUS- D'ESPANYA.

A. BORTOLUCCI

El director coral més sol·licitat

per NÚRIA PELÁEZ

Jordi Casas Bayer (Barcelona, 1948) va començar la seva formació a l'Escolania de Montserrat -"vaig estar-hi poc temps, perquè era un temperament", reconeix- i després al Conservatori de Barcelona. A França va entrar en contacte amb el moviment anomenat A Coeur Joie i va realitzar diversos cursos internacionals de perfeccionament. Tot i això, considera que on més ha après és "en la pràctica", de la qual acumula una llarguíssima experiència: va fundar i dirigir la Coral Càrmina durant més de quinze anys, va treballar amb el Cor de RTVE durant dos cursos i va ser el director musical de l'Orfeó Català de 1988 a 1998. Amb tots aquests conjunts ha tingut l'ocasió de treballar una gran varietat de repertori i de col·laborar amb les orquestres i els directors més prestigiosos. Des del setembre de 1990 dirigeix

el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, i des del setembre de l'any 2000 s'encarrega també del Cor de la Comunitat de Madrid. Per si això fos poc, ara s'estrena com a titular del Cor del Teatro Real de Madrid. Amb motiu d'aquest nou repte ens parla dels seus inicis, del seu present i del futur. El seu despatx al Palau de la Música, ple de partitures, programes i horaris, dóna una idea del ritme de vida i de treball d'aquest home que sembla tenir la capacitat divina d'estar en més d'un lloc al mateix temps.

-Quins records té dels seus inicis i dels seus mestres?

-Molt bons. Després de l'Escolania de Montserrat, una persona que em va ajudar molt i que em va fer gaudir molt cantant era Antoni Coll, director de l'Escolania del Col·legi Balma llavors. Era una persona que tenia molta traça

motivant els nens. No se li ha fet la justícia que pedagògicament mereixia. Després als cursos del moviment francès A Coeur Joie vaig conèixer professors de direcció molt bons, i més endavant dos professors dels quals tinc més bon record: Laszlo Heltay, amb el qual tinc encara grans relacions d'amistat, i Jürgen Jürgens, d'Hamburg.

-Comptant-hi el Cor del Teatro Real de Madrid, portarà tres cors a la vega-da...

-Durant la resta d'aquest curs, sí. Hi havia, fa temps, una proposta del mestre Jesús López Cobos de si estaria disposat a tenir en compte l'oferiment de dirigir aquest cor, i naturalment vaig respondre que sí. Després de molt de temps sense notícies, se'm va proposar en ferm si podia fer-me càrrec del cor, quan jo tenia ja compromisos adquirits fins al final del curs, tant amb el Cor de la Comunitat de Madrid com amb el Cor de Cambra del Palau de la Música, que, naturalment, s'havien de

respectar. Els vaig presentar un calendari amb tots els compromisos que tenia i al Teatro Real van admetre que fins al final del curs tindria aquesta disponibilitat limitada. Abans de prendre una decisió definitiva amb vista al curs vinent vull veure com funciona tot aquest curs i quins resultats es poden obtenir en els diversos col·lectius.

-Com s'organitza?

-La clau d'aquest treball en tres fronts és disposar d'una persona que col·labori, com a auxiliar de direcció, en cada un dels cors. Al Cor de Cambra del Palau tinc l'Esteve Nabona com a auxiliar, al Cor de la Comunitat hi ha el Félix Redondo com a sotsdirector, i al Cor del Teatro Real he portat una altra persona de la meua confiança, Julio Gergely, antic sotsdirector del Cor de la Comunitat. Quan jo no hi sóc, ells fan les funcions de director (llegir i preparar les obres, etc.) i ens anem coordinant: parlo amb ells cada dia per telèfon per saber el que fan i quins problemes hi ha. La tasca més difícil és la coordinació. La feina d'un cor d'òpera no és dirigir concerts, sinó preparar-los, perquè després la feina queda en mans dels directors d'escena i del director musical; no és el mateix que preparar els repertoris del Cor de Cambra o el Cor de la Comunitat. És un problema de saber organitzar-se bé i que la Providència ajudi també una mica perquè no coincideixin dos concerts importants en un mateix dia. Això no ha passat, de moment, però el dia que passi hauré de dir que no a alguna proposta.

-Amb aquest ritme de treball, com és una setmana de la seva agenda quotidiana?

-Teòricament passo cada setmana en un sol lloc. Fins ara passava una setmana a Madrid i una altra a Barcelona. Però és clar, les coses no són tan perfectes i moltes vegades he de viatjar a meitat de setmana per mirar un parell de coses i tornar. Malgrat tot, no hi ha problemes, almenys mentre no hi hagi vagues d'avió. A Madrid, per sort, es dona l'avinentsa que el Cor de la Comunitat assaja al matí, i el del Teatro Real ho fa a la tarda, o sigui que m'ho puc combinar.

-A banda de l'estrès psicològic que suposa aquest ritme, com ho porta físicament, després de l'atac de cor que va patir enmig d'un assaig?

-És cansat, però de vegades et poses més nerviós en un embús dins d'un taxi al carrer de Balmes enmig de Barcelona, que no pas a l'avió, on ja saps que perdràs tres hores i aprofites per llegir o descansar. Jo m'ho intento prendre amb la major calma possible, so-

El Teatro Real va acceptar els compromisos que Casas Bayer ja havia adquirit amb el Cor de la Comunitat i el Cor de Cambra del Palau

bretot després d'aquell "avís". Em cuido tant com puc, però la feina que faig m'agrada massa com per renunciar-hi. Almenys aquest curs prefereixo anar una mica carregat de feina i tenir tots els elements de judici per decidir correctament a què hauré de renunciar la propera temporada.

-Quins programes i objectius té cada cor?

-El Cor del Teatro Real és el més senzill des d'aquest punt de vista, ja que la programació d'òpera la marquen el director artístic i el director musical (Emili Sagi i Jesús López Cobos, respectivament). Paral·lelament, per a l'any que ve està previst fer un programa coral a cappella només amb les dones, per treballar quan hi hagi òperes on només cantaran els homes. Per altra banda, el Cor de la Comunitat de Madrid i el Cor de Cambra del Palau s'assemblen molt. Una bona part de la feina respon a estímuls externs, és a dir, encàrrecs que rebem d'orquestrats o de festivals, i també hi ha una part de producció pròpia: allà a Madrid hi ha la temporada de l'Orquestra i Cor de la Comunitat de Madrid, i aquí, a Barcelona, comencem ara a tenir un cicle propi de Cambra Coral, a banda de les col·laboracions amb el Liceu i orquestres com la de Granada, Galícia i Tenerife.

-Quines particularitats troba a tre-

ballar amb un o un altre cor?

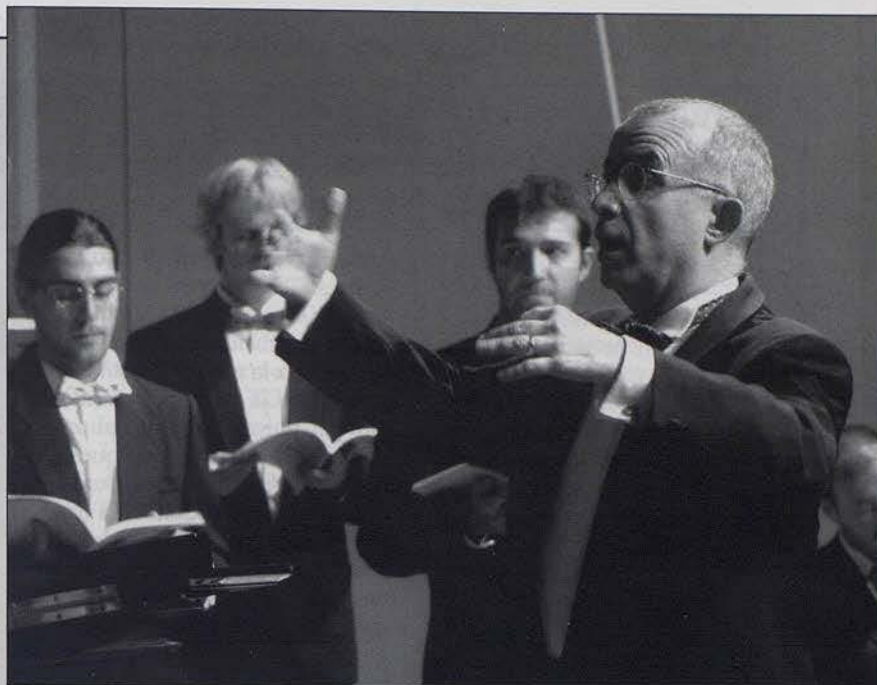
-El Cor de la Comunitat i el Cor de Cambra del Palau tenen un tipus de feina molt semblant, encara que presenten també diferències. El del Palau treballa més a cappella, per les característiques de la nostra música coral, i la planificació la faig jo, conjuntament amb l'Esteve Nabona. El de la Comunitat treballa més amb la seva orquestra, el director de la qual, José Ramón Encinar, és qui porta la planificació. A més, hi ha clares diferències de funcionament. El Cor del Palau és encara semiprofessional, tot i que estem en el camí perquè es professionalitzi. Això comporta unes condicions de treball especials, ja que només es fan tres assaigs per setmana, excepte quan hi ha concert, que es treballa molt més. El Cor de la Comunitat de Madrid, en canvi, és professional, els cantants cobren una nòmina i assagen tots els matins de dilluns a divendres, sistemàticament. I el Cor del Teatro Real és un cor professional que treballa a les tardes però amb els determinants dels cantants d'òpera, amb unes veus molt fetes i amb el temps i la dificultat afegida de memoritzar partitures en diversos idiomes, mentre que el Cor del Palau i el de la Comunitat, no han de memoritzar perquè poden cantar amb partitura, excepte quan fan òpera.

-¿Hi ha diferències també entre treballar per al públic de Madrid o per al de Barcelona?

-El públic d'òpera és molt semblant a tot arreu, tots volen els mateixos divos, etc. El públic simfònic és una mica diferent. A priori sembla com si el públic de Madrid fos més calorós i el públic de Barcelona més exigent. Els madrilenys també són crítics, però molt agraiats. Recordo, per exemple, que el dia que amb l'Orfeó Català vam cantar el Requiem de Mozart a l'Auditori de Madrid, el dia del segon centenari de la mort del compositor, vam batre el nostre rècord d'aplaudiments, amb un quart d'hora d'ovació. En canvi, a Barcelona, per molta eufòria que hi hagi, la gent no aplaudeix més de cinc minuts. Potser perquè som d'aquí, o pel temperament, o perquè l'extraversió dels sentiments és diferent. Però tampoc es pot generalitzar, perquè a Catalunya també hi ha llocs, sobretot als petits pobles, on el públic s'entusiasma de seguida.

-La música catalana gaudeix d'un gran prestigi a Madrid, com queda pales en el fet que vostè hagi estat triat per dirigir un cor madrileny tan prestigiós com el del Teatro Real. ¿No ha arribat a la música la famosa rivalitat Bar-

ACONSEGUIR UNA ENTREVISTA AMB JORDI CASAS BAYER EQUIVAL A FER TREMOLAR UNA DE LES AGENDES MÉS OCUPADES DE L'ESCENA CORAL ESPANYOLA. TOT I AIXÒ, ENS REP AMB UN SOMRIURE AMPLI I TRANQUIL I UN ROSTRE RELAXAT, QUE CONTRASTA AMB EL DESORDRE CAÒTIC QUE DESBORDA EL SEU DESPATX AL PALAU DE LA MÚSICA: DESENES DE NOTES, PARTITURES I PROGRAMES DE CONCERTS FORMEN PETITES MUNTANYES QUE RECORDEN QUE AQUEST HOME

G. FOCH/ARXIU

CONVIU DIÀRIAMENT AMB UNA FRENÈTICA ACTIVITAT MUSICAL. AMB TANTA RESPONSABILITAT, QUALSEVOL HI PERDRIA ELS NERVIS, PERÒ SEMBLA QUE CASAS BAYER ES TROBA COM PEIX A L'AIGUA IMMERGIT EN AQUEST ESTRÈS. MOLT RESPONSABLE I COMPROMÈS AMB LA SEVA FEINA, LA SEVA APARENT SERIOSITAT AMAGA, SEGONS QUE ASSEGUREN ELS QUI EL CO-NEIXEN BÉ, UN SENTIT DE L'HUMOR MOLT BRITÀNIC, DEL QUAL FA GALA SOVINT EXPLICANT NOMBROSOS ACUDITS. POTSER AQUEST ÉS EL SECRET D'UN HOME QUE PRÀCTICAMENT VIU AL PONT AERI: PRENDRE'S LA VIDA AMB OPTIMISME I FER DE LA FEINA UNA DIVERSIÓ.

celona-Madrid que es viu, per exemple, amb l'esport?

-Penso que aquesta rivalitat existeix més a Catalunya que no pas a Madrid. Sembla que aquí mirem a Madrid d'una manera molt diferent de com ells ens miren a nosaltres. Molts mestres catalans han triomfat a Madrid, com el director de l'Orquesta Nacional, Josep Pons, Antoni Ros Marbà o Ernest Martínez Izquierdo, que era auxiliar de López Cobos a l'Orquesta Nacional quan jo dirigia el Cor de RTVE (1986-87); en aquell temps el director de la JON-DE, també a Madrid, era l'Edmon Colomer, el director del Teatro Nacional era Lluís Pasqual, i el director del Cor Nacional era Albert Blancafort, recentment desaparegut. A Madrid busquen gent competent en la matèria, siguin d'on siguin. La rivalitat que es viu en el camp futbolístic o en altres terrenys no es té present en les relacions amb el món musical, que són molt bones.

-Per què Catalunya no té encara un cor professional?

-Ah, bona pregunta! Bé, el Liceu sí que té un cor professional, perquè un teatre d'òpera necessita unes formacions estables que puguin assajar matí i tarda i donar representacions ca-

da dia, cosa que un cor amateur no podria fer. Jo crec que el professionalisme es caracteritza per dos trets fonamentals: la competència tècnica i la disponibilitat. A l'Orfeó Català jo recordo que hi havia gent molt bona tècnicament, amb la carrera de cant acabada, però amb manca de disponibilitat, perquè en no guanyar-se la vida cantant, tenien altres feines, estudis o família i quan es plantejava la possibilitat de fer un viatge o algun assaig extra sempre hi sortien dificultats. Aquest és el problema dels cors amateurs: tècnicament encara poden millorar, però falta el temps per fer-ho.

-Com veu el futur de la música coral?

-Sóc optimista. Actualment hi ha moltíssimes orquestres, algunes molt bones, fins i tot a llocs on no hi havia tradició. Si mirem endarrere veiem que musicalment a Espanya s'ha progressat molt, i en música coral també. Aconseguirem tenir un cor professional, a més del que té el Liceu, perquè penso que la ciutat s'ho mereix. A Madrid n'hi ha cinc, de cors professionals: el Cor de RTVE, el de La Zarzuela, el del Teatro Real, el de l'Orquesta Nacional i el de la Comunitat. Havent-hi aquí una orquestra com la Simfònica

de Barcelona i Nacional de Catalunya, crec que podríem tenir perfectament un altre cor professional que viatges per tot Catalunya, cantés a cappella, amb piano, amb pocs instruments i fes una temporada amb l'orquestra de Barcelona, la del Vallès o qualsevol altra. Hi ha gent que estudia cant durant els mateixos anys que altra gent estudia oboè o clarinet. Per què la persona que toca un instrument es pot guanyar la vida dignament tocant en una orquestra i la que estudia cant no ho pot fer, llevat que destaquí molt com a solista? Ho trobo injust, també haurien de tenir sortida. Sobretot a Catalunya, on ens hem omplert la boca parlant de la gran tradició coral. Hi ha molts bons sistemes pedagògics per ensenyar música, i cors infantils i amateurs que treballen molt bé. Hauríem de pujar, doncs, l'últim graó i rematar tot això amb sortides professionals, perquè molta gent ha d'acabar marxant a altres llocs, com Madrid, per guanyar-se la vida. No em sembla malament, perquè jo mateix ho he fet, però penso que aquí també hi hauria lloc i mitjans si la gent que té poder tingués per la música coral el respecte que hauria de tenir.

Han-na Chang i la London Symphony clouen Palau 100

Palau 100. London Symphony Orchestra. Han-na Chang, violoncel. Dir.: Antonio Pappano. Bernstein: *On the waterfront*. Xostakóvitx: *Concert per a violoncel*. Rakhmàninov: *Símfonia núm. 2*. Palau de la Música Catalana. 24 de maig de 2005 (21 h).

per LLUÍS TRULLÉN

Novament la violoncel·lista Han-na Chang acompanyada per la London Symphony Orchestra tornarà a actuar en la temporada Palau 100, concretament en el concert que servirà de cloenda de la XIV edició del cicle. Sota la batuta del jove director Antonio Pappano, Chang actuarà com a solista del celeberrim *Concert per a violoncel* de Xostakóvitx en un concert en el qual l'orquestra londinenca també interpretarà obres de Bernstein i Rakhmàninov.

Deixeble de Maisky i Rostropóvitx, als onze anys ja va obtenir el seu primer èxit en aconseguir el primer premi del Concurs Internacional de Violoncel Rostropóvitx. Posteriorment van començar els concerts a les sales més rellevants del món i les actuacions amb les batutes i orquestres de més renom, com ara Sinopoli, Muti, Maazel, Slatkin, Blomstedt, Mehta, Chung, Ozawa,

Jansons o el mateix Pappano, entre d'altres. Concerts a les sales més destacades d'Europa i els Estats Units són complementats per una creixent dedicació a la música de cambra. Si fa dos anys ja va oferir una extensa gira per Europa i el Japó, en un futur té previst d'actuar en aquest gènere oferint concerts per Àsia, els Estats Units i Europa. Una discografia dedicada a obres de Txai-kovski, Bruch, Fauré o Prokófiev, entre d'altres, confegeixen una llista de compositors que avalen el talent d'una de les artistes més destacades actualment de la interpretació violoncel·lística i que amb una tècnica extraordinària i un altíssim nivell musical ha assolit tots aquests èxits, tant concertístics com discogràfics.

El concert serà dirigit per Antonio Pappano, un director nascut a Londres, però de pares italians, i que ha assolit el seu màxim reconeixement com a director d'òpera. Director musical del Royal Opera House Covent Garden i amb anterioritat director musical del Théâtre de la

EMI CLASSICS/SHEILA ROCK

Monnaie de Brussel·les i de l'Òpera de Noruega, la temporada 2005-06 assolirà el càrrec de director titular de l'Orquestra de l'Acadèmia de Santa Cecília.

Ara al capdavant de la London Symphony oferirà aquest concert de clausura d'aquesta brillant i espectacular temporada de Palau 100.

Música anglesa dels segles XVII i XVIII en la versió de Pickett

Euroconcert. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. Händel, Blow, Locke, Purcell. Palau de la Música Catalana. 23 de maig de 2005 (21 h).

per LL. T.

Nascut a Londres l'any 1950, Philip Pickett ha esdevingut una de les més destacades personalitats britàniques que han centrat el seu treball en el repertori de la música antiga. Primer com a trompetista –oferint bona part del repertori barroc i més concretament les obres de Bach– i posteriorment com a flautista –que li va atorgar nombrosos èxits interpretatius–, la seva formació està vinculada a la Guildhall School of Music. Des de l'any 1972 va ocupar càrrecs entre el professorat de la celeberrima escola ocupant llocs preeminents en el Departament de Música Antiga.

Pickett, en l'àmbit interpretatiu, ha actuat i ha realitzat enregistra-

ments com a solista amb conjunts tan destacats com l'Academy of Saint Martin in the Fields, Orquestra de Cambra de Polònia, English Chamber Orchestra, London Mozart Players i la London Bach Orchestra. Així mateix, des del punt de vista discogràfic ha enregistat el *Trio Sonates* de Händel i sonates d'alt nivell virtuosístic de compositors italians dels segles XVII i XVIII, com també obres de Vivaldi i Telemann.

Philip Pickett, gran amant de la música antiga, ofereix sovint elements teatrals o combinacions certament imaginatives per a les seves recreacions de programes dedicats a la música antiga; traduccions a l'anglès modern, dansa i mim, elements de màgica, confluència de música antiga i música contemporània o ètnica, tot per oferir un major atractiu als seus concerts. L'any 1993 va esdevenir director artístic del Purcell Room Early Music Series i també director del Director of Early Music at Shakespeare's Globe Theatre. Del 1994 al 1997 va ser director i

Philip Pickett

fundador de l'Aldeburgh Early Music Festival, i l'any 1996 va ser nomenat director artístic del September Early Music Festival del South Bank Centre. Publicació d'articles sobre música medieval i renaxentista, estudis sobre *Carmina Burana*, *Orfeo* de Monteverdi o els *Concerts de Brandenburg* complementen la trajectòria d'aquest profund coneixedor de la música antiga que ara al capdavant del New London Consort oferirà un programa dedicat als grans moments del teatre musical anglès (1670-1770) en els quals les veus de Julia Gooding i del baix Michael George recrearan obres de Purcell, Blow, Händel i Locke, entre altres autors.

Josep Pons porta l'ONE a l'Auditori

Temporada OBC. Orquesta Nacional de España. Dir.: Josep Pons. Berg: *Tres peces orquestrals*, op. 6. Wolf: *Tres cantos sobre Miquel Àngel*. Zemlinsky: *Una tragèdia florentina*. L'Auditori. 13, 14 i 15 de maig de 2005 (21 h, 19 h i 11 h, respectivament).

per LL.T.

L'Orquesta Nacional de España torna una temporada més a actuar en la temporada OBC, aquesta vegada sota la batuta del seu titular, Josep Pons, en un programa integrat per obres de Berg, Wolf i Zemlinsky i que comptarà amb la presència de la mezzosoprano Jan Irwing, del tenor Francisco Vas i del baríton Willard White. Després de les seves actuacions el mes de març de 2003 sota la batuta de Frühbeck de Burgos i del mes d'abril de 2004 sota la direcció de Pinchas Steinberg, ara l'ONE tindrà l'oportunitat de demostrar la seva vàlua i el nivell artístic amb un programa representatiu del postromanticisme en el qual la veu tindrà un paper destacat.

La presència de Pons, un director prou conegut entre el nostre públic i des de dues temporades enreter titular de l'ONE, augura uns resultats

d'alt nivell interpretatiu. Premi Nacional de Música l'any 1999, en el decurs de la seva densa trajectòria ha estat fundador de l'Orquesta del Lliure l'any 1985; personalitat estretament vinculada a l'Orquesta de Granada en els càrrecs de director artístic i titular des de 1994, principal director associat del Gran Teatre del Liceu i, per sobre de tot, un gran interlocutor de la música del segle XX, autors com Falla, Gerhard, Pedrell, Mompou o Albéniz han tingut en les seves mans interpretacions de referència.

Ara al capdavant de l'ONE –formació integrada a l'Instituto Nacional de las Artes Escénicas y de la Música– tornarà a l'Auditori per plantejar-nos un programa summament interessant en què la *Tragèdia florentina* de Zemlinsky –òpera en un acte oferta en versió de concert– ens permetrà escoltar el nivell artístic de l'orquestra davant una partitura exigent pels seus matisos i la seva àmplia paleta de colors i sonoritats.

El Quartour Mosaïques al Petit Palau

Música de Cambra al Petit Palau. Quartour Mosaïques. Haydn: *Quartet núm. 2*, op. 77. Schubert: *Quartettsatz*. *Quartet en Sol major*, op. 887. Petit Palau. 21 de maig de 2005 (21 h).

per LL.T.

La música cambrística de Mozart, Haydn, Schubert i Beethoven té en el Quartet Mosaïques un dels seus interlocutors més destacats. Integrats per quatre músics de la vàlua reconeguda d'Erich Höbarth, Andreas Bischof, Aita Mitterer i Christopher Coin, la seva tra-

jectòria es remunta als anys en què van assolir la seva formació en el Concentus Musicus Wien.

Des dels seus inicis com a quartet l'any 1985 ha col·laborat amb artistes del renom de José Miguel Moreno, Wolfgang Meyer, Andrés Schiff, Patrick Cohen o Miklos Perenyi, tot cercant noves propostes a les seves interpretacions marcades per l'ús d'instruments d'època. En actuacions en cicles prestigiosos i sales de concerts tan destacats com el Musikverein i la Konzerthaus de Viena al Wigmore Hall de Londres, o festivals de renom com els celebrats a ciutats com Bonn, Leipzig, Berlín, Salzburg, Lucerna, Edimburg, Ais de Provença, van tenir al costat de quartets com els Keller, Hagen, Vogler i New Leipzig la interpretació a diverses ciutats europees de la integral quartetística de Beethoven.

Especialitzats en la música dels quatre autors suars esmentats, en l'apartat discogràfic destaquen les seves versions d'obres de Haydn que els han aportat un gran reconeixement de la crítica i del públic.

Brüggen posa fi a la temporada Ibercamera

Ibercamera. Netherlands Radio Chamber Orchestra. Ronald Brautigam, piano. Dir.: Frans Brüggen. Mozart: *Simfonia núm. 1 K. 16*. *Simfonia núm. 41, "Júpiter"*. *Concert per a piano K. 491*. Palau de la Música Catalana. 1 de juny de 2005 (21 h).

per LL.T.

Catedràtic del Conservatori de l'Haia als vint-i-un anys, Frans Brüggen representa una de les personalitats més emblemàtiques de la música antiga de les darreres generacions. Nascut a Amsterdam, poc després d'accedir al seu càrrec a l'Haia va ocupar la Càtedra Erasmus a la Universitat de Harvard i va obtenir el títol de Regents Professor de la Universitat de Berkeley.

Fundador l'any 1981 de l'Orquestra del Segle XVIII, amb aquesta formació ha obtingut, tant èxits concertístics com també discogràfics dirigint obres del repertori de Rameau, Bach, Beethoven, Haydn, Mozart o Schubert. Però Brüggen, que va actuar el mes de novembre de 2003 al Palau interpretant la versió completa d'*Egmont* de Beethoven i que ara torna per cloure la temporada Ibercamera al capdavant de la Netherlands Radio Chamber Orchestra, també ha desenvolupat una gran tasca com a director amb orquestres com les del Royal Concertgebouw, Orchestra of the Age of Enlightenment, filharmòniques de Rotterdam o Viena, entre altres formacions simfòniques. El seu debut en el Festival de Salzburg va tenir lloc el 1991 i l'any següent ja va fer una llarga sèrie de concerts al Mozarteum de Salzburg. Director convidat de l'Orchestra of the Age of Enlightenment des del 1992 i des de la temporada 1998-99 principal director convidat de l'Orchestre de París, ha desenvolupat una trajectòria operística amb títols de Mozart o Gluck.

Ara al capdavant de l'Orquestra de la Ràdio Holandesa oferirà un programa integrat per la primera i la darrera simfonia de Mozart, tot emmarcant el celeberrim *Concert per a piano K. 491*, que tindrà en la figura de Ronald Brautigam el solista convidat.

Jenufa, o la gran òpera txeca, torna al Liceu

L'ACABAMENT DE *Jenufa*

L'ANY 1903 COINCIDÍ AMB LA MORT D'UNA FILLA DE JANÁČEK, OLGA, QUE TENIA VINT-I-UN ANYS, I EL 1890, ANY DE L'ESTRENA DE L'OBRA TEATRAL *La fillastra* DE GABRIELA PREISOVÁ EN QUÈ S'INSPIRA, HO HAVIA FET EL SEU FILL VLADIMIR.

per J. COMELLAS

D'antuvi mostrem aquestes coincidències tan impressionants perquè se situen al bell mig del context argumental de l'òpera, enormement torbador i d'una consistent càrrega tràgica. En definitiva, perquè serveixen per entendre la profunda identificació del compositor amb un material literari damunt el qual, i a més treballant sobre llibret propi, va confeccionar la seva òpera més grandiosa i segurament la més autènticament nacional txeca, o, per ser més precisos, morava.

L'estrena va tenir lloc a Brno el 1904 deu anys després de l'inici de l'esforçada tasca compositiva i catorze després de l'estrena de l'obra teatral. Va tenir una acollida satisfactòria però en tot cas el seu envoltament es va produir després de l'èxit esclatant que va concitar l'estrena a Praga el 1916 i l'any 1920 a Berlín. Malgrat que no era el seu primer títol operístic, sí que va ser el primer que ha fet autènticament història, avançant-se a *Katja Kabánova* (1921), *La guineu astuta* (1923), *El cas Makropoulos* (1925) i *De la casa dels morts* (1927-28), obres totes, menys la darrera, de què hem pogut gaudir els darrers anys al Liceu en versions excel·lents. L'última representació de *Jenufa*, ben a l'altra banda, queda més allunyada, ja que es va produir la temporada 1989-90.

El tema a la seva època va resultar escandalós, en posar damunt l'escenari la història de l'assassinat d'un

nadó fill de mare soltera en el si d'una societat rural primitiva i carregada d'ancestrals principis atàvics, de tal manera que Gabriela Preissová va ser condemnada a mort; com també s'esdevé en un dels dos principals protagonistes de l'òpera —una altra significativa coincidència. Tot es mou en el límit de l'esquinçament tràgic en una cursa inexorable vers la destrucció; i en un context naturalista genuí, en el qual sentiments, paisatge i marc de relació s'amalgamen i es fonen amb una gran intensitat en un tot orres, fent un paisatge humà tenebrós d'un lirisme espès i ombrívol.

Janáček, que en el decurs del llarg procés de creació de l'òpera feia treballs de camp a la recerca de les fonts de la música popular del seu país, semblantment com ho van fer a Hongria Kodály i Bartók, i a casa nostra l'extraordinària Obra del Cançonero Popular, va voler bastir una autèntica òpera nacional. En aquest context va conèixer la balada que parlava de l'agonia d'un soldat engelosit a punt de matar la seva estimada per evitar que un cop ell mort es casés amb un altre: per tant, una aproximació força propera al món que descriu el llibret de *Jenufa*. El compositor beu, doncs, en les fonts més autèntiques, més naturals —i per extensió més naturalistes— de la música morava i això li permet compondre una obra sincera, convençuda; escrita des de les entranyes.

Obra d'una enorme exigència interpretativa, en la versió que ara arriba al Liceu comptarà amb l'atot de

J. LANDSBERG

la presència de Peter Schneider, un dels directors més consistents dels que han presidit el fossat del Liceu els darrers anys.

L'argument recolza en dos grans personatges femenins, *Jenufa* i la seva madrastra Kostelnicka, que és qui descabdella la tragèdia. Són dos tipus que necessiten dues grans intèrprets, com ho són, respectivament, Nina Stemme i Eva Marton, substituïda en algunes representacions per l'eternament gran soprano Anja Silja —ambdues grans columnes de la lírica de les darreres dècades. El tercer personatge femení rellevant, Buryja, de protagonisme molt menor, ens permetrà gaudir de la gran classe d'una altra gran senyora de la lírica, Viorica Cortez. La resta del repartiment el completen Laca —pretendent frustrat—, i Steva —l'estimat de la protagonista—, ambdós tenors, que seran interpretats per Jorma Silvasti i Pär Lindskog.

***Jenufa* de Leos Janáček (música i llibret). Nina Stemme. Eva Marton. Jorma Silvasti. Pär Lindskog. Viorica Cortez. Rolf Hausntein. Enric Serra. Begoña Alberdi. Christiane Boesiger. Carole Marais. Ana Nebot. Annett Andriesen. Orquestra i Cor del Gran Teatre del Liceu. Dir. musical: Peter Schneider. Dir. escènica: Olivier Tambosi. Producció: Hamburgische Staatsoper. Gran Teatre del Liceu. Del 17 de maig al 5 de juny de 2005.**

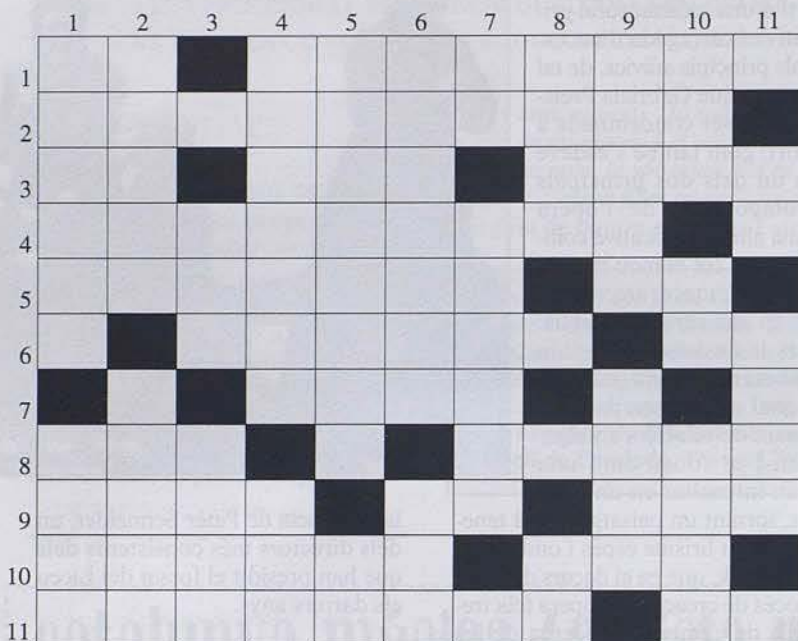
catàloga musical

247

revista musical catalana

per Eduard V. Patsi

Música encreuada

Horizontals

- Òpera d'en Toldrà ben apropiada a les dates que corren: quatre paraules que fins i tot baixen per l'11 vertical.
- Nota d'igual nom però de diferent freqüència.
- Temps que ocupa una negra en un compàs de tres per quatre. Línia del baix pròpia del rock. A en Liadov li manquen els peus.
- Donaria el premi del concurs de composició. Mi major.
- A en Julio de Torres, "el que pintó la mujer morena", li hem duplicat la e. A un to i mig de Si.
- Re major. Ara en diuen així, de la música pròpia d'un país. Is, Od, Er...
- Mozart, Meyerbeer o Maradona. El que cantava en Camarón, o la meua àvia del revés. Si bemoll. La major.
- Acord amb nota augmentada a la

partitura del piano de jazz. La major. Ensabonada del crític cap al solista.

9. Maneres d'utilitzar quelcom. Afinar els extrems. Gol de xilena.

10. Dansa francesa. "Vull estimar el teu cos fins al ..." com cantava en Lluís Llach.

11. Encara que sovint l'atacaria, faria cas a les indicacions de la batuta. Si en Cugat no hagués portat el seu nom a la matriu, hauria portat aquesta.

Verticals

1. Nom de l'autor de l'òpera de l'1 horitzontal. La musa despentinada esdevé operació matemàtica.

2. *Adagio*. Executant que no és botxí.

3. Les costes del Garraf. En Tomeu (Penya) sense cap ni peus. Produeix vibracions.

4. Rellotger de Sant Feliu, insigne compositor (potser l'haviem d'haver posat als encreuats del mes de juny...). Un tossut sense tos.

5. La protagonista de l'òpera que Gluck va enviar a Aulide. Les vocals de la negra.

6. Sortejaia. No és ni art, ni rat.

7. Antoni Nicolau. Devot de la verge (de la de maig o d'una altra) que pica de palmes i li canta unes seguidilles. Un romà tot sol.

8. Governador de ciutat islàmica. La. Ligeti, Lalo o Leoncavallo. Necessites l'esquerra per tocar el *Concert de piano* de Ravel.

9. Acció repulsiva que es desprèn de la ràdio mal sintonitzada. Múscul en tensió del qui transporta la tuba.

10. Mii, Faa, Sool... Rei escapçat. El que cantem a les marede-déus i als sants (singular).

11. Per a les tres primeres definicions, vegeu l'1 horitzontal. Aca-beu l'encreuat amb la vocal d'en Piccini, no pas Puccini.

Música encreuada d'abril 2005 (núm. 246)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	C	A	R	A	N	D	E	L	L		M
2	A	M	E	R	I	C	A		E	C	O
3	N	F		R		I		M	N	T	R
4	T	I	M	I	D	I	T	A	T		E
5	A	P		G	U	I	N	J	O	A	N
6	N	A	X	O	S		A	O		C	
7	T	R	I		C	I	T	R	I	C	S
8	S	N	F	N	C		O	I	R	I	A
9		A	R	I	A	D	N	E		O	M
10	O	S	A	N		L		S	O	N	S
11	N	O	T	A	C	I	O		R	A	O

Solucions en el número següent.

CATALAN MUSICA

Original by [illegible]

Illustrated by [illegible]

Copyright © [illegible]

1954

cese

catanya música

247

pevista musical catalana

L'oboè romàntic

Intèrprets: Josep Julià, oboè; Josefina Rius, piano. **Obres de** Pere Soler, Robert Schumann, Clara Schumann, Gaetano Donizetti, Ferran Sor i Johann Nepomuk Hummel. **Segell:** Discant.

No em dol a vegades insistir en determinats arguments; en aquest cas en el de l'oportunitat, o de la necessitat de determinar enregistraments. Immersos en una indústria discogràfica en la qual, com en l'editorial, preval més el nombre de productes que es posen al mercat que el seu interès, quan hom incideix en aquest darrer aspecte, la cosa resulta particularment satisfactòria.

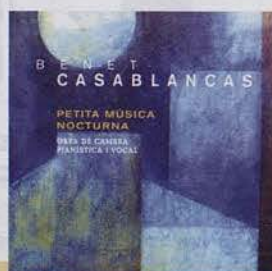
I és el cas, no cal dir-ho, d'aquest CD en el qual, partint d'un selectiu treball musicològic previ, hom circula de descoberta grata en descoberta grata començant pel fet mateix del protagonisme d'un instrument de sonoritat tan noble com és l'oboè i tan habitualment reclus en funcions secundàries.

I en aquest camí de descobertes, el CD comença amb l'obra d'un "altre" músic català desconegut, l'oboïsta Pere Soler i Soler, nascut el 1810 a Vidrà, contemporani de Robert Schumann i Frederich Chopin, que desenvolupà una important tasca com a virtuós a França. Els seus tres temes, el tercer dels quals d'una notable ambició, que obren el CD són un compendi de finor i sensibilitat.

En el camí de descoberta –em disculpo per la insistència en aquest concepte– que és tot el CD, hom supera fites tan gratificants i fins i tot sorprenents com

cinc temes de Robert Schumann –dos escrits originalment per a piano–, tots ells breus, a tall de lieds instrumentals d'un gran encant; com s'esdevé també amb el brevíssim tema de Clara Schumann. Gaetano Donizetti és un altre grat retrobament, que ens dona pas a un aplec esplèndid de quatre composicions de Ferran Sor, aquest compositor nostre, autèntic pou sense fons de patrimoni musical de gran creativitat.

El CD es clou amb un petit monument de virtuosisme i de solidesa estructural que és *Introduktion, Theme und Variationen* de Johann Nepomuk Humel, que posa un digne colofó a aquest producte que compta amb una magnífica interpretació de Josep Julià, molt identificat amb el context formal de l'obra, molt ben acompanyat al piano per Josefina Rius. J.C.C.

BENET CASABLANCAS Petita música nocturna

Obra de cambra, pianística i vocal. Diversos intèrprets. Segell: Columna Música.

Benet Casablanca és un dels compositors catalans més actius entre els qui podríem anomenar com a penúltima generació. A punt d'arribar al mig segle d'existència, la seva obra ha aconseguit un notable protagonisme en les programacions no sols del país, sinó de tot l'Estat, i fins i tot gaudeix d'una certa privilegiada –en el nostre context– projecció internacional.

Aquest CD constitueix un recorregut per la seva tra-

jectòria creativa començant per l'obra –gairebé exercici de fi de carrera– *Cinc interludis per a quartet de corda*, fins a *Celebració*, estrenada el 2001 per l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure amb direcció de Josep Pons. Hi ha una voluntat antològica, ja que s'hi mostren diversos tipus de composicions –veu, piano sol, orquestra i diverses formacions de cambra–, en un conjunt que, a manca d'obra simfònica, aconsegueix clarament l'objectiu apuntat: oferir una visió força completa i sobretot significativa del corpus del compositor sabadellenc.

Per raons òbvies de producció, hom ha recorregut a material enregistrat en diverses èpoques, la qual cosa ens permet gaudir d'interpretacions d'un interès considerable, ja sigui de virtuosos com els pianistes Josep Colom, Jordi Masó i Albert Nieto, els germans Joan i Manuel Cabero, conjunts com l'Euler Quartet i el Trio Bartók avui inactius, i la desapareguda i esmentada Orquestra de Cambra del Lliure, en aquest enregistrament encara dirigida per Josep Pons. J.C.C.

JOAN GUINJOAN Verbum

Gerard Claret, violí. Lluís Claret, violoncel. Josep M. Colom, piano. SGAE-Fundación Autor.

L'estètica de Joan Guinjoan ha aconseguit crear un univers molt acusadament personal, que, per tant, sense renunciar a cap dels seus pressupòsits ni a una línia de coherència sostinguda sense el més lleu bri de dubte, ha im-

posat la seva llei i és reconeguda arreu en els seus mèrits.

El compositor de Riudoms escriu des del deler creatiu més íntim, sense necessitar més esquer que aquest mateix deler. Per això la seva obra, a vegades més recixida i a vegades menys, té el segell de la sinceritat; de quelcom que només pot ser d'aquella manera, independentment que pugui agradar i complaure o no al destinatari.

Aquest CD que comentem constitueix una mostra palpable del que acabem de dir. Es tracta d'un recull d'obres per a solista o per duo i trio instrumental, que ens mostra una imatge descarnada, d'un ascetisme corpenedor, que es desplaça d'una obra a l'altra com en un fil argumental, superant fluidament el tràngol de les diverses èpoques de la seva gestació.

Quasi trenta anys separen *Cadenza de Verbum* (*genoma in musica*), l'impactant obra que va estrenar Josep M. Colom a la seu de l'SGAE de Barcelona el 2003. Un període dilatat i alhora un període de fidelitats fermes i irrenunciables, enmig del qual apareixen *Recordant Albeniz* –un subtil exercici pianístic–, *Tensió*, *Jondo* –una de les obres de més pes del CD–, *Elegia*, *Aniversari* i finalment com a cloenda, aquesta obra tan ambiciosa que és el *Passim Trio*, una de les més importants de cambra escrites per Guinjoan. Tot plegat dona fe d'un discurs exigent per a tots: autor, intèrpret i oient, i per a aquest, particularment, comporten un exercici rigorós d'inquietud intel·lectual i de sotragada anímica.

És música que necessita, tal com s'acaba d'apuntar, unes interpretacions molt identificades, sintonitzant molt amb el món estètic de Guinjoan, com són les de Gerard i Lluís Claret i de Josep Maria Colom, membres exactament de la generació posterior a la del compositor –els separen vint anys– i que esdevenen traductors gairebé ideals d'aquest *opus*. J.C.C.

CATALUNYA MÚSICA

Sempre en concert

Sintonitza, sota la teva direcció:

Temporada del Gran Teatre del Liceu

27 maig: **Jenufa** (òpera),
de Leos Janáček,
amb Nina Stemme, Eva Marton, Jorma Silvasti, Pär Lindskog, Viorica Cortez,
Mireia Pintó i Rolf Haunstein.
Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu.
Direcció de Peter Schneider. 20:25 h (directe).

Temporada de l'OBC des de l'Auditori

8 maig: **La Sisena de Mahler**,
Sis peces per a orquestra, op. 6 de Webern i Simfonia n. 6 'Tràgica' de Mahler,
Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.
Direcció d'Ernest Martínez Izquierdo. 11:00 h (directe).

15 maig: **Una tragèdia florentina**,
Tres peces orquestrals, op. 6 de Berg; Tres cants sobre Miquel Àngel de Wolf i
Una tragèdia florentina, op. 6 (versió concert) de Zemlinski,
amb Jane Irwing, mezzo; Francisco Vas, tenor i Willard White, baríton.
Orquestra Nacional d'Espanya.
Direcció de Josep Pons. 11:00 h (directe).

22 maig: **La cinquena de Txaikovski**,
Oceànides, op. 73 de Sibelius; Concert per a violoncel 'Tout un Monde lointain'
de Dutilleux i Simfonia n. 5, op. 64 de Txaikovski,
amb Anssi Karttunen, violoncel.
Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.
Direcció d'Ernest Martínez Izquierdo. 11:00 h (directe).

Taller d'Òpera al Teatre Lliure

12 maig: **La meua filla sóc jo**,
de Carles Santos,
amb la col·laboració del Gran Teatre del Liceu i del Festival Castell de Peralada.
Direcció de Carles Santos. 20:55 h (directe).

Sintonitza, amb tota la informació:

TV3 - teletext

Catalunya Música avui, pàgina 291

Catalunya Música demà, pàgina 292

www.catradio.com

www.ritmes.net/docs/programacatmusica.pdf

Alt Empordà, Rosselló, 87.6

Baix Empordà, 87.8

Cerdanya, 88.4

Alt Urgell, Cerdanya, Pallars Sobirà, 88.6

Solsonès, 89.7

Alt Empordà, Rosselló, 90.8

Bages, Berguedà, 91.3

Alta Ribagorça, 91.5

Garraf, Garrigues, Pla d'Urgell,

Segarra, Segrià, Urgell, 91.9

Priorat, 92.2

Val d'Aran, 92.8

Alt Berguedà, 93.3

Alt Empordà, Rosselló, 93.7

Noguera, Segarra, 95.1

Març, 96.4

Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva,

Pla d'Estany, Rosselló, 96.7

Garrotxa, La Selva, 97.1

Ribera d'Ebre, Terra Alta, 97.3

Noguera, Pallars Jussà, 97.4

Ripollès, 98.8

Alt Urgell, Noguera, Pla d'Urgell, 98.9

La Selva, Noguera, Segrià, 99.0

Març, 99.1

Baix Empordà, 100.4

Osona, 100.5

Alta Ribagorça, Val d'Aran, 101.2

Baix Llobregat, Barcelonès, Maresme,

Vallès Occidental, Vallès Oriental, 101.5

Osona, Pallars Jussà, Priorat, Ripollès, 102.0

Alt Penedès, Anoia, Bages, Berguedà, 102.4

Baix Ebre, Montsià, Ribera d'Ebre, 102.5

Alt Urgell, 103.0

Vallès Oriental, 103.9

Ripollès, 104.3

Garrotxa, 104.8

La Selva, 105.2

Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Tarragonès, 105.4

Alta Ribagorça, Val d'Aran, 105.5

Segrià, 105.6

Baix Penedès, 105.9

Conca de Barberà, La Selva, 106.4

BARCELONA (BARCELONÈS)

3 MAIG	20,30 h	SGAE	Solistes de l'OBC. Fleta Polo. (Nous Repertoris. Música XXI).
	21 h	CaixaForum	L'Arpeggiatta. Dir.: Christina Pluhar. (Festival de Música Antiga).
	21 h	L'Espai	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. De Jong, Blanco, Bertrán, Eroles, Coduras, Bacchus, Díaz. (Avuimúsica).
4 MAIG	21 h	Palau	I Musici. Leo, Pergolesi, Boccherini, Sammartini, Vivaldi. (Euroconcert).
5 MAIG	21 h	CaixaForum	Lux Orphei. Carlos Mena, contratenor i direcció. Jaun Carlos Rivera, llaüt, viola de mà i guitarra barroca. Carlos García-Bernalt, clavicèmbal i orgue. (Festival de Música Antiga).
6 MAIG	21 h	Auditori	OBC. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Webern, Mahler.
7 MAIG	19 h	Palau	OSV. Laura Ruiz, clarinet. Maighread McCrann, concertino directora. Mozart. (Concerts Simfònics al Palau).
	19 h	Auditori	OBC. (Segona audició).
	21 h	CaixaForum	Europa Galante. Fabio Biondi, violí solista i director. Laclair, Mascitti, Vivaldi, Couperin. (Festival de Música Antiga).
8 MAIG	11 h	Auditori	OBC. (Tercera audició).
	18 h	Palau	Eulàlia Solé, piano. Bach, Soler, Schubert. (Els Diumenges al Palau).
	19 h	St. Felip Neri	Bernat Bailbé, orgue. Sweelinck, Titelouze, Vivaldi, Brahms, Jongen.
	19,30 h	CaixaForum	Europa Galante. Jordi Domènech, contratenor. Fabio Biondi, violí solista i director. Sammartini, Händel, Hasse, W. F. Bach, Telemann. (Festival de Música Antiga).
9 MAIG	19 h	Palau	La Vella Dixieland. Coral Sant Jordi. Kathy Autrey, veu. Espirituals negres, jazz clàssic i swing. (Concert de Tarda al Palau).
	21 h	CaixaForum	Europa Galante. Fabio Biondi, violí solista i director. Corelli, Germiniani, Vivaldi, Locatelli. (Festival de Música Antiga).
10 MAIG	20,30 h	SGAE	Alumnes de Grau Superior del Conservatori del Liceu. Comellas, Montsalvatge, Sabatés, Cercós, López de Saa, Bonet, Salvat. (Nous Repertoris. Música XXI).
	21 h	Petit Palau	Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Manel Camp, piano. Nan Mercader, percussió llatina. Gerard Claret, concertino director. Bandes sonores de Manel Camp.
	21 h	St. Felip Neri	Mala Punica. Pedro Memelsdorff, flauta i direcció. (Fest. de Música Antiga).
11 MAIG	20 h	Catedral	Dolores Oleiza, orgue. Sudupe, Guridi, Otaño, Zubizarreta. (L'Orgue de la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
	20 h	Palau Robert	Miquel Àngel Marín, clarinet. Carles Robert, piano i compositor. Música i cinema: <i>Les llums de la ciutat</i> de Charles Chaplin.
12 MAIG	21 h	St. Felip Neri	La Folata. (Festival de Música Antiga).
13 MAIG	21 h	Auditori	Orquesta Nacional de España (temporada OBC). Jane Irwing, mezzosoprano. Francisco Vas, tenor. Willard White, baríton. Dir.: Josep Pons. Berg, Wolf, Zemlinsky.
	21 h	CaixaForum	Via Artis. (Festival de Música Antiga).
14 MAIG	19 h	Auditori	Orquesta Nacional de España. (Segona audició).
	21 h	CaixaForum	Zefiro Baroque Orchestra. Alfredo Bernardini, oboè i direcció. Albinoni, Corelli, Brescianello, Marcello, Vivaldi, Durante, Sammartini. (Festival de Música Antiga).
15 MAIG	11 h	Auditori	Orquesta Nacional de España. (Tercera audició).
	18,30 h	Palau Moja	Gheorghe Motatu, violoncel. Bach. (Música als Palaus).
	19 h	St. Felip Neri	Bernat Bailbé, orgue. Fasolo, Buxtehude, Sweelinck, Tournemire, Vierne, Bossi, Bach.
	19,30 h	CaixaForum	Accentus Austria. (Festival de Música Antiga).
17 MAIG	20,30 h	Liceu	<i>Jenufa</i> de Janáček. Dir.: Peter Schneider.
	20,30 h	SGAE	Alumnes de Grau Superior de l'Escola de Música de Barcelona. Colomontsalvatge, Cervelló, Nin-Culmell. (Nous Repertoris. Música XXI).
19 MAIG	21 h	Palau	Quartet Casals. Mozart, Beethoven, Stravinsky, Schubert. (Temporada de Cambra d'Ibercamera).
20 MAIG	20,30 h	Liceu	<i>Jenufa</i> de Janáček. Dir.: Peter Schneider.

CONCERTS

	21 h	Auditori	OBC. Anssi Karttunen, violoncel. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Sibelius, Dutilleux, Txaikovski.
21 MAIG	12 h	Palau	Petits, Cor Infantil, Cor de Noies (amb el mecenatge de Fundació Santander Central Hispano) i Cor Jove de l'Orfeó Català (amb el patrocini de l'Aliança). M. J. Besson, E. Carrasco, Ll. Vilamajó i E. Nabona, directors. Concert de fi de curs de l'Escola Coral de l'Orfeó Català.
	18 h	Liceu	<i>Jenufa</i> de Janáček. Dir.: Peter Schneider.
	19 h	Auditori	OBC. (Segona audició).
	21 h	Petit Palau	Quatuor Mosaiques. Haydn, Schubert. (Música de Cambra al Petit Palau).
22 MAIG	11 h	Auditori	OBC. (Tercera audició).
	17 h	Liceu	<i>L'elisir d'amore</i> de Donizetti. Dir.: Daniele Callegari.
	18,30 h	At. Barcelonès	Joseph Gold, violí. Jaume Torrent, guitarra. Paganini, Rodrigo, Torrent, Nin. (Música als Palaus).
	19 h	St. Felip Neri	Bernat Bailbé, orgue. Lugge, Sweelinck, Soler, Praetorius, Rembt, Bach.
23 MAIG	20,30 h	Liceu	Recital Ainhoa Arteta, soprano. Roger Vignoles, piano. Vivaldi, Gounod, Duparc, Ravel, Liszt.
	21 h	Palau	New London Consort. Julia Gooding, soprano. Michael George, baix. Dir.: Philip Pickett. Purcell, Händel, Blow, Locke, Linley Jr. (Euroconcert).
24 MAIG	20,30 h	Liceu	<i>Jenufa</i> de Janáček. Dir.: Peter Schneider.
	21 h	Palau	London Symphony Orchestra. Han-na Chang, violí. Dir.: Antonio Papano. Bernstein, Xostakóvitx, Rakhmàninov. (Palau 100).
25 MAIG	20,30 h	Liceu	<i>L'elisir d'amore</i> de Donizetti. Dir.: Daniele Callegari.
26 MAIG	20,30 h	Liceu	<i>Jenufa</i> de Janáček. Dir.: Peter Schneider.
27 MAIG	20,30 h	Liceu	<i>Jenufa</i> de Janáček. Dir.: Peter Schneider.
28 MAIG	19 h	Palau	OSV. Albert Guinovart, piano. Dir.: Edmon Colomer. Guinovart. (Concerts Simfònics al Palau).
	20,30 h	Liceu	<i>L'elisir d'amore</i> de Donizetti. Dir.: Daniele Callegari.
29 MAIG	18 h	Palau	Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Minerva Moliner, soprano. Christine Knorren, mezzosoprano. Byun Woo Sulk, tenor. Kyun-Jun Park, baix baríton. Dir.: Paul Mägi. <i>Requiem</i> de Mozart. (Els Diumenges al Palau).
	18,30 h	Palau Moja	Anton Serra, flauta. Joseph Gold, violí. Jaume Torrent, guitarra. Debbie Dare, viola. Paganini, Carulli, Diabelli, Berlioz, Kreutzer, Torrent, Haydn. (Música als Palaus).
	18,30 h	At. Barcelonès	Sílvia Bermúdez, violoncel. Ludovica Mosca, piano. Couperin, Cassadó, Massià, Chopin. (Associació Massià-Carbonell).
	19 h	Auditori	Orquestra Simfònica Estatal de Moscou. Rodion Zamurev, violí. Dir.: Dmitri Orlov. Rimski-Kórsakov. Txaikovski, Stravinsky. (Concerts a Barcelona).
	19 h	St. Felip Neri	Bernat Bailbé, orgue. Sweelinck, Rodríguez, Mnalt, Grigny, Boëly.
30 MAIG	19 h	Palau	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Araceli Esquerra, soprano. Yordanka León, mezzosoprano. Jordi Armengol, piano. Dir.: Jordi Casas Bayer. Schubert. (Concert de Tarda al Palau).
	20,30 h	Liceu	<i>Jenufa</i> de Janáček. Dir.: Peter Schneider.
31 MAIG	20,30 h	Liceu	<i>L'elisir d'amore</i> de Donizetti. Dir.: Daniele Callegari.
	21 h	Palau	Martha Argerich Ensemble. (Temporada de Cambra d'Ibercamera).
1 JUNY	21 h	Palau	Netherlands Radio Chamber Orchestra. Ronald Brautigam, piano. Dir.: Frans Brüggen. Mozart. (Ibercamera).
2 JUNY	20,30 h	Liceu	<i>Jenufa</i> de Janáček. Dir.: Peter Schneider.
3 JUNY	20,30 h	Liceu	<i>L'elisir d'amore</i> de Donizetti. Dir.: Daniele Callegari.
4 JUNY	20,30 h	Liceu	<i>L'elisir d'amore</i> de Donizetti. Dir.: Daniele Callegari.
5 JUNY	17 h	Liceu	<i>Jenufa</i> de Janáček. Dir.: Peter Schneider.
6 JUNY	19 h	Palau	Port-Bo. Montsalvatge, Albéniz, Tárrega, havaneres. (Concert de Tarda al Palau).

BADALONA (BARCELONÈS)

9 MAIG	21 h	Conservatori	Grup instrumental d'alumnes. Roger, Müller. Grup instrumental de professors. <i>Concert per a clavecí i 5 instruments</i> de Josep Soler.
14 MAIG	21,30 h	Teatre Zorrilla	<i>Le nozze di Figaro</i> de Mozart. Dir.: Daniel Martínez. Funció de l'Escola d'Òpera de Sabadell. (Òpera a Catalunya).
21 MAIG	21 h	Teatre Zorrilla	Orquestra de Cambra del Conservatori de Badalona. Carles Marigó, piano. Dir.: Xavier Pagès. Rossini, Mozart, Bizet.

CAPELLADES (ANOIA)

14 MAIG	21 h	Paper de Música	Quartet Bacchus. Mozart, Haydn, Beethoven.
----------------	------	-----------------	--

FIGUERES (ALT EMPORDÀ)

8 MAIG	18 h	Teatre El Jardí	<i>Le nozze di Figaro</i> de Mozart. Dir.: Daniel Martínez. (Òpera a Catalunya).
---------------	------	-----------------	--

GRANOLLERS (VALLÈS ORIENTAL)

1 MAIG	19 h	Teatre Auditori	<i>Le nozze di Figaro</i> de Mozart. Dir.: Daniel Martínez. (Òpera a Catalunya).
8 MAIG	19 h	Teatre Auditori	Principal de la Bisbal. Montgrins. Cobla Simfònica de Catalunya. Festival de Música per a Cobla.
13 MAIG	19 h	Escola de Música	Albert Rodríguez, violí. Nozomi Isobe, piano. (21 h, Sala Tarafa)

MATARÓ (MARESME)

29 MAIG	18 h	Foment Mataroní	Orquestra del Maresme. Cor Madrigalista (dir.: Jordi Guri). Dir.: Jordi Colomer. <i>Requiem</i> de Fauré.
----------------	------	-----------------	---

REUS (BAIX CAMP)

3 MAIG	21 h	Teatre Fortuny	<i>Le nozze di Figaro</i> de Mozart. Dir.: Daniel Martínez. (Òpera a Catalunya).
---------------	------	----------------	--

RIPOLLET (VALLÈS OCCIDENTAL)

13 MAIG	22 h	Teatre Auditori	Ballet Nacional Bolsoikiev-Moscou. Dansa clàssica.
----------------	------	-----------------	--

SANT CUGAT DEL VALLÈS (VALLÈS OCCIDENTAL)

6 MAIG	21 h	Centre Cultural	<i>Le nozze di Figaro</i> de Mozart. Dir.: Daniel Martínez. (Òpera a Catalunya).
---------------	------	-----------------	--

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

12 MAIG	21 h	Centre Cultural	<i>Le nozze di Figaro</i> de Mozart. Dir.: Daniel Martínez. Funció de l'Escola d'Òpera de Sabadell. (Òpera a Catalunya).
26 MAIG	21 h	Centre Cultural	Ensemble Barcelona ad Libitum. (Fundació Caixa Terrassa).

VILA-SECA (TARRAGONÈS)

27 MAIG	21 h	Auditori	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Maria Espada, soprano. José Antonio López, baríton. Dir.: Jordi Casas Bayer. <i>Un requiem alemany</i> de Brahms.
----------------	------	----------	--

VILASSAR DE MAR (MARESME)

29 MAIG	12 h	Teatre La Massa	Orquestra de Cambra del Conservatori de Badalona. Carles Marigó, piano. Dir.: Xavier Pagès. Rossini, Mozart, Bizet.
----------------	------	-----------------	---

25 BUENOS MOTIVOS PARA SEGUIR ADELANTE

Hace 25 años Media Planning Group nació con un espíritu innovador de negocio y creó un modelo que, hoy en día, es seguido por todo el sector. Hoy, queremos celebrarlo con el deseo de seguir adelante con la misma ilusión que nos ha hecho crecer. Y compartirlo con todos aquellos que han colaborado a que nuestro proyecto sea una realidad.

Si quieres que tu marca crezca y deseas que nosotros te ayudemos a ello. Dpto. Marketing: 91 456 90 00 David Colomer

Y CELEBRAR NUESTRO ANIVERSARIO

MEDIA PLANNING

arena
MEDIA COMMUNICATIONS

media
contacts

EHSSBRAIN

HAYAS SPORTS

MPG
Direct

25
YEARS

MPG
MEDIA PLANNING GROUP

Detall de les pintures murals de La Pedrera. Foto: Pau Giralt-Miracle

LA FUNDACIÓ
CAIXA CATALUNYA
DÓNA SUPORT
A LA MÚSICA
PATROCINANT
EL COR DE CAMBRA
DEL PALAU DE LA
MÚSICA CATALANA